

Oktobre – Disyembre 2025

“Ang Aklat ni Josue”

ni

Rev Dr Michael Koech

Tungkol sa May-akda

Si Rev Dr Michael Koech ay naglilingkod sa Kenya, East Africa, bilang pastor ng Kapkwen Africa Gospel Unity Church, punong-guro ng Bomet Bible Institute, at Bishop ng Africa Gospel Unity Church. Iniligtas siya noong 1974 mula sa simbahang Romano Katoliko. Nagtapos siya sa Bible College of East Africa (Nairobi) noong 1978, nagpatuloy siya sa pagkuha ng kanyang Bachelor of Theology (1987), Master of Divinity (2004), Master of Theology (2005) at Doctor of Religious Education (2019) degrees mula sa Far Eastern Bible College (Singapore). Ikinasal siya kay Susan Koech at mayroon silang dalawang anak (sina Martha at Moses).

PANIMULA SA AKLAT NI JOSUE

Ang aklat ni Josue ay isang makasaysayang aklat. Ito ang una sa mga aklat na pinag-uri bilang kasaysayan hanggang sa aklat ni Esther. Dumating ito pagkatapos ng unang limang aklat karaniwang tinatawag na “Ang Batas.” Ang pamagat ng aklat na ito ay nagmula sa pangunahing katangian ng aklat, si Josue. Ayon sa Bilang 13:16, ang Josue sa pangalang Hebreo ay “Oshea,” na nangangahulugang “kaligtasan,” at si Moises ay nagbago ang kaniyang pangalan kay “Jehoshua” na nangangahulugang “Si Yahweh ay kaligtasan.” Ito rin ay ang Hebreong pangalan para kay Jesus. Ang aklat na ito ay nagbibigay ng isang malinaw na larawan ni Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas. Si Josue ay isang tipo ni Cristo.

Ang May-akda: Si Josue ang may-akda ng aklat dahil ito ay iniuugnay sa kanya sa Josue 24:26: *“At isinulat ni Josue ang mga salitang ito sa aklat ng kautusan ng Diyos, at kumuha ng isang malaking bato, at itinayo roon sa ilalim ng isang encina, na nasa tabi ang santuwaryo ng Panginoon.”* Sumulat din siya bilang saksi sa mga pangyayari inilarawan sa aklat. Ipinanganak sa Egipto, nasaksihan niya ang mga salaysay sa aklat ng Exodo. Sa Josue 5:1 at 6, binanggit niya ang kanyang karanasan. Si Josue ay kabilang sa henerasyong namatay sa ilang, ngunit siya at si Caleb ay hindi kabilang sa mga naghimagsik laban kay Moises at Diyos. Pareho silang kabilang sa labindalawang tiktik na ipinadala ni Moises. Sila ay ang dalawa lamang na nag-udyok sa mga tao na pumunta kaagad at sakupin ang lupain ng Canaan sa pamamagitan ng pananampalataya. Noon ipinangako ng Diyos na sila ay makakita at manirahan sa Canaan. Ang karanasang iyon ang bumubuo sa nilalaman ng aklat na ito.

PAG-IISIP: Ang mga makasaysayang talaan ay mga tagubilin sa pamamagitan ng halimbawa.

PANALANGIN: Ama, nawa’y maging isang magandang halimbawa ang aking buhay na magtuturo sa hinaharap mga henerasyon.

ANG PAGKAKAISA NG AKLAT AT PANAHOON

Ang aklat ni Josue ay sumasalamin sa pagkakaisa ng pamamaraan at pagbubuo, nagpapakitang siya ang nag-iisang may-akda. Si Josue, isang katulong ni Moises, ay tapat at matapang. Siya ay nakatuon sa Diyos at sa Kanyang Salita. Siya ay angkop sa lahat ng mga katangian upang maging kahalili ni Moises. Natuto siya sa pagsusulat ng mga pangyayari sa kanyang buhay, ayon sa pangunguna ng Espiritu. Maaaring hindi niya naisip ang napakalawak na kahalagahan ng kanyang pagsusulat sa pagpapala sa mga susunod na henerasyon.

Ang Panahon ni Josue: Dahil nabuhay si Josue sa panahon ng Pag-alis, ang petsa ng aklat ay hindi malayo sa mga petsa ni Moises. Ang mga pangyayari na nakatala sa aklat na ito ay maaaring hatiin ayon sa tatlong heograpikal na mga lugar. Ang una ay sa tabi ng Ilog Jordan (Josue 1-5). Ang pangalawa ay nasa lupain ng Canaan (Josue 6:1-13:7). Ang ikatlo ay ang labindalawang tribo sa magkabilang panig ng Ilog Jordan (Josue 13:8-24:33).

Si Josue ay isang “*military strategist*” gaya ng ipinagkaloob sa kanya ng Diyos na karunungan. Noong siya ay nawalan ng kakayahan, nandiyan ang Diyos para sa kanya. Ang kanyang pagsimula ng kampanya ay sa gitnang Canaan, pagkatapos sa timog at sa wakas sa hilaga. Bawat tagumpay at pamamaraang ginamit sa pananakop ay nakatala sa aklat. Noong ang bahagi ng lupain ay nakuha, hinati ni Josue sa labindalawang mga tribo ng Israel sa pamamagitan ng pagpapalabunutan. Ang mga tribo ni Ruben, Gad at ang kalahati ng tribo ni Manases ay nakatanggap na ng kanilang bahagi sa silangan ng Ilog Jordan bilang pinahintulutan ng Diyos sa kanilang kahilingan. Nang makumpleto niya ang paghahati ng lupain, siya rin ang naatasang magtalaga ng anim na lungsod ng kanlungan, tatlo sa bawat panig ng Ilog Jordan. Ang petsa ng mga ito ay sumasaklaw sa mga labinlimang taon mula 1405 BC hanggang 1390 BC. Namatay si Josue sa huling taon na iyon sa edad na 110.

PAG-IISIP: Kapag ang Diyos ang nag-uutos, lahat ng bagay ay sigurado.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng karunungan at lakas ng loob gaya ng kay Josue.

SI CRISTO SA AKLAT NI JOSUE

Ang pangalan ni Josue, gayundin ang kanyang gawain, ay malinaw na isang anyo ni Cristo. Ang pangalan, gaya ng nakita na, ay may parehong ugat ng pangalan ni Jesus. Siya ay isang anino ng pagdadala ng marami sa kaluwalhatian. Ang Canaan ay palaging nakikita bilang isang kumakatawan ng langit. Sa paglalarawan ng gawain ni Jesus, ang manunulat ng Hebreo ay nagsabi, *“Sapagka’t nararapat sa kaniya, na para sa kaniya ang lahat ng mga bagay, at sa pamamagitan niya ang lahat ng bagay, sa pagdadala ng maraming anak sa kaluwalhatian, upang gawin ang kanilang Kapitan kaligtasang sakdal sa pamamagitan ng mga pagdurusa”* (Hebreo 2:10).

Walang mas magandang larawan ng gawain ni Cristo kaysa sa pamumuno ni Josue. Sa mga digmaang kanyang nilaban, si Josue ay nagwagi. Ito ay tumatakbong pareho sa tagumpay na kay Cristo, ipinahayag ni Pablo sa Roma 8:37: *“Hindi, sa lahat ng mga bagay na ito tayo ay higit pa sa mga mananagumpay sa pamamagitan niya na umibig sa atin.”*

Sa isa pang paghahambing, hinalinhan ni Cristo ang Kautusan ni Moises. Ang sabi sa Juan 1:17 na ang Kautusan ay ibinigay sa pamamagitan ni Moises, ngunit ang biyaya at katotohanan ay dumating sa pamamagitan ni Jesus Cristo. Ito ay isang angkop na larawan ni Cristo sa kay Josue. Mas marami ang sinasabi na mga merito ni Cristo nang inihambing sa batas. Gayundin, sa Josue 5:13-15, ang taong nagsalita ng Kanyang sarili bilang *“kapitan ng hukbo ng PANGINOON”* ay nakilala bilang ang bago pa na nagkatawang-taong si Cristo. Kilala ni Josue si Cristo at nakita niya Siya. Si Cristo ay mahusay na kinakatawan kay Josue.

Nabuhay si Josue ayon sa kanyang pangalan at tinapos ang kanyang atas. Ipinagpatuloy niya ang salaysay kung saan huminto ang Deuteronomio. Siya ay isang larawan ng kaligtasan.

PAG-IISIP: Kilala ko ba kung sino ang mas dakilang Josue?

PANALANGIN: Ama, nawa’y ang Iyong mga lingkod ay magkaroon ng espiritu ni Josue.

ANG PAG-KOMISYON NI JOSUE

Nakipag-usap ang Diyos kay Josue gaya ng sinabi Niya kay Moises. Nang mamatay si Moises, hinirang ng Diyos si Josue bilang kahalili ni Moises. Kinausap ng Diyos si Josue inutusan siya at inatasan para sa gawaing kaniyang hinaharap. Ang personal na paghipong ito ay kailangan upang maibigay sa kanya ang mabigat na tungkuling iyon.

Namatay si Moises sa Bundok Nebo sa lupain ng Moab (Deut 34:5). Ang ang pasanin ng pamumuno sa Israel ay nahulog sa mga balikat ni Josue. Noong unang panahon, ang Diyos ay nag-utos kay Moises na iharap si Josue sa harap ni Eleazar na saserdote, at ipinatong niya ang kanyang mga kamay kay Josue at binigyan siya ng bilin. Nakahanda na si Josue sa pamumuno ng Israel pagdating ng panahon. Ang agarang gawain ay ang tumawid ng Ilog Jordan hanggang Canaan. Ang Moab ay nasa silangan ng Canaan. Papasok sana ang Israel sa Canaan mula sa kanluran, gayunpaman, sa panahon ng apatnapung taong pandarayuhan, sila ay dinala sa silangan. Dapat may ganyang paglapit na mayroong estratehiya, dahil nalaman ng mga bayan ang lahat ng mga gawa ng Diyos mula noong umalis ang Israel sa Egipto. Si Josue ay tao tulad ng iba at hindi ito magiging nakakagulat kung siya ay susuko sa anumang uri ng tukso na sumalungat sa utos ng Diyos. Si Aaron ang pangalawa namuno kay Moises at hindi niya kayang lumaban sa tukso. Sinundan niya ang karamihan upang sumuway sa bagay ng gintong guya. Madali ring nahulog si Josue sa ganoon tukso. Gayunpaman, binigyan ng Diyos si Josue ng espesyal na biyaya upang siya ay may kayang tumayo. Siya ay tapat bilang isang ministro ni Moises at walang kasalanan ay naitala sa kanyang paglilingkod. Gayunpaman, nakita ng Diyos na nararapat na ihanda siya sa personal. Ang pagmamasid sa tabi ay iba sa pagiging personal na nakikibahagi sa serbisyo. Hinintay ng mga tao ang kanyang salita bago gumawa ng anuman. Kasama niya ang Diyos.

PAG-IISIP: Paano inihahanda ng Diyos ang mga pinuno ngayon?

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng biyayang mamuno gaya ng pamumuno ni Josue.

INULIT NG DIYOS ANG KANYANG PANGAKO KAY JOSUE

Ang Diyos ay nagsalita nang may diin sa Kanyang pananalita. Siya ay tiyak sa pag-uulit ng pangako: *“Bawat lugar na tatapakan ng talampakan ng iyong paa, na mayroon ay ibinigay ko sa inyo, gaya ng sinabi ko kay Moises”* (Jos 1:3) Para bang sinabi ng Diyos, *“Tiyak na ibibigay ko sa iyo ang lupain.”* Inilarawan niya ang hangganan ng lupain. Isa itong paglalarawan na katulad ng wika ng modernong surveyor. Kahit sa kasunod na paghahati ng lupa, nagkaroon ng pagpapakita ng kasanayan sa pagsisiyasat. Inilarawan ng Diyos ang mga hangganan sa lahat ng apat na sulok, silangan, kanluran, hilaga at timog. Ito ay mula sa hangganan ng Lebanon hanggang sa Ilog Eufrates at ang lupain ng mga Hittite at ang Dakilang Dagat sa kanluran.

Sa gitna ng paglalarawan, muling pinagtibay ng Diyos kay Josue na walang tao na makatatalo sa kaniya. Ang lupain na pinapapasokan sa kanya at pinaninirahan sa Israel ay hindi isang walang-saysay na lugar. May mga taong nakatira dito at mayroon sila mga lungsod na may matataas na pader. Malalaki rin ang tangkad nila. Sila ay nagbungkal ng lupa at nag-iingat din ng mga alagang hayop. Hindi sila papayag na isuko ang kanilang lupain sa Israel nang hindi lumaban. Dito kailangan ni Josue ang panghihikayat at katiyakan ng tagumpay. Kahit na ipinangako ng Diyos na kasama niya, ang tagumpay ay hindi darating sa isang pinggan na pilak. Ito ang mga mga salita ng pampatibay-loob na ibinigay ng Diyos kay Josue: *“Walang sinuman ang tao ay makatatayo sa harap mo sa lahat ng mga araw ng iyong buhay: kung paanong ako ay kasama ni Moises, kaya’t ako’y sasa iyo: hindi kita iiwan, ni pababayaan man. Maging matatag at ng isang mabuting katapangan: sapagka’t sa bayang ito ay iyong hahatiin bilang mana lupain, na aking isinumpa sa kanilang mga magulang na ibibigay sa kanila”* (Jos 1:5-6). Kinuha niya ang mga salita ng Diyos at nagtiwala sa Diyos na gagabay sa kanya.

PAG-IISIP: Ang Diyos ang Pinagmumulan ng lakas ng loob at tagumpay.
PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng pusong patuloy na tumutupad sa aking mga tungkulin.

INUTUSAN NG DIYOS SI JOSUE NA MANINDIGAN

Alam ng bawat sundalo na sa larangan ng digmaan, ang buhay at kamatayan lamang ang dalawang pagpipilian. Mas madalas kaysa sa hindi, magkakaroon ng mga nasawi sa magkabilang panig ng tunggalian. Gayunpaman, sa kaso ni Josue, may pangako ng ganap na tagumpay, at walang magiging nasawi sa kanyang panig gaya ng ginawa pangako ng Diyos. Sa isang pagkakataon na naitala sa bandang huli sa Kasulatan, si Jonathan (ang anak ni Saul) at ang kanyang katulong ay nagawang takutin ang kaaway at napatay ang ilan, hindi sa pamamagitan ng lakas ng militar kundi sa matalinong estratehiya (1 Sam 14:1ff.). Karunungan sa ang mga ganitong sitwasyon ay galing sa Diyos. Maraming pagpipilian ang Diyos sa pagdadala sa makapasa sa Kanyang ninanais na wakas. Inilagay Niya ang mga ito sa pagtatapon ni Josue sa Kaniyang pangako at mga salita ng pampatibay-loob. Gusto niyang maglalakad si Josue na walang alinlangan. Kapag ang Diyos ay nasa labanan, sigurado ang tagumpay.

Ang pinakamahalagang kasangkapan na inilagay ng Diyos sa harap ni Josue ay ang aklat ng Batas. Bagama't kailangan ang lakas ng loob, hindi maaaring isantabi ang katotohanan. Sinabi ng Diyos kay Josue na sundin at gawin ang lahat ng Kanyang iniutos sa pamamagitan ni Moises. Sinabi niya sa kanya na huwag lumiko sa kanan o sa kaliwa kaya nauunlad siya saan man siya magpunta. Sinabi ni Jesus na Siya ang Katotohanan. Ang Kautusan ng Diyos ay katotohanan. Kung susundin ni Josue ang katotohanang ito, hindi niya gagawing naliligaw sa anumang paraan. Ang pahayag ng Diyos dito ay ang susi sa tagumpay ni Josue: *“Ito ang aklat ng kautusan ay hindi mahihiwalay sa iyong bibig; ngunit ikaw ay magbulay-bulay doon araw at gabi, upang iyong maingat na gawin ang ayon sa lahat na iyon ay nakasulat doon: sapagka't kung magkagayo'y gagawin mong masagana ang iyong lakad, at pagkatapos ikaw ay magkakaroon ng mabuting tagumpay”* (Jos 1:8) Ito talaga ang pormula para sa lahat ng tagumpay.

PAG-IISIP: Ang bawat mananampalataya ay may tungkulin sa Diyos.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng kasiyahan sa paglilingkod sa Iyo.

MARTES, OKTOBRE 7

JOSUE 1:10-18

MGA AWIT 16

*“Ang Panginoon ay siyang bahagi
ng aking mana at ng aking saro...”*

SI JOSUE AY HANDA NANG PUMASOK CANAAN

Matapos italaga kay Josue, itinakda ang kanyang pagpasok sa Canaan bilang pinuno ng Israel. Sinimulan niya ang kanyang gawain nang wasto sa pamumuno sa mga tribo sa kanluran ng Jordan. Kinakailangan din ang mga nanirahan sa silangan ng Jordan upang tuparin ang kanilang pangako kay Moises na tulungan ang kanilang mga kapatid na manirahan sa Canaan. Lahat sila ay nagkakaisa at sinunod nila si Josue. Ganito sila nakatakdang sakupin ang lupaing iyon na matagal na nilang hinihintay na pasukin. Ang pangako ng Diyos ay natupad ngayon. Naging kasangkapan si Josue sa katuparan nitong pinakahihintay na pag-asa ng bayan. Ang kanyang tiwala ay hindi nagkukulang.

Iniutos ni Josue sa mga Tribo: Ito ang mga tribo noon itinalaga upang sakupin ang lupain ng Canaan nang wasto. Mayroon na ngayong walo at kalahating tribo dahil ang mga tribo ni Ruben, Gad at kalahating tribo ni Manases ay binigyan ng lupain sa silangan ng Jordan. Gayundin, ang tribo ni Levi ay hindi magkakaroon ng anumang mana, ngunit bibigyan ng apatnapu't walong lungsod sa loob ng mga bahagi ng lahat ng mga tribo. Tatlong araw bago sila pumunta tumawid sa Ilog Jordan, at inutusan ni Josue ang mga pinuno ng bayan ipahayag sa mga tao na maging handa. Ang tawag na iyon ay talagang isang deklarasyon ng digmaan laban sa mga Canaanita. Alam ng Israel na ang pananakop sa lupain ay hindi darating sa isang platong pilak.

Sa panahon ng exodo sa ilalim ni Moises, ay kailangang labanan ng Israel ang mga Amalekita at gayundin ang mga hari ng mga Amorrheo. Nanalo sila, at ang lupain ay ibinigay sa dalawa at kalahating tribo. Bilang karagdagan sa pag-aarmas sa kanilang sarili, sila ay maghanda ng mga kinakailangang panustos para sa kanilang mga anak at asawa, gayundin para sa kanilang mga alagang hayop. Sa ilalim ni Moises, ang Israel ay nagtatag ng isang *functional chain* ng utos sa pamamagitan ng payo ni Jethro, ang biyenang ni Moises (Exodo 18).

PAG-IISIP: Ang isang pinuno na hinirang ng Diyos ay puspos ng Espiritu.
PANALANGIN: Ama, nawa'y magtiyaga ako sa aking paglilingkod para sa Iyo.

NAGPAKITA SI JOSUE NG KANYANG AWTORIDAD

Kailangang sundin ng Israel ang mga lingkod na itinalaga ng Diyos na namamuno sa kanila. Nasaksihan ni Josue ang ilan sa mga paghihimagsik laban sa Diyos at kay Moises sa panahon ng Exodo. Nag-iingat siya sa posibilidad ng isa pang paghihimagsik, kaya kailangan niyang gawin ang lahat para makikilala ang kanyang awtoridad. Ibinigay niya ang mga utos sa mga opisyal, at ang kanyang mga utos ay sinunod. Kailangan niyang gawin ang lahat bilang isang inuutusan ng Diyos. Kaya naman naging handa si Josue.

Inutusan ni Josue ang mga Tribo sa Silangan ng Ilog Jordan: Si Josue ang pumalit mula sa kung saan umalis si Moises. Ang pag-aayos sa dalawa at kalahating tribo na sasakupin ang lupain sa silangan ng Ilog Jordan ay magpapatuloy. Si Josue ay kailangang magbigay ng isang espesyal na utos sa kanila na dapat nilang gawin ang kanilang bahagi bilang mga nangangako kay Moises sa harapan ni Josue at ni Eleazar na saserdote. Isang pangako na wala silang karapatang tumalikod sa pagsunod. Nang nag-utos si Josue para sa paghahanda sa pagtawid sa Ilog Jordan, ang kanyang mensahe sa mga tribong iyon ay dumating na ang oras para tuparin nila ang kanilang pangako. Ang utos ay para sa mga lalaking mandirigma na may kakayahang pumunta at lumaban. Si Josue, sa pagbibigay sa kanila ng mga utos, ay sa katunayan nagpahayag sa pagsisimula ng digmaan. Ang Diyos ang nag-utos sa kanila na pumunta sa Canaan at sila ay pupunta sa digmaan sa utos ng Diyos.

Nang sabihin sa kanila ng Diyos na umalis sa Egipto, wala silang organisadong hukbo. Si Moises ay walang karanasan sa digmaan, o sa pamumuno sa mga tao upang talunin ang mga Egipcio. Naging instrumento lang siya dahil ang Diyos ay ang nakipaglaban para sa kanila. Nakita ng Israel ang makapangyarihang Egipcio na nalunod sa Pulang Dagat. Sa Hebreo 11, sa paggunita ng mga pangyayaring ito, iniugnay sila sa pananampalataya.

PAG-IISIP: Ang katapangan at katuwiran ay nagpapatibay sa anumang pamumuno.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng lakas ng loob habang ginagampanan ko ang aking mga tungkulin para sa Iyo.

HUWEBES, OKTOBRE 9

JOSUE 1:10-18

JUAN 14:14

“...Kung kayo ay hihingi ng anumang bagay sa aking pangalan, ay aking gagawin ito.”

ITINURO NI JOSUE ANG RESPONSABILIDAD NG TAO

Kailangang sariwain ni Josue ang alaala ng mga tao sa lahat ng pagkakataong iyon Pinangunahan sila ng Diyos sa pamamagitan ng makapangyarihang kamay. Kailangan niyang bigyang tiyak ang mga tribo ng Israel na habang ginagawa nila ang kanilang bahagi, tutuparin din ng Diyos ang Kanyang bahagi sa pagbibigay tagumpay nila.

Ang pagkakaisa ng bayan ay kailangang mapanatili at ang responsibilidad na iyon ay iniatang kay Josue. Ang dahilan ng pagkakaroon ng pagkakaisa ng lahat ay upang mahusay na magamit ang kanilang mga kakayahan at tiyakin na sila ay mananalò, walang iniiwan sa pagkakataon. Sa buong Banal na Kasulatan, ang prinsipyo ng soberanya ng Diyos at ang responsibilidad ng tao ay binibigyang-diin. Kailangang tiyakin ni Josue na ginagawa ng mga tao ang iniutos sa kanila. Sila ay nakatakdang kumilos na.

Sinunod ng Buong Israel ang Utos ni Josue: Sinabi ng mga tao kay Josue na gagawin nila ang iniutos niya sa kanila. Ipinangako rin nila iyon ang sinumang hindi susunod ay papatayin. Sinasalamin nito ang kanilang pagiging seryoso sa pagpapanatili ng kanilang pagkakaisa upang masakop ang lupain. Alam nila lahat na ang mga rebelde ay mabigat na pinaparusahan. Pinasigla nila si Josue at lahat ay nakatakdang gumalaw.

Dumating na ang buwang-liwayway ng pagpasok sa Canaan. Ang posisyon ngayon ni Josue ay lalong mas mahalaga. Siya ay pinagkalooban ng Espiritu ng Diyos at handa na tuparin ang atas ng Diyos. Ginawa rin ng Diyos na handang sumunod ang mga puso ng Israel sa kanya. Tinutupad na ngayon ng Diyos ang inabot ng apatnapung taon upang makamit. Kung ang Diyos ang gumagabay, ang bawat pakikipagsapalaran ay matagumpay. Kapag humihingi tayo ng kahit ano sa Diyos sa Pangalan ni Cristo, gagawin Niya ito (Juan 16:23).

PAG-IISIP: Dumarating ang tagumpay kapag ang mga tao ng Diyos ay masunurin.

PANALANGIN: Tulungan mo ako, Ama, na sundin ang katapangan ni Josue sa pagkapanalo ng mga kaluluwa patungo sa kaligtasan.

HANDA NG PAPASOK SI JOSUE SA CANAAN

Nang magawa ni Josue ang lahat ng paghahanda upang makapasok sa Canaan, ang unang lungsod na kailangan nilang makuha ay ang Jerico. Nagpadala siya ng mga tiktik sa lungsod, at natagpuan nila ang pananampalataya sa Diyos na galing sa isang hindi inaasahang tao. Siya ay isang patutot na pinangalanang si Rahab. Ikinanlong niya ang mga tiktik sa kanilang misyon at inihayag ang kanyang pananampalataya sa Diyos ng Israel. Sa kanilang pakikipag-ugnayan, nakarating sila sa ilang kasunduan. Sa huli, nanumpa silang ikakanlong siya at ang kanyang pamilya kapag nabihag na nila ang Jerico. Ang mga tiktik sa kalaunan ay bumalik kay Josue at nag-ulat ng tagumpay sa kanilang misyon. Ito ang salaysay ng paghahandang iyon.

Si Rahab at ang Nabihag na Jerico: Si Josue ay may kaalaman sa estratehiya ng digmaan at kailangan niyang mangalap ng impormasyon sa teritoryo ng kaaway. Ang unang linya ng pagkapanalo sa isang digmaan ay ang lumikha ng takot sa puso ng kaaway. Yun ay ang layunin sa pagpapadala ng dalawang tiktik. Pumunta sila sa Jerico at naroon humantong sa bahay ni Rahab. Siya ay isang babaeng may masamang reputasyon, ngunit ganyan ang Diyos gumagana sa kanyang biyaya. Naniwala siya sa Diyos, at nagbagong-buhay. Ang pagdating ng mga tiktik ay iniulat sa hari ng Jerico. Nag-utos siya na dapat sila dalhin sa kanya. Mabilis na nag-isip si Rahab at itinago niya ang mga tiktik bubong ng bahay niya. Tinakpan niya sila ng mga tangkay ng flax na mayroon siya pinananatili doon. Sinabi niya iyon sa mga sinugo mula sa hari ang mga lalaki ay pumasok sa kanyang bahay, ngunit sila ay umalis sa oras ng pagsasara ng tarangkahan. Maling itinuro ang mga tauhan ng hari na tugisin ang mga tiktik. Naniwala sila sa kanya at ang mga tiktik ay hindi natuklasan.

PAG-IISIP: Ang Diyos ay nagbibigay ng biyaya sa lahat ng Kanyang mga hinirang.

PANALANGIN: Ama, turuan mo ako kung ano ang sasabihin sa tamang oras.

SABADO, OKTOBRE 11

JOSUE 2

SA MGA HEBREO 11:30-31

“...si Rahab ay hindi
napahamak na kasama nila
na hindi sumampalataya...”

ANG PAGKUMPISAL AT PAGHILING NI RAHAB (I)

Nagsinungaling si Rahab (Josue 2:4), ngunit hindi siya pinagsabihan sa Kasulatan. Ang pagsisinungaling ay malinaw na ipinagbabawal sa Sampung Utos (Exodo 20:16), ngunit si Rahab ay walang kaalaman sa Kautusan. Ang pinatutunayan ng Kasulatan ay ang kanyang pananampalataya sa Diyos ng Israel. Isang napakahalagang misyon ng mga tiktik ang nagtagumpay.

Nakipag-usap si Rahab sa dalawang tiktik at inihayag ang takot sa Israel doon sa Jerico at ng buong Canaan. Hindi alam kung ano ang dahilan kung bakit doon pumasok ang mga tiktik bahay niya. Ang bagay na napakahalaga ay ang kanilang pagtuklas sa kanyang pananampalataya sa Diyos ng Israel. Ang pananampalatayang ito ay pinuri sa alternatibong pagbasa sa Hebreo. Pansinin ang mga komentong ito tungkol sa kaniya: “*Sa pamamagitan ng pananampalataya ang patutot na si Rahab ay hindi napahamak na kasama nila na hindi sumampalataya, nang tinanggap niya ang mga tiktik na may kapayapaan*” (Hebreo 11:31) Habang nakikipag-usap siya sa mga tiktik, natuto sila sa kanyang pananampalataya sa Diyos. Ito ang kanyang pahayag: “*At sinabi niya sa mga lalake, Talastas ko na ibinigay sa inyo ng Panginoon ang lupain, at dinatnan kami ng pangingilabot sa inyo at ang lahat na nananahan sa lupain ay nauupos sa harap ninyo. Sapagka’t aming nabalitaan kung paanong tinuyo ng Panginoon ang tubig sa Dagat na Mapula sa harap ninyo, nang kayo’y lumabas sa Egipto; at kung ano ang inyong ginawa sa dalawang hari ng mga Amorrheo, na nangasa dako roon ng Jordan, kay Sehon at kay Og, na inyong lubos na pinuksa. At pagkabalita namin, ay nanglumo ang aming puso, ni walang diwa na naiwan sa kanino mang tao, dahil sa inyo; sapagka’t ang Panginoon ninyong Dios, ay siyang Dios sa langit sa itaas, at sa lupa sa ibaba.*” (Jos 2:9-11). Ito ay naghihikayat sa mga tiktik. Ang tagumpay ng Israel ay nagbubukas.

PAG-IISIP: Ang Diyos ay nagbibigay ng isang tanda sa Kanyang misyon kapag ito ay kinakailangan.

PANALANGIN: Ama, dumating nawa sa akin ang Iyong tulong kapag ito ay kinakailangan.

ANG PAGKUMPISAL AT PAGHILING NI RAHAB (II)

Alam ng mga naninirahan sa Jerico na ang mga hari sa silangan ng Ilog Jordan ay makapangyarihan, ngunit hindi sila kapantay ng Israel na noon ay nasa ilalim ni Moises. Nalaman ng mga tiktik at nalaman din nila ang pag-iisip ng kaaway.

Hindi lamang ipinakita ni Rahab ang kanyang pananampalataya sa Diyos, gumawa rin siya ng personal na kahilingan sa mga tiktik. Sinabi niya sa kanila na ibalik ang kanyang kabaitan at pakikipagtulungan sa pamamagitan ng pagliligtas sa kanyang pamilya nang ibigay sa kanila ng Diyos ang lungsod ng Jerico. Sigurado siya na ibibigay ng Diyos ang kanilang lungsod sa Israel. Kailangan niya ng kasiguruhan ng kanilang kaligtasan. Sumang-ayon ang mga lalaki sa kanyang pakiusap at nag-alok ng isang tanda ng pangakong iyon.

Ang Panaling Pula ng Kaligtasan: Nang mawala ang panganib, ibinaba ni Rahab ang mga lalaki mula sa tuktok ng bubong. Handa na silang umalis, ngunit una nilang ipinangako na ipagkakanlong nila si Rahab at ang kanyang pamilya kapag gagawin ng Diyos na ibigay sa kanila ang lungsod. Nakipagkasundo ang mga lalaki at nanumpa. Pagkatapos ay ibinaba sila ni Rahab sa isang bintana sa pader ng lungsod gamit ang isang lubid. Sinabi niya sa mga lalaki na magtago sa bundok ng tatlong araw hanggang sa ang mga humahabol sa kanila ay bumalik at maging ligtas ang daan para sa kanila. Binigyan nila siya ng isang panaling pula at inutusan siyang itali ito sa bintana ng kanyang bahay. Sinabi din nila sa kanya na hihilingin sa lahat ng kanyang pamilya - ama, ina, mga kapatid na lalaki at babae - na sa bahay niya magkanlong kapag ang lungsod ay kinuha. Maliligtas sila doon mula sa kamatayan. Ang panaling pula na iyon ay hindi lamang isang tanda, mayroon din itong kahalagahan ng pagturo sa kaligtasan sa pamamagitan ng dugo ni Cristo.

PAG-IISIP: “...at maliban sa pagbubuhos ng dugo ay walang kapatawaran.” (Hebreo 9:22)

PANALANGIN: Nagpapasalamat ako sa Iyo, Ama, sa kapangyarihan ng dugo ni Cristo.

NATUPAD ANG MISYON

Ang ligtas na pagbabalik ng mga tiktik ay mahalaga sa misyon na iyon. Pinagtibay nila na, tunay ngang ibinigay sa kanila ng Diyos ang lupain at ibinigay ang mga naninirahan sa kanilang mga kamay. Nagkasundo rin sila tungkol sa kaligtasan ni Rahab.

Dumating na ang oras at ginawa na ang unang hakbang upang makapasok sa Canaan. Ang Jerico ang unang lungsod na itinakda para sakupin. Ang Diyos ang gumawa nito na possibleng gaya ng Kanyang ipinangako mula sa panahon ng pagkatawag kay Moises. Naglagay siya ng takot sa puso ng mga naninirahan upang wala na silang lakas para lumaban.

Narito ang komento ni Matthew Henry na nagbubuod sa episode, “Sa pananampalataya ay tinanggap ni Rahab ang mga mayroong kapayapaan, na lumaban sa kanyang hari at bayan. Sigurado tayo na ito ay isang magandang gawain; ito ay gayon binanggit ng apostol, Santiago 2:25, at ginawa niya ito sa pamamagitan ng pananampalataya, isang pananampalataya bilang itinakda na mas mataas kaysa takot ng tao. Iyan ang mga tunay na mananampalataya, na mahanap sa kanilang mga puso upang makipagsapalaran para sa Diyos; kinukuha nila ang kanyang mga tao para sa kanila mga tao, at inihagis ang kanilang kapalaran sa gitna nila. Ang mga tiktik ay pinamunuan ng espesyal na probisyon ng Diyos, at pinasaya sila ni Rahab nang buong paggalang sa Israel at sa Diyos ng Israel, at hindi para sa pakinabang o para sa anumang masamang layunin. Bagaman maaaring magbigay ng mga dahilan para sa pagkakasala ng kasinungalingan ni Rahab, ito ay tila pinakamabuting aminin na walang posibilidad na ipaliwanag ito. Ang kanyang mga pananaw ng Banal na batas ay tiyak na napakalabo: isang kasinungalingang tulad nito, anuman ang layunin ay karapat-dapat na magkarron ng mabigat na pagpuna.”

PAG-IISIP: “Ang pananampalataya ay ang tagumpay na dumadaig sa mundo.”

PANALANGIN: Ama, nawa’y makatiyak ako sa Iyong nagliligtas na biyaya.

MARTES, OKTOBRE 14

JOSUE 3

MGA AWIT 44:1-4

*“Ikaw ang aking Hari, Oh Dios:
magutos ka ng kaligtasan sa Jacob.”*

ANG PAGHAHANDA BAGO TUMAWID NG ILOG JORDAN

Ang pagtawid sa Ilog Jordan ay isang mahimalang pangyayari sa buong exodo. Iyon ang huling hakbang upang manahin ang Canaan. Ito ay namumukod-tangi sa kasaysayan ng Israel habang tinupad ng Diyos ang Kanyang pangako. Nang dumating ang takdang araw, ginawa nila ang huling paghahanda at tumawid sa Canaan. Sinasabihan ni Josue ang mga tao kung ano ang gagawin at binigyan sila ng katiyakan na tutuparin ng Diyos ang lahat Kanyang mga pangako.

Ang Israel, na inalis mula sa kanilang huling tirahan sa Shitim, ay nasa tabi ng Ilog Jordan. Nagtalaga si Josue ng mga opisyal na namumuno sa mga tao. Pagkatapos ng tatlong araw, dumaan ang mga opisyal sa bayan para ibigay ang huling utos sa mga tao. Ito ay isang napakalaking gawain dahil sa laki ng populasyon. Tinatayang halos ang populasyon ng Israel noon ay dalawang milyon, ang bilang na nakuha pagkatapos ng isang census ay kinuha sa Moab (Bilang 26). Kung ang lahat ng mga tribo ay may pantay na bilang ng mga tao, ang siyam at kalahating tribo na tumatawid sa ilog ay magiging halos isang daan at limampung libong tao bawat tribo. Ang mga bilang ay hindi tumpak ngunit ito ay nagbibigay ng ideya sa laki ng populasyon na kailangang tugunan ni Josue. Ang kasalukuyang pagtawid lamang ay maaaring tumagal ng isang buong araw o dalawa. Mayroong mga nakabantay na mga opisyal upang ipaalam sa mga tao ang anumang mensahe ang ibibigay ni Josue.

Sa pagkakasunud-sunod, ang mga tao ay dapat sumunod sa mga saserdote at mga Levita na nagdadala ng Kaban ng Tipan. Inutusan silang panatilihin ang a layo na halos isang daang metro mula sa Arko. Ibinigay ni Josue ang ang mga detalye ng mga utos sa paglalakad at lahat ay nakatakda para sa matagal na inaasahang kaganapan.

PAG-IISIP: Ang Panginoong Diyos ay ang Diyos na tumutupad sa Kanyang mga pangako.

PANALANGIN: Ama, nawa'y matupad sa akin ang Iyong mga pangako sa bawat araw.

ANG UTOS NI JOSUE SA MGA TAO

Ang pagtawid sa Ilog Jordan ay ang unang pangunahing tungkulin ni Josue na kailangan niyang isagawa mula nang kunin ang pamumuno mula kay Moises. Sinabi niya sa mga tao upang pabanalin ang kanilang sarili. Ang Diyos ay banal at lahat ng lumalapit sa Kanya ay gayundin upang maging banal. Ito ay isang kahilingan sa banal na kasulatan at kailangang ipaalala ni Josue sa mga tao na sila ay nakatayo sa harap ng isang banal na Diyos.

Ang Kaban ng Tipan ay nasa gitna sa pagpapakita ng presensya ng Diyos sa kanila. Ang mga saserdote na nagdadala ng Kaban ay dapat lumapit sa tabi ng Ilog Jordan at tumayo sa sa harap ng tubig. Ibinigay ito ni Josue hakbang-hakbang na mga tagubilin at naghintay sa Diyos na ipakita sa kanila kung ano ang sumunod na gagawin. Kailangan niyang gawin ito dahil nakikipagsapalaran sila sa hindi alam.

Ang mga Salita ng Diyos kay Josue: Sa puntong ito nakipag-usap ang Diyos kay Josue. Sinabi niya, *“At sinabi ng Panginoon kay Josue, Sa araw na ito ay pasisimulan kong padakilain ka sa paningin ng buong Israel, upang kanilang makilala, na kung paanong ako’y suma kay Moises ay gayon ako sasaiyo. At iyong utusan ang mga saserdote na nagdadala ng kaban ng tipan, na iyong sasabihin, Pagka kayo’y dumating sa tabi ng tubig ng Jordan, ay tumigil kayo sa Jordan.”* (Josue 3:7-8). Alam ng mga tao na talagang pinili ng Diyos si Josue. Sinabi ng Diyos sa kanya na utusan ang mga pari kung saan sila tatayo. Ang salaysay na ito ay kahanay ng pagtawid sa Dagat na Pula. Tumigil ang tubig sa dalawang kalagayan at ang Israel ay lumakad sa tuyong lupa. Nakita nila ang pagliligtas ng Diyos. Ang ginawa ng mga pari ang iniutos sa kanila at naghintay sa Diyos na mangyari ang Kanyang ipinangako. Ang pakikipagtalastas na iyon mula sa langit ay higit na nagpasigla kay Josue. Kaya’t nagsalita siya sa mga tao nang buong pagtitiwala.

PAG-IISIP: Gumagamit ang Diyos ng mga himala sa Kanyang perpektong panahon ayon sa Kanyang layunin.

PANALANGIN: Ama, nawa’y ang Iyong mga patotoo ay magbigay sa akin ng pagtitiwala na Ikaw ay palaging mapagkakatiwalaan.

ANG PAGSIGURADO NI JOSUE SA MGA TAO

Tinawag ni Josue ang mga tao na lumapit at pakinggan ang mga salita ng Diyos. Ang Diyos ang nagbigay sa kanya ng isang tinig at isang kanais-nais na kapaligiran upang magawa niyang ilagay ng malinaw ang mensahe sa pamamagitan ng kanyang bibig. Sinabi iyon ni Josue sa Israel upang malalaman nilang kasama nila ang Diyos at itataboy Niya ang mga Canaanita sa harap nila.

Sa puntong ito, ang takot sa Israel sa gitna ng mga Canaanita ang nagtulak sa kanila sa likod ng mga pader ng kanilang mga lungsod. Ang patotoo ni Rahab ay nagbunyag ng takot na iyon sa mga naninirahan sa Canaan. Ang pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos ang bumago sa pang-unawa ng lahat ng mga bayanng nakatagpo ng Israel sa panahong iyon ng kasaysayan. Paano itataboy ng Diyos ang mga Canaanita, gaya ng Kanyang sinabi, ay ihahayag pa. Gayunpaman, ng dumaan ang Kaban, ang bawat lipi ng Israel ay dapat pumili ng isang lalaki na sasama sa mga pari. Sinabi sa kanila ng Diyos na kapag ang mga paa ng mga pari na nagdadala ng Kaban ay humipo sa tubig, ang tubig ng ilog ay titigil.

Tinawid ng Israel ang Jordan: Ang tubig ng Jordan ay tumigil, bagaman ang tubig ng Jordan ay umaapaw. Nagsimulang tumawid ang mga tao sa ilog sa tuyong lupa. Ang punto ng pagtawid ay sa harapan ng lungsod ng Jerico. Ang lahat ng Israel ay dumaan habang ang mga saserdote ay nakatayo sa ilog.

Dumating ang pinakahihintay na pangako na sakupin ang Canaan. Ang kuwentong ito ay naghahayag kung sino ang Diyos at ang lahat ng bagay ay posible sa Kanya. Ang mga kwentong ito ng mga kababalaghan ng Diyos ay sinabi at muling sinabi, ngunit ang hindi naniniwalang mga puso ay laging may dahilan para tumanggi. Isa ito sa mga lalang ng diyablo upang patigasin ang puso ng mga tao upang hindi sila maniniwala. Gayunpaman, ang Salita ng Diyos ay laging mananatili. Maniniwala tayo sa lahat ng Kanyang mga pangako.

PAG-IISIP: Mag-ingat o baka maiwala ko ang kalidad ng tunay na buhay Kristiyano.

PANALANGIN: Ama, tulungan mo akong maging alerto at isabuhay ang tunay na buhay Kristiyano sa Iyo.

ANG TANDA NG LABINDALAWANG BATO

Ang pagtawid sa Ilog Jordan ay isang mahalagang okasyon na ipinakita para sa Israel. Pagkatapos ay inutusan ng Diyos si Josue na pumili ng labindalawang lalaki, isa mula sa bawat tribo, upang kumuha ng mga bato mula sa tawiran. Ang utos upang humirang ng labindalawang lalaki, isa sa bawat tribo, at nagpakita ng representasyon at pagkakaisa ng bayan at pinagsama ang kanilang pangako sa kung ano ang mayroon ang Diyos na nag-utos. Ang mga bato ay dapat maging isang tanda at isang alaala, hindi lamang para sa kanila ngunit para sa mga susunod na henerasyon, upang alalahanin kung ano ang ginawa ng Diyos para sa kanila. Sinabihan silang dalhin ang mga batong iyon sa kanilang unang hintuan sa lupain ng Canaan. Ginawa ni Josue ang iniutos ng Diyos. Pinili niya ang labindalawang lalaki at sinabi sa kanila kung ano ang dapat nilang gawin. Pinulot nila ang mga bato sa lugar kung saan nakatayo ang mga paa ng mga pari sa tuyong ilog ng Ilog Jordan. Pagkatapos, ang mga ito ay itinakda sa Gilgal kung saan sila tumuloy noong unang gabi. Si Josue ay dinakila sa harap ng buong Israel gaya ni Moises. Tinawid nila ang Ilog Jordan at handa na silang manirahan sa Canaan.

Kahit na ang mga tribo ni Ruben, Gad at kalahating tribo ni Manases ay mayroon ng ibinigay sa kanilang mana sa silangan ng Jordan, sila ay kinakatawan pa rin bilang kasama sa bayan. Nakibahagi pa rin sila sa digmaan upang makuha ang lupain ng Canaan.

Habang naghahanda si Josue na itayo ang monumento ng labindalawang bato, kanyang inulit ang mga salita ng Diyos sa mga tao. Ito ay dapat tumagal ng halos a buong araw para sa buong karamihan na tumawid sa puntong iyon kung isasaalang-alang ang malaking bilang ng mga tao na kailangang tumawid sa ilog. Sa wakas, sila ay nasa Canaan na.

PAG-IISIP: Dakila ang Iyong katapatan, O Diyos na aking Ama!

PANALANGIN: Ang iyong mga gawa, Ama, ay nakakatiyak. Nawa'y magpatotoo ako sa kanila tuloy-tuloy.

ANG HIMALA NG TUMAWID NA ILOG JORDAN

Ang paglalakad ng Israel ay maayos; sinabi sa atin mula sa salita ng Diyos na ang bilang ng hukbo ng mga lipi ni Ruben, Gad at kalahating lipi ni Manases ay apatnapung libo. Ang natitirang mga tribo ay magiging mas malaki bilang kasama nila ang kanilang mga asawa, mga anak at mga alagang hayop. Ang kilusan ay, gayunpaman, maayos. Ang bawat tribo ay may kanya-kanyang sariling panig at bawat tao ay binibilang dahil sila ay may mga pinuno ng bawat libo hanggang sampu.

Ang aklat ng Mga Bilang ay nagsasabi tungkol sa kahusayan ng sistemang iyon. Ito ay gumanang mabuti noong panahon ni Moises, at si Josue ay nagmana at ginamit ito nang lubusan. Ang pangunahing alalahanin sa puntong ito ay kung paano ang direktiba ng Diyos matupad. Tinupad ng mga tribo nina Ruben, Gad at Manases ang pangako na kanilang ginawa kay Moises at sila ay nasa unahan sa pagtawid sa Ilog Jordan, handang lumaban. Narito ang pagpapahayag ng pagkakaisa sa pananakop ng Canaan. Ang Israel ay nasa kapatagan ng Jerico at naghihintay ng utos mula ni Josue. Lahat ay nangyayari ayon sa plano ng Panginoon at doon ay mayroong isang pagtutulungan ng lahat ng labindalawang tribo at kanilang mga pinuno na dalhin upang ipamahagi ang pangako ng Diyos sa kanila. Natutunan nilang mabuti ang kanilang aralin at handang gawin ang iniutos ng Diyos.

Kahit na ang Diyos ay gumawa ng mga dakilang himala sa mga anak ni Israel, ang pagtawid sa Ilog Jordan ay nagpatotoo sa paghirang at kakayahan ni Josue na mamuno. Matapos na silang lahat ay malinaw ng nakalampas sa Ilog Jordan, ang ilog ay bumalik sa normal nitong kurso at umapaw sa mga pampang nito. Ang sabi ng salita na ang Israel ay natakot kay Josue gaya ng kanilang pagkatakot kay Moises.

PAG-IISIP: Ang Diyos ang nagtataas at gumagamit ng mga pinunong karapat-dapat.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo kami ng mga pinunong karapat-dapat at tapat.

PINARANGALAN NG PANGINOON SI JOSUE

Sa nauuna ay ang gawain ng pagsakop at pagkuha sa lupain ng Canaan. Noong una, ang mga tiktik ay nagpatotoo na ang mga lunsod ng Canaan ay napakarami ang matataas na pader at hindi madaling talunin. Higit pa rito, ang mga naninirahan ay mga malalaki at matatangkad at, kung walang Diyos, ang Israel ay dehado. Si Josue ay isa sa mga tiktik at tanging siya at si Caleb lamang ang nagpasigla sa mga taong humayo at sakupin ang lupain. Ngunit, ang tinig ng karamihan ng mga tiktik ay nanaig at sinabi ng Diyos kay Moises na ipagpaliban ang pananakop.

Dumating ang panahon para matupad ni Josue ang pinaniniwalaan niyang posible sa lahat ng panahon. Ang mga anak ni Israel ay hindi makapagtiwala sa kanilang sarili at kinailangan nilang maghintay para sa direksyon mula sa Diyos. Ang himalang iyon ng pagpapatuyo ng ilog para tumawid ang Israel sa ilog ay nagsalita sa kanila: sila ay makikinig kay Josue. Siya rin ay nahihikayat sa mga patotoo ng pinakabagong ulat ng mga tiktik. Ang dalawang lalaki na nagpunta sa Jerico sa misyong iyon ay nagdala ng balita ng malaking takot sa gitna ang mga Cananeo. Kung aasa siya sa panlabas na anyo, hindi niya gagawin kahit na subukang sakupin ang lupain.

Si Josue ay mayroong magandang katibayan sa pamumuno at nagtiwala siya sa Diyos. Hindi kahit minsan ay mayroon siyang tanong tungkol sa iniutos o ipinangako ng Diyos. Alam niyang ito na ang panahon para subukan ang kanyang mga katangian sa pamumuno at hindi niya nais na pahinain ang loob ng Israel. Alam din niya na mangyayari ang kanyang patotoo upang turuan ang mga susunod na henerasyon. Ginawa niya ang sinabi ng Diyos sa kanya nang magtakda sila ng kanilang mga paa sa Canaan. Siya ay sumulong nang may malaking pananampalataya.

PAG-IISIP: Ang katapatan ay magtatamu ng pabor ng tao at ng Diyos.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo kami ng pagkakaisa habang naglilingkod kami sa Iyo ngayon.

LUNES, OKTOBRE 20

JOSUE 4:19-24

JUAN 8:31-36

“...at makikilala ninyo
ang katotohanan, at ang katotohanan
ang magpapalaya sa inyo.”

ANG KAHULUGAN NG PINAKAALAALA SA GILGAL

Ang Gilgal ay ang unang pagtigil ng Israel sa Canaan. Ito ay isang lungsod sa pagitan ng Ilog Jordan at Jerico. Ito ang ikasampung araw ng unang buwan ng Israel at sila ay nagkampo dito. “Ang ibig sabihin ng pangalan ay pag-ikot ng gulong sa isang bilog. Ang pangalan ay espesyal sa Israel dahil ito’y nangangahulugan ng pag-alis ng kanilang kapintasan sa pamamagitan ng kanilang pagtutuli pagkatapos ng mahabang kapabayaan sa ilang” (Davis Dictionary of the Bible).

Doon itinayo ni Josue ang labindalawang bato. Ginawa niya ito sa pamamagitan ng utos ng Diyos. Ito ay sinadya upang maging isang patotoo sa mga susunod na henerasyon na pinatuyo ng Diyos ang tubig ng Ilog Jordan at gayundin ang Dagat na Pula nang sila ay lumabas sa Lupain ng Egipto. Ito ang mga salita ni Josue, “At siya’y nagsalita sa mga anak ni Israel, na sinasabi, Pagka itatanong ng inyong mga anak sa kanilang mga magulang sa panahong darating, na sasabihin, Anong kahulugan ng mga batong ito? Ay inyo ngang ipatatalastas sa mga anak ninyo, na sasabihin, Ang Israel ay tumawid sa Jordang ito sa tuyong lupa. Sapagka’t tinuyo ng Panginoon ninyong Dios ang tubig ng Jordan sa harap ninyo, hanggang sa kayo’y nakatawid, gaya ng ginawa ng Panginoon ninyong Dios sa Dagat na Mapula, na kaniyang tinuyo sa harap namin, hanggang sa kami ay nakatawid” (Jos 4:21-23).

Ito ay isang patotoo na ipapamana sa mga susunod na henerasyon. Matuto sila nang higit pa tungkol sa Diyos, sa Kanyang mga katangian at kung paano Siya nauugnay sa kanila. Ang isang nakikitang alaala ay magiging isang bagay na aral sa mga susunod na henerasyon. Maraming mga kababalaghan sa Exodo na hindi naulit, ngunit ang alaala ay magpapatotoo sa mga kababalaghang iyon.

PAG-IISIP: Ang isang alaala ay isang palatandaan na nagpapatotoo sa katotohanan. Ang katotohanan ito ay matatagpuan sa perpektong Kasulatan ngayon.

PANALANGIN: Ama, nawa’y maging bahagi ako ng mga saksi ng katotohanan.

MARTES, OKTOBRE 21

JOSUE 5

MGA AWIT 26:1-8

“...ako naman
ay tumiwala sa Panginoon,
na walang bulay-bulay.”

ANG PAGDATING SA CANAAN AT PAGTULI

Nakarating na ngayon ang Israel sa Canaan at narinig ng lahat ng mga naninirahan sa Canaan at sila ay natakot. Habang ang mga anak ni Israel ay nagkakampo sa Gilgal, nabalitaan ng mga hari ng Canaan na tinuyo ng Diyos ang tubig ng Ilog Jordan. Sinasabi sa Josue 5:1 na ang puso ng mga haring iyon ay natunaw at wala ng espiritu sa kanila. Maaari lamang nilang armas ang kanilang mga sarili at gamitin ang pinakamahusay na paraan na alam nila upang ipagtanggol ang kanilang sarili. Ang kanilang mga napapaderang lungsod at malakas na hukbo ang kanilang pag-asa, hindi nila alam na ang mga ito ay hindi rin makakapigil sa Diyos ng Israel.

Nalaman ng mga Canaanita ang pagdating ng Israel at natakot ang mga ito sa kanila, ngunit hindi nila alam kung ano ang gagawin. Panahon na para malaman nila ang kapangyarihan ng Diyos. Ipinakita Niya ang Kanyang kapangyarihan at walang makalalaban.

Sa Gilgal, tinuli ni Josue ang lahat ng mga lalaki na ipinanganak sa ilang na hindi pa tuli mula nang sila ay lumabas sa Egipto. Naunawaan niya ang espirituwal na kahalagahan ng pagtutuli. Hindi nila ito nagawa sa ilang sa loob ng apatnapung taon. Ang tipan ng pagtutuli ay isang panlabas na palatandaan na may kinalaman sa pagbuhos ng dugo. Isa rin itong espirituwal na gawain.

Ang pagtutuli ay iniutos ng Diyos mula pa noong panahon ni Abraham. Nang pumunta si Jacob sa Egipto, ang kanyang pamilya ay bahagi na ng tipang iyon. Ang pagtutuli ay isang tanda at isang selyo ng pakikipagtipan sa Diyos. Ito ay katulad ng bautismo sa simbahang Kristiyano ngayon. Ang binyag ay isang pagkilala sa pagbabagong naganap sa puso, at isang pagpapasok din sa pamilya ng Diyos.

PAG-IISIP: Tiyak na darating ang panahon kung kailan mangyayari ang mga layunin ng Diyos ay matutupad.

PANALANGIN: Ama, nawa'y lagi kong maunawaan ang Iyong kalooban at sundin ang Iyong mga utos.

GINAWA NG ISRAEL ANG UNANG PASKUWA SA CANAAN

Pagkatapos ng pagtutuli, ipinagdiwang ng mga anak ni Israel ang Paskuwa. *“At sila’y kumain ng imbak na trigo ng lupain sa kinabukasan pagkatapos ng paskua,... At ang mana ay naglikat nang kinabukasan, pagkatapos na sila’y makakain ng imbak na trigo ng lupain;...”* (Jos. 5:11-12) Nagsimula ang bagong buhay para sa kanila, at si Josue ay nagkaroon ng malaking gawain sa harap niya. Ang Paskuwa ay ang pangalawang pinakamahalagang sakramento pagkatapos ng pagtutuli. Ito ay isang kapistahan na inutos ng Diyos nang sila ay lumabas Egipto. Ito ay paggunita sa ikasampung salot sa Exodo 12. Ito ay kinakailangan na ang dugo ay dapat ilapat sa itaas na mga poste ng pinto at mga poste sa tabi ng mga bahay ng mga anak ni Israel. Inutusan sila nito na dapat itong ulitin taun-taon. Ginawa din ito sa Sinai habang sila ay nasa kanilang paglalakbay ayon sa nakatala sa Mga Bilang 9:1-14. Ang kasalukuyang paggawa ay ang kanilang pangatlo.

Ang kapistahan na ito ay tipikal ng kamatayan ni Cristo at kinakatawan sa Simbahan ng Bagong Tipan sa pamamagitan ng Hapunan ng Panginoon. Partikular na sinabi iyon ni Pablo *“Si Cristo na ating paskuwa ay inihain para sa atin”* (1 Cor 5:7).

Alam ni Josue ang kahalagahan ng Paskuwa. Gaya ng iniutos ng Diyos sa pamamagitan ni Moises, iniutos ni Josue na sundin ito. Ito ay isa sa tuktok mga priyoridad nang dumating sila sa Canaan. Sa piging na iyon, kailangan ng bawat pamilya na pumatay ng isang tupa o isang bisirong kambing ng isang taon nang walang dungis. Ang pagtalima ay hindi tuparin lamang ang ipinag-utos ng Diyos, ito rin ay isang malinaw na aral para sa mga anak ni Israel. Sa loob nito, inabangan nila ang katubusan na dumating sa pamamagitan ni Cristo. Pagkatapos, ang mga anak ni Israel ay nakatakdang sakupin ang Canaan. Naghintay sila ng direktiba mula sa Diyos.

PAG-IISIP: Inihayag ng Paskuwa ang plano ng pagtubos ng Diyos.

PANALANGIN: Ama, nagpapasalamat ako sa Iyo sa pagtatag ng paalala ng sakripisyo ni Cristo.

TUMIGIL ANG MANNA AT KUMAIN NG MAIS ANG ISRAEL

Tinupad ng Diyos ang Kanyang pangako na dadalhin ang Israel sa Canaan. Ang lupa ay inilarawan sa kanila bilang isang lupain na dinadaluyan ng gatas at pulot. Kinakatawan nito ang lahat ng pagkain na makukuha sa lupaing iyon, gayundin ang masarap na kalikasan ng pagkain. Walang mas nakakaakit kaysa sa lasa ng mga pagkaing ito. Ang paglalaan ng manna ay tumigil sa araw pagkatapos ng pagdating ng Israel ang Lupang Pangako.

Ang mga anak ni Israel ay kumain ng trigo at ng bunga ng lupain ng Canaan sa taong iyon. Mayroon silang mga tinapay na walang lebadura at tuyo na mais. Ito ay isang malaking pagbabago mula sa nakasanayan nila noong apatnapung taon na iyon. Ang manna ay tinutukoy sa Awit 78:25 bilang “pagkain ng mga anghel.” Ito ay isang pigura ng pananalita upang ipahayag ang mahusay na katangian ng manna. Ang mga ipinanganak sa ilang, at lumaki na kumakain ng manna ay walang alam na ibang pagkain. Iyon ang binigay sa kanila ng apatnapung taon. Ngayong nasa Canaan na sila, pinigilan ng Diyos ang manna at kinain nila ang bunga ng lupa.

Sa panahong ito ay nagpakita kay Josue ang Kapitan ng hukbo ng PANGINOON. Siya ay may hawak na espada sa Kanyang kamay. Tinanong ni Josue kung Siya ay para sa kanila o laban sa kanila. Ipinakilala Niya ang Kanyang sarili kay Josue sa isang maikling pag-uusap. Si Josue ay nagpatirapa sa lupa, at sumamba. Alam Niya na Siya nga ang Cristong bago pa nagkatawang-tao (Josue 5:14-15). Ang paghahayag na ito ay dapat magkaroon ng lubos paghikayat kay Josue na harapin nang may kumpiyansa ang gawaing nasa hinaharap. Nagsalita ang Diyos kay Josue gaya ng ginawa Niya kay Moises.

PAG-IISIP: Ang mas malapit na paglalakad kasama ang Diyos ay nagbibigay ng tiwala.

PANALANGIN: Ama, nawa’y gawin ko ang bawat hakbang sa Iyo.

NAGSIMULA ANG PAGSAKOP NG CANAAN

Nagsimula ang digmaan upang makuha ang Canaan para sa Israel. Ang kanilang pagdating sa Canaan ay isang deklarasyon ng digmaan. Ang mga Canaanita ay sumusunod sa kanila kilusan at nakalap ng impormasyon tungkol sa kanilang mga nagawa. Alam din nila kung ano ang ginawa ng Diyos para sa Israel mula nang umalis sila sa Egipto. Sa kanilang malapit na kapitbahayan, sa kabila ng Ilog Jordan, ang Diyos ay nagbigay na sa Israel ng dalawang hari ng Moab at ng kanilang lupain. Sila rin batid sa sinabi ng Diyos sa Israel ay ibibigay Niya sa kanila at ang kanilang lupain. Doon ay isang malaking takot sa Canaan kahit na sila ay mas malakas kaysa sa Israel ng kanilang kakayahan sa militar. Ang ilan ay may mga karwahe na bakal bilang karagdagan sa matibay at nakukutaang mga lungsod. Mas malaki rin ang bilang nila kumpara sa Israel. Kung hindi ipinangako ng Diyos na ibibigay ang mga bayanng ito sa kamay ng Israel, magiging walang saysay ang pakikipaglaban sa kanila. Nalaman ng magkabilang panig ang kalamangan na ito sa bahagi ng Israel.

Sa paghahanda para sakupin ang lupain na makikita sa Josue 5, sila ay sumamba sa Diyos. Tinupad nila ang dalawang mahahalagang ordenansa: ang pagtutuli at ang Paskuwa. Nagpakita rin ang Diyos kay Josue upang tiyakin ito sa kanya. Dito, sila ay nagkampo sa Gilgal sa bukas na lupain. Wala silang mga nakukutaang lungsod para protektahan sila. Ang Diyos ay lubos na dinakila sa kung ano ang kaya Niyang gawin para sa Israel. Naglagay siya ng matinding takot sa puso ng mga Cananeo para magawa nila na huwag labanan ang Israel.

Naghintay si Josue ng patnubay mula sa Diyos. Ang Diyos ay isa siyang mahusay na nagbigay ng utos militar. Ang mga tiktik na ipinadala ni Moises sa ilang ay nag-ulat ng mga mahahalagang impormasyon.

PAG-IISIP: *“Sapagka’t sa pamamagitan ng pantas na pamamatnubay ay makikipagdigma ka...”* (Mga Kawikaan 24:6)

PANALANGIN: Ama, nawa’y lapitan ko ang aking mga gawain na nagtitiwala sa Iyo.

MGA DIREKSYON PARA MAPABAGSAK ANG JERICO

Ito ang pagkakasunod-sunod ng mga pangyayari: Ang Jerico ay isinara dahil sa takot sa Israel. Ang proteksiyon na kuta ng matataas na pader ay ang kanilang seguridad sa mga iyon sa sinaunang panahon. Matataas ang mga pader at sarado ang mga pintuan. Si Josue at ang ang mga anak ni Israel ay walang anumang kakayahan na basagin ang mga pader na iyon at makipaglaban upang makuha ang lungsod. Diyos ang kanilang kakayahan. Sinabi ng Diyos kay Josue na ibinigay na sa kanya ang lungsod, ang hari nito at ang hukbo nito. Lahat ng kailangan gawin ni Josue ay sumunod sa Kanyang mga tagubilin. Dapat nilang libutin ang lungsod at gawin ito minsan sa isang araw. Dadalhin nila ang Kaban ng Tipan, hihipan ng pitong saserdote ang mga trumpeta at sasamahan sila ng mga lalaking mandirigma. Dapat nilang gawin ito sa loob ng anim na araw at bumalik sa kampo bawat araw. Sa ikapitong araw, ay dapat nilang libutin ng pitong beses ang lungsod. Ito ang magiging D-Day. Ang mga pari, sa ikapitong ikot, ay hihipan ang mga trumpeta at ang buong bayan ay hihiyaw, at pagkatapos ang mga pader ay babagsak nang patag. Ang mga lalaki ng digmaan ay dapat pumunta sa lungsod, sakupin ito at sirain ang lahat ng nabubuhay.

Ibinigay ng Diyos na malinaw ang mga tagubiling ito at ang lahat ay naghintay ng oras halika. Sinabi ni Josue sa mga tao na gagawin ang iniutos ng Diyos. Ayon sa pangangatwiran ng tao, hindi ito ang karaniwang paraan upang maghanda para sa digmaan. Gayunpaman, ito ay isang banal na utos at alam ng Diyos kung paano Niya gagawin ito upang ibigay ang lungsod ng Jerico sa mga kamay ng Israel. Natutunan na ni Josue, bilang pinuno, mula kay Moises sa ilang ang karanasan na ang Salita ng Diyos ay tiyak. Siya ang Panginoon ng langit at lupa, at dadalhin Niya sa katuparan ng Kanyang mga layunin sa paraang hindi maiisip ng tao. Si Josue noon ay handang sumunod.

PAG-IISIP: Ang digmaang iniutos ng Diyos ay may tiyak na tagumpay.

PANALANGIN: Ama, mangyaring sumama sa akin sa lahat ng espirituwal na labanan buhay ko.

INUTOSAN NI JOSUE ANG MGA PARI AT MGA KAWAL

Samantala, ang lungsod ng Jerico ay isinara upang walang pumasok o lumabas. Habang nagpatuloy ang paglalakad na iyon sa loob ng anim na araw, maiisip lamang kung ano ang nangyari sa loob ng lungsod. Inaasahan nila ang sakuna anumang araw. Tinipon na ni Rahab ang kanyang pamilya sa kanyang bahay at ginawang tanyag ang panaling pula na ibinigay sa kanya ng mga tiktik bilang tanda ng kanilang panata. Ang natitira sa ang mga tao ay naghandang para sa anumang mangyayari sa kanila. Ang mga nag-iisip na maaari silang makipaglaban ay maaaring nanonood sa ibabaw ng pader. Maaaring inilagay pa nila ang kanilang pag-asa sa kanilang matibay na pader at kakayahang lumaban.

Ipinagpatuloy ng Israel ang pang-araw-araw na gawain at tiniis iyon ng mga tao sa Jerico bilang pagpapahirap sa isip. Walang binanggit kung ano ang ginawa ng kanilang hari noong panahong iyon. Ang pagpapahirap sa isip ay nagpatuloy sa lahat ng oras na iyon sa loob ng mga pader ng Jerico. Hindi rin alam ng Israel kung ano ang mangyayari, ngunit nagtiwala sila na tuparin ng Diyos ang Kanyang ipinangako: ibigay ang Jerico sa kanilang mga kamay.

Ang unang pag-angkin sa lupain ng Canaan ay malapit na. Sa ikapitong araw, ang mga saserdote at ang mga lalaking mangdidigma ay umikot sa bayan ng pitong ulit, na humihip sa mga trumpeta habang sila ay lumalakad. Sa ikapitong pagkakataon, sila ay sumigaw bilang hinipan ng mga pari ang mga trumpeta. Sa sigaw na iyon, ang mga pader ng Jerico ay mahuhulog. Inilalarawan ng Josue 6:20 ang resulta. Tinupad ng Diyos ang Kanyang pangako na ang kuta ng Jerico na nagiging wala.

PAG-IISIP: “Ang pananampalataya ay ang tagumpay na dumadaig sa mundo”

PANALANGIN: Ama, Ikaw ang Tagumpay sa lahat ng laban!

IBINIGAY NI JOSUE ANG PANGHULING TAGUBILIN

Ibinigay ni Josue ang mga tagubilin na iligtas ang buhay ni Rahab at ng kanyang pamilya. Itinago niya ang mga tiktik at nanumpa sila sa kanya na hindi nila gagawing saktan siya at ang kanyang pamilya, at na siya at ang kanyang pamilya ay kanilang ipagtanggol mula sa kamatayan.

Nagbigay din siya ng mga tagubilin laban sa paghipo sa bagay sa loob ng Jerico. Dapat nilang patayin ang bawat may buhay sa lungsod at tanging mga sisidlan ng pilak, ginto, tanso at bakal ay dapat ilaan at italaga lamang para sa Diyos. Alam ng Diyos ang espiritu ng kasakiman sa puso ng mga tao. Siya sa gayon ay nagbabala sa kanila laban sa pagkuha ng anuman. Dapat nilang ipako ang mga isip nila sa kanilang gawain at lipulin ang lahat ng naninirahan sa Jerico.

Sinunod ng Israel ang lahat ng mga tagubiling ito sa pagbagsak ng mga pader ng Jerico. Ang pagbagsak ng unang lungsod na ito ay ang pangalawang pangunahing himala na ginawa ng Diyos sa ilalim ng pamumuno ni Josue, pagkatapos matuyo ang Ilog Jordan bilang nasaksihan nila. Ito ay isa pang nagpapalaki kay Josue sa kanyang pamumuno.

Ang pagbagsak at pagkatalo ng Jerico sa Israel ay kumpleto na. Lahat ng naninirahan sa lungsod ng Jerico ay nawasak. Si Rahab at ang kanyang pamilya, ama, ina, mga kapatid, ang naligtas.

Kapag ang Diyos ay nasa labanan, mayroong tiyak na tagumpay. Ipinakita Niya ang Kanyang kapangyarihan at ibinigay ang Jerico sa Israel. Ang pagbihag sa Jerico ay ang simula ng pagbibigay ng Lupang Pangako sa bayan ng Diyos. Siya ay Diyos at alam Niya ang wakas mula sa simula. Soberano rin siya. Hindi siya lalayo sa atin nang walang saksi. Manalig kay Jesus ngayon at magkaroon ng tagumpay.

PAG-IISIP: Ang mga labanan ng Diyos ay hindi nakasalalay sa mga sandata ng tao.

PANALANGIN: Ama, nawa'y marami ang maligtas at makatanggap ng buhay na walang hanggan.

MARTES, OKTOBRE 28

JOSUE 7

MGA TAGA-GALACIA 1:6-9

*“Ako ay namamangha na kayo ay
napakadaling nagsilipat...”*

KASALANAN SA KAMPO NG ISRAEL

Nagkaroon ng kabiguan ang Israel pagkatapos ng dakilang tagumpay na iyon sa Jerico, kung saan Nanguna ang Diyos sa pagsakop dito. Nagkaroon ng kasalanan sa kampo! Ito nanguna sa pagsalakay sa Ai kung saan sila ay natalo. Ito ay nagwawasak at hindi nila maintindihan ang pagliko ng mga pangyayari.

Habang si Josue at ang mga matatanda ng Israel ay nagsumamo sa Diyos, sinabi Niya sa kanila na may kasalanan sa Israel, at dapat nilang ayusin ito kaagad. Iniimbestigahan ni Josue at kinuha ang nagkasala. Inamin ng nagkasala ang kanyang kasalanan. Siya ay pinarusahan ng kamatayan at ang bayan ay umaasa sa paggaling.

Ang kasalanan sa kampo ng Israel ay dumating na may mga kahihinatnan. Ang bayan ay nagkasala sa isang pagsuway ng kumuha ng isinumpang bagay. Ang mga tagubilin ay ibinigay bago ang ang pagsalakay sa Jerico na dapat patayin ng Israel ang lahat ng naninirahan sa Jerico at walang kukunin para sa kanilang sarili. Tanging ginto, pilak, tanso at bakal ang dapat kunin para sa pagtatalaga sa Diyos. Gayunpaman, hindi napigilan ni Achan ang kanyang sariling mapag-imbot na puso. Kumuha siya ng isang mamahaling damit na Babylonian, na sa mga mata ng Diyos ay isang bagay na isinumpa. Ang paglabag na ito ay nagdulot ng galit ng Diyos laban sa Israel.

Ang kasalanan ni Achan ay dumating sa panahon ng malaking pangangailangan kung kailan kailangan ng Israel lupigin ang Canaan. Si Josue ay ginagawa ang kanyang mga tungkulin bilang pinuno ng Israel. Ang bayan ay naglakad rin nang may pagtitiwala pagkatapos ng tagumpay sa Jerico. Sila ay nakatakda para sa susunod na pananakop ng Canaan at sila ay naghintay ng salita mula kay Josue. Gayunpaman, ang bawat kasalanan ay may mga kahihinatnan at hindi maitago. Kinailangan itong ilantad ng Diyos.

PAG-IISIP: Ang kasalanan ay parang binhing nakatago sa basang lupa. Magpapakita ito.

PANALANGIN: Ama, palayain mo ako sa bawat bahid ng kasalanan.

MIYERKULES, OKTOBRE 29

JOSUE 7:1-12

SANTIAGO 4:17

*“sa kaniya na nakaalam na gumawa
ng mabuti, at hindi ito ginagawa,
sa kaniya ito ay kasalanan...”*

DUMATING ANG KASALANAN

Sinabi ng mga tiktik kay Josue na hindi na kailangang ipadala ang lahat ng kanilang mga tao sa lungsod dahil kakaunti ito sa bilang at magiging madaling sakupin. Inirerekomenda nila ang pagpapadala ng dalawa o tatlong libong lalaki. Nagpadala si Josue ng tatlong libong kalalakihan, na nagtitiwala na madali nilang sasaktan ang lungsod.

Natitiyak nilang nasa kanilang mga kamay ang tagumpay. Gayunpaman, nagulat ang Israel! Hinabol sila ng mga lalaki ng Hai at tumakas sila sa harap nila. Napatay ng mga lalaki ng Hai ang humigit-kumulang tatlumpu't anim na lalaki ng Israel. Hinabol din nila sila mula sa harap ng pintuang-daan hanggang sa Sebarim. Ang mga puso ng mga anak ni Israel ay natunaw at nakita nila ang kanilang sarili bilang mga bihag sa lupain ng Canaan. Wala silang makitang pag-asa na mabuhay pagkatapos ng pagkatalo na iyon. Alam ni Josue kung saan kukuha ng sagot tungkol sa pangyayaring ito. Diyos ang tanging pag-asa nila.

Si Josue at ang mga matatanda ng Israel ay nagsumamo sa Panginoon: Ito ay isang napakasakit na sitwasyon, ngunit ang pagdadala ng pasanin na iyon sa Diyos ay ang tanging solusyon para kay Josue at Israel. Ito ang kanilang marubdob na pakiusap: *“At sinabi ni Josue, Ay, Oh Panginoong Dios, bakit mo pinatawid ang bayang ito sa Jordan, upang ibigay kami sa kamay ng mga Amorrheo, na ipalipol kami? nakatigil sana kaming masaya at nakatahan sa dakong yaon ng Jordan! Oh Panginoon, anong aking sasabihin pagkatapos na ang mga anak ng Israel ay makatalikod sa harap ng kanilang mga kaaway!”* (Jos 7:7-8). Nagsumamo sila para sa kabanalan ng pangalan ng Diyos. Alam ng Diyos ang lahat na nangyayari at ang karanasan ay isang proseso ng espiritual na paglago para kay Josue at sa mga matatanda.

PAG-IISIP: Ang pagsusumamo sa Diyos ay ang tamang gawin sa gitna ng anumang sakuna.

PANALANGIN: Ama, mangyaring iligtas ako sa oras ng aking pangangailangan.

SINAGOT SI JOSUE NG PANGINOON

Ipinahayag ng Diyos sa Israel na may kasalanan sa kampo. Nagsalita siya at sinabi na tumayo si Josue. Pagkatapos ay ipinahayag niya sa kanya na ang Israel ay nagkasala at nilabag ang Kanyang tipan na Kanyang iniutos sa kanila. Hindi sila sumunod sa utos ng Diyos.

Ang bayan ay sinabihan tungkol sa tiyak na kasalanan: sila ay kumuha ng sinumpang mga bagay. Sinabi ng Diyos na ang isinumpang bagay ay nasa gitna nila. Pagkatapos ay nag-utos siya na ang mga tao ay maging banal. Dahil sa paglabag ng mga anak ni Israel ay hindi sila maaaring magkaroon ng tagumpay laban sa kanilang mga kaaway.

Hanggang sa puntong ito, sinuri ng Israel kung ano ang kasalanan nila at kailangan noon ang lunas. Sinabi sa kanila ng Diyos na hindi sila makatayo sa harap ng kanilang mga kaaway hangga't ang isinumpang bagay ay nasa gitna nila. Ito ay kinakailangan na kanilang sirain upang sila ay mabubuhay. Ito ang utos na ibinigay ng Diyos kay Josue na magpapanumbalik ng kabanalan sa Israel (Josue 7:13).

Nagsagawa ng imbestigasyon si Josue at kumilos ayon sa natuklasan. Sa umaga, lahat ng sambahayan ng Israel ay dadalhin ayon sa kanilang tribo. Ang bawat tribo ay kinuha para sa pagsisiyasat at hindi nagtagal bago ang nahanap ang gumawa ng salarin. Itinuro ang tribo ni Juda, ngunit hindi lahat ng tao sa tribo ay nagkasala. Kailangang malaman ni Josue ang salarin. Ipinagpatuloy niya ang kanyang pagtatanong hanggang sa ito ay makitid pababa kay Achan, na anak ni Carmi, na anak ni Zabdi, na anak ni Zera sa lipi ni Juda. Ginawa ng Diyos ang paghahayag na ito. Tinabi ni Josue si Achan at sinabi sa kanya na aminin ang kanyang ginawa.

PAG-IISIP: Ang bawat kaguluhan ay kailangang matugunan nang maayos.

PANALANGIN: Ama, tulungan mo akong magkaroon ng isang disiplinadong paraan sa aking paglilingkod.

ANG PAGTATAPAT NA GINAWA NI ACHAN

Ito ang pagtatapat na ginawa ni Achan sa harap ni Josue (Jos 7:20-21). Ito ang katotohanan at ang nagkasala ay hindi magiging malaya sa kabila ng kanyang pag-amin. Kailangan niyang pagbayaran ang mga kahihinatnan.

Nagpadala si Josue ng mga mensahero sa tolda ni Achan, at natagpuan nila ang isinumpang bagay gaya ng ipinagtapat ni Achan. Dinala nila kay Josue at sa buong Israel, at inilagay sa harap ng Diyos. Ang parusa kay Achan ay isang pasya para mawala lahat ang kinahihinatan. Lahat ng kanya pamilya at lahat ng kanyang pag-aari ay dinala sa libis ng Achor. Sinabi ni Josue ang parusa ng Diyos sa kanya at “...binato siya ng mga bato ng buong Israel; at sinunog nila sila sa apoy, at binato sila ng mga bato.” (Jos 7:25). Ang lugar ay tinawag na lambak ng Achor. Ito ay isang matinding parusa, ngunit ito ay kinakailangan upang hadlangan ang iba pang mga posibleng pagkasala upang ang bayan maaaring manirahan nang mapayapa sa Canaan.

Ang parusang ito ay ipinataw kay Achan lalo na dahil sa bayan ay nasa isang estado ng digmaan. Sa ganitong sitwasyon, ang isang maliit na pagkakamali ay maaaring magdulot ng maraming pinsala sa kanilang buhay. Kapag ang isang bayan ay nasa ganoong panganib, kailangang may kooperasyon mula sa lahat mga kinauukulan. Dapat maging masunurin ang lahat sa mga utos ng Diyos. Kahit si Josue ang pinuno ng Israel, ang Diyos mismo ang nag-utos ng digmaan. Ang lahat ng mga tao ng Israel kailangang magpasakop sa Kanya. Ang Diyos ay nangangailangan ng buong pusong pagsunod.

Totoo na ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan. Kailangang harapin ng buong Israel ang parusa dahil sa isang tao. Ang kasalanan ay kailangang harapin at alisin, at ang makasalanan ay kailangang magbayad.

PAG-IISIP: Ang kasalanan ay ang unang espirituwal na kaaway. Dapat itong alisin.

PANALANGIN: Nagpapasalamat ako sa Iyo, Ama, para kay Jesus na nag-aalis ng aking mga kasalanan.

TINIYAK NG PANGINOON SI JOSUE NG TAGUMPAY SA HAI

Noong gustong sakupin ng Israel ang Lungsod ng Hai, natalo sila dahil sa kasalanan ni Achan. Nang parusahan ni Josue ang salarin, ang bayan ay pinabanal. Pagkatapos ay handa na silang gumawa ng pangalawa at matagumpay na pag-atake sa bayan ng Hai.

Habang naghahanda ang Israel upang sakupin ang Hai, nakipag-usap ang Diyos kay Josue upang pasiglahin siya. Sinabi ng Diyos sa kanya na huwag matakot o mabalisa. Alam ng Diyos na kailangan niya iyon sa katiyakan. Bagama't si Josue ang kumander ng Israel, ang Diyos ang siyang nag-utos ng digmaan. Sinunod lang ni Josue ang sinabi ng Diyos sa kanya. Inutusan ng Diyos na kunin ang lahat ng mga lalaking mandirigma. Kailangang makilahok ang bawat isa sa labanan. Sinabi rin ng Diyos sa kanya na ibinigay Niya sa kanya ang hari ng Hai at ang mga tao dito. Ito ay nangangahulugan na ang Israel ay magkakaroon ng tagumpay laban sa Hai. Ang bayan ng Hai ay magiging katulad ng sa Jerico.

Ito ang mga pambungad na salita sa salaysay: *“At sinabi ng Panginoon kay Josue, Huwag kang matakot, ni manglumo: ipagsama mo ang buong bayang pangdigma, at bumangon ka, na sumampa ka sa Hai: tingnan mo, aking ibinigay sa iyong kamay ang hari sa Hai, at ang kaniyang bayan, at ang kaniyang siyudad, at ang kaniyang lupain”* (Josue 8:1) Ang pagkabihag ng Hai ay sa pamamagitan ng simpleng pananakop gamit ang pamamaraang militar at hindi kasing komplikado ng sa Jerico. Gayunpaman, ang kamay ng Diyos ay pantay na kasama ni Josue tulad ng sa pananakop ng Jerico. Ang lokasyon ng Hai ay malapit sa Bethel at mga labinlima kilometro mula sa Jerusalem. Ang mga mananaliksik ay gumawa ng mga pagsisikap upang kumpirmahin ang lokasyon ng lungsod na ito at halos lahat ay sumasang-ayon sa pagkakakilanlan nitong lokasyon.

PAG-IISIP: Kapag nagsalita ang Diyos, ang mga mortal na nilalang ay dapat sumunod.

PANALANGIN: Ama, nawa'y lagi akong makinig nang mabuti sa Iyong mga salita.

ANG IKALAWANG PAGTATANGKANG MAKUHA ANG HAI

Inilatag ni Josue ang isang pamamaraan upang makuha ang Hai at matiyak ang tagumpay. Ito ay ang ikalawang pagtatangka upang makuha ito, at siya ay sigurado ng tagumpay. Bilang pinuno, siya ay sumama at gumawa ng maingat na plano.

Pumili siya ng tatlumpung libong lalaki at ipinadala sila sa likod ng lungsod. Ito ay para maging *ambush team*. Nanatili si Josue kasama ng iba pang mga tao, isang pangkat na handang umatake. Ang pangkat na pinamunuan ni Josue ay direktang pumunta laban sa lungsod. Ang hangarin na makamit ang tagumpay ay pangunahin sa plano ni Josue. Ito hangarin ng Israel noong una pagtatangka, ngunit sila ay natalo dahil ang Diyos ay wala sa labanang iyon, at tatlumpu’t anim sa kanila ang napatay. Dahil dito, bumalik si Josue sa pagguhit ng plano, at nahayag na ang kabanalan ay ang siyang kulang sa Israel.

Nang maituwid ang lahat ng bagay, binigyan siya ng Diyos ng katiyakan at karunungan sa pangalawang pamamaraan na ito. Sa pagkakataong ito, nasa likod niya ang *ambush team* ng lungsod sa kanlurang bahagi. Nang sumalakay ang pangkat ng pananalakay, ang mga lalaki ng Hai ay tutugon sa pamamagitan ng paglabas at paghabol sa kanila tulad ng ginawa nila noong una. Mas lalakas ang loob ng mga taga Hai ngayon dahil natalo na nila ang Israel at pinatay ang ilan sa kanila.

Kapag nakalabas na silang lahat, bababa na ang *ambush team* sa lungsod at sunugin ito. Sakupin nila ang lungsod at kukunin ang mga Samsam para sa kanilang sarili. Inutusan sila ng Diyos at sinunod nila ang Kanyang payo (Josue 8:7-9). Dapat nilang sundin ang plano at makuha ang lungsod. Pinagtitibay ng ulat ang doktrina ng soberanya ng Diyos at responsibilidad ng tao. Natitiyak ni Josue ang tagumpay, ngunit kailangan niyang magtrabaho nang husto.

PAG-IISIP: Naligtas ako sa pamamagitan ng biyaya, ngunit kailangan kong mamuhay ng banal.

PANALANGIN: Ama, tulungan mo akong magampanan ang aking mga espirituwal na tungkulin.

LUNES, NOBYEMBRE 3

JOSUE 8:10-29

MGA KAWIKAAN 16:1-4

*“Iukol mo sa Panginoon
ang iyong mga gawa, at ang iyong
mga panukala ay matatatag.”*

TAGUMPAY SA PAGSASAKOP NG HAI

Sinabi ng Diyos kay Josue na iunat ang kanyang sibat patungo sa Hai. Ito ay simbolo ng kapangyarihang ibinigay sa kanya ng Diyos upang talunin ang mga lalaki ng Hai. Inilagay ni Josue ang plano sa mga gagawing pag-aatake. Nagulat ang mga lalaki ng Hai ng ginawa ang mga atake. Gayunpaman, lumaban sila dahil napalakas ang loob nila sa pamamagitan ng kanilang naunang pansamantalang tagumpay. Sinabi ng Diyos kay Josue na Siya ang nagbigay sa kanila ng hari ng Hai at ng kanyang mga tao. Ang Israel ay naglakad na may tapang at kabilang si Josue kanila. Nang sunugin ng ambush team ang lungsod, lumingon ang mga lalaki ng Hai at nakita ang kanilang lungsod na umuusok. Sinundan din sila ng grupo mula sa likuran habang “tumakas” ang mga lalaki ng Israel na tumalikod sa kanila.

Ang mga lalaki ng Hai ay nahuli, gaya ng sinasabi, sa pagitan ng isang bato at isang matigas na lugar. Kaya, lahat sila ay pinatay. Ang Josue 8:25 ay nagbibigay ng bilang ng mga lalaki na namatay: “At ang lahat na nabuwal ng araw na yaon, lalake at gayon din ang babae ay labing dalawang libo, lahat ng mga tao sa Hai.” Nahuli ang hari ng Hai buhay at dinala kay Josue. Siya ay kalaunan ay binitay at inilibing sa isang bunton ng mga bato. Kinuha ng Israel ang mga baka at mga samsam ng lungsod na ito ayon sa pinahintulutan ng Diyos. Ang paghuli at pagkawasak sa Hai ay ang pangalawang tagumpay sa Canaan Ibinigay ng Diyos ang Israel.

Nagtagumpay ang Israel sa labanang ito laban sa Hai dahil ang mga anak ni Israel ay pinabanal. Ang tagumpay ay gaya ng sa Jerico at sa lungsod ibinigay sa Israel. Ang lungsod ay hindi itinayong muli kaagad ngunit ang mga mapagkukunan ay ginamit para sa agarang pangangailangan ng Israel. Kapag ang Diyos ay nasa labanan, may tagumpay.

PAG-IISIP: Ang mga plano ng Diyos ay laging perpekto at madaling sundin.

PANALANGIN: Ama, manatili nawa ang aking pagtitiwala sa Iyo.

MARTES, NOBYEMBRE 4

JOSUE 8:30-35

JUAN 4:19-23

*“...ang tunay na mga mananamba
ay sasambahin ang Ama
sa Espiritu at sa katotohanan...”*

ANG ISRAEL AY SUMAMBA SA PAGPAPASALAMAT

Kinailangan para kay Josue at Israel na magpapasalamat sa Diyos para sa Tagumpay laban sa lungsod ng Hai. Ito ay ang pagsulong sa pagtupad ng mga pangako ng Diyos na ibibigay sa kanila ang lupain ng Canaan. Ang Hai ay ang pangalawang lungsod at kitang-kita ang kamay ng Diyos sa kanilang pagkapanalo. Pagkatapos ay nagtayo si Josue ng isang dambana gaya ng iniutos sa Kautusan ni Moises, at nag-alay ng mga hain. Sumulat siya ng isang kopya ng aklat ng Kautusan sa ibabaw ng mga bato ng dambana. Binasa din ni Josue ang mga salita ng Kautusan at hindi siya nag-iwan ng anumang salita sa mga isinulat ni Moises. Lahat ay dumalo at narinig nila ang mga salita.

Ang unang pumasok sa isip ni Josue pagkatapos ng tagumpay na iyon ay makipag-usap sa Diyos sa tunay na pagsamba. Nagtayo siya ng dambana para sa Diyos sa Mt Ebal. Ito ay isang bundok na hindi kalayuan sa Sichem na nahiwalay sa Mt Gerizim sa tabi ng isang makitid na lambak. Isang dambana ang kailangan para sa pagsamba noon dahil hindi pa dumating si Cristo at ang pinakamataas na anyo ng pagsamba ay ang paghahandog ng mga sakripisyo. Kailangang pangasiwaan ni Josue ang seremonyang iyon, at siya sumunod sa utos ng Kautusan ni Moises sa pagtatayo ng dambanang iyon. Ito ay gawa sa buong bato na hindi pinutol. Walang taong nagtaas ng anumang bakal sa ibabaw ng mga bato. Dito, nag-alay sila ng mga hain at mga handog tungkol sa kapayapaan sa Diyos.

Noong panahong iyon, ang mga anak ni Israel ay magkasama pa rin sa isang lugar. Ang mga lalaking mandirigma ay nasa ilalim ng pamumuno ni Josue. Ang kanilang nangungunang layunin ay makuha ang buong lupain ng Canaan at manirahan ang bawat tribo sa pamana na ibinigay ng Diyos. Ang pagsamba na ito ay kailangan para maibigay ng Israel ang isang palaging paalala na ang Diyos ay kasama nila at gagabay sa kanilang misyon.

PAG-IISIP: Nauuna ang tungkulin sa Diyos sa anumang pakikipagsapalaran.

PANALANGIN: Ama, hayaan mo akong sambahin Ka sa espiritu at sa katotohanan.

BINAGO NI JOSUE AT NG ISRAEL ANG TIPAN

Sa pagharap sa gawaing katulad ng Israel, dapat pagtibayin ng Diyos ang bawat galaw nila, at ang ang mga tao ay kailangang maging matuwid sa Kanya. Anumang kasalanan ay hindi tugma sa presensya ng Diyos sa kanila. Kaya kailangan ang mga sakripisyo bilang panlabas na lunas para sa mga kasalanan. Ang Diyos Mismo ang nagpapatawad ngunit ang pagsisisi at pag-aalay ay kailangan sa bahagi ng tao.

Ang mga taong kinauukulan ay nakibahagi sa tipang ito. Isinulat ni Josue sa batu ang isang kopya ng Kautusan ni Moises. Ang pagpapalagay at paggamit ng nakasulat na Salita ng Diyos ay nagpapakita ng kahalagahan nito mula noong unang panahon. Ito ay tandaan na sa unang bahagi ng aklat na ito, sinabi iyon ng Diyos kay Josue na ang aklat na ito ng Kautusan ay hindi dapat humiwalay sa kaniyang bibig kundi ay dapat niyang pagnilayan ito araw at gabi (Jos 1:8). Ganyan ang lakad niya upang pagpalain at lubos na umasenso. Nang kopyahin niya ang mga salita sa mga bato, batid niya ang halaga ng mga salitang iyon at gusto niya palakihin sa harap ng buong Israel. Samakatuwid, sumulat siya sa kanilang presensya. Ito ay hindi alam kung ilan sa kanila ang marunong bumasa at makaintindi ng mga salita ng aklat. Gayunpaman, lahat sila ay nakarinig nang basahin ang aklat.

Nang panahong iyon ang buong Israel (mga matatanda at mga opisyal at mga hukom) ay nakatayo sa isang panig ng Kaban ng Tipan. Sa kabilang panig ay may mga saserdote at mga Levita na nagdadala ng Kaban ng Tipan ng Diyos. Ang mga estranghero na ipinanganak kabilang sa kanila ay nakibahagi rin. Sinunod nito ang tagubiling ibinigay ni Moises (Deut 31:12), at sinunod ito ni Josue sa pagsamba na ito sa Lupain ng Canaan. Sila ay nakatayo sa pantay na bilang sa Mt Ebal at Mt Gerizim (Deuteronomio 11:29; 27:11-26). Binibigkas nila ang mga pagpapala at ang mga sumpa na iyon na nakasulat sa Batas.

PAG-IISIP: Ang Batas ng Diyos ay narito upang manatili sa lahat ng henerasyon.

PANALANGIN: Ama, nawa’y ang Iyong Batas ay maging gabay ko sa pagsunod sa Iyo.

BUONG BINASA ANG AKLAT NG BATAS

Ang Kautusan ay isang tipan na ginawa ng Diyos sa Israel. Ang gawaing ito ay mga tagubilin para sa Israel na uulitin o gagawin ulit ang tipan. Ito ang pagsamba na ipinatawag ni Josue para din sa layuning ito. Ito ay ang lahat sa Israel. Si Josue ay umaasa sa Diyos upang gabayan siya sa bagay na ito sa pagsamba, at hindi ito dapat balewalain ng Israel. Ito ay oras ng pagpupulong kasama ang Diyos. Tumayo si Josue bilang isang kinatawan at tiniyak na walang taong naiwan. Bagama’t nakilahok sila bilang isang bayan, kailangan ng bawat indibidwal na maging personal na responsable. Ito ay isang banal na pagtitipon at ang Diyos ang dapat pinupuri sa lahat ng tao.

Ang pagbabasa ng aklat ay naging sentro ng yugto ito. Binasa ni Josue ang mga salita ng Batas, ang mga pagpapala at sumpa. Lahat ng nakasulat sa Batas ang kanilang pamantayan. Ito ang simula ng canon ng nakasulat na Banal na Kasulatan. Ang Bibliya noong panahong iyon ang unang limang aklat, karaniwang tinatawag ang *Pentateuch*. Binasa ni Josue ang bawat salita na iniutos ni Moises sa harap ng Israel. Ang mga lalaki, babae, bata at estranghero ay kasama sa madla. Ang aklat ng Kautusan ay isang aklat para sa espirituwal na buhay ng bayan.

Ang mga taong nakarinig ng pagbabasa ng aklat ay nakakausap ang Batas. Tinuruan sila at natutunan nila ang kanilang leksyon. Ngayon, ang kumpletong paghahayag ng Diyos ay nakapaloob sa animnapu’t anim na aklat ng Bibliya (ang Luma at Bagong Tipan). Ito ay ang kinasihang Salita ng Diyos at walang pagkakamali sa lahat, at ito ay maaasahan. Kailangan ding tandaan na mayroon ang Diyos na iningatan ang lahat ng mga salitang ito hanggang sa araw na ito.

Ang pagsamba at ang mga nakasulat na salita ng Diyos ay hindi maaaring paghiwalayin. Ang Diyos ay nagsasalita sa tao sa mga salitang iyon.

PAG-IISIP: Ang relihiyong Kristiyano ay nakapaloob sa nakasulat na Kasulatan, na siyang mga tunay na salita ng Diyos.

PANALANGIN: Ama, nawa’y magkaroon ako ng mga tainga at pusong nakikinig.

ANG PAGKABIGO NG ISRAEL SA MGA GABAONITA

Nayanig ang buong Canaan sa resulta ng tagumpay ng Israel sa Hai. Ang mga hari ng iba’t ibang lungsod ay nagsama-sama at nakatakdang makipaglaban sa Israel.

Ngunit iba ang naging tugon ng hari at ng mga prinsipe ng Gabaon sa napipintong pag-atake. Nagpasya sila sa isang diplomatiko, ngunit mapanlinlang na pamamaraan sa halip na digmaan. Gumamit sila ng panlilinlang at nagtagumpay na makipagtipan sa kanila ang mga matanda sa Israel, upang huwag silang saktan. Isang babala din kay Josue na huwag gumawa ng anumang bagay nang walang nararapat na konsultasyon sa Diyos.

Nabalitaan ang tagumpay ng Israel sa Hai ng lahat ng mga Canaanita at ng mga hari na nakatakdang harapin ni Josue. Pinagsama-sama nila ang kanilang mga sarili upang labanan si Josue at ang Israel sa isang pagkakaisa. Napagpasyahan nilang magkasanib ng isang hukbo laban sa Israel. Ito ay siyempre ang natural na bagay na gawin nila dahil kailangan nilang lumaban para sa kanilang kaligtasan.

Iba ang ideya ng mga Gabaonita. Nakita nila ang mapayapang paglapit bilang isang mas mahusay na alternatibo. Alam nila kung ano ang ginawa ni Josue sa mga lungsod ng Jerico at Hai. Pinili nila ang mapayapang paraan kaya’t nagpadala sila ng mga embahador sa Israel. Gumamit sila ng panlilinlang para tanggapin. Sila ay nagbalatkayo, nagpapanggap na mula sa malayong bayan, at nagkukulang upang gumawa ng isang tipan sa Israel. Pumunta sila kay Josue sa Gilgal at nag-alok na maglingkod sa Israel bilang kapalit ng kapayapaan. Nakumbinsi nila si Josue at ang mga matatanda ay gumawa ng isang tipan sa kanila.

PAG-IISIP: Ang isang mahalagang desisyon ay hindi basta-basta gagawin.
PANALANGIN: Ama, nawa’y malaman ko ang Iyong kalooban kapag gumagawa ng lahat ng desisyon.

ANG TANGING SAGOT SA PANLILINLANG

Hindi binigyan ng Diyos si Moises o Josue ng direksyon kung ano ang gagawin sa gayong sitwasyon. Inaasahan sa kanila na gamitin ang kanilang karunungan at ang mga karaniwang gabay sa paglutas ng mga isyu. Halimbawa ay noong ang mga anak na babae ni Zelofehad ay lumapit kay Moises tungkol sa kanilang mana. Iyon ay isang bagong tanong at si Moises ay walang panbanggit na punto upang tulungan siyang magdesisyon. Kaya, humingi siya sa Diyos ng sagot (Bilang 27:1-7). Ito sana ang ginawa ni Josue, dahil siya noon ay kasama ni Moises kapag mayroong tanong ng mana na dumating. Gayunpaman, tinanggap niya ang mga lalaki ng Gabaon bilang totoo. Hindi niya ginawa ang imbestigahan sila. Nanalo ang tusong pamamaraan ng mga lalaking iyon.

Dumating ang mga lalaki ng Gabaon dahil sa Pangalan ng Diyos ng Israel. Sinabi nila na alam nila kung ano ang ginawa ng Diyos sa Egipto at sa lupain ng Moab sa kabila ng Jordan. Ito rin ang sinabi ni Rahab sa mga tiktik. Alam ng lahat ng mga naninirahan sa Canaan kung ano ang ginawa ng Diyos para sa Israel at sila ay natatakot. Ang mga embahador na ito ng Gabaon ay nagsabi ng lahat ng mga bagay na ito kay Josue. Ang kanilang taimtim na kahilingan mula sa kanilang mga nakatatanda ay humingi ng pakikipagtipan para sa kapayapaan kasama ang Israel. Gayunpaman, itinago nila ang kanilang tunay na pagkakakilanlan. Dumating daw sila mula sa malayong lupain, bagaman ang Gabaon ay nasa kapitbahayan lamang ng Gilgal kung saan nagkampo ang Israel.

Sinagot sila ni Josue at ng mga prinsipe ng Israel sa kanilang salita, na hindi nagtanong ng payo ng kanilang desisyon mula sa Diyos. Ang mga Gabaonita ay ginawa ang kanilang mga sarili upang maging para bang ilang araw na silang naglalakbay upang marating ang kampo ng Israel. Sinabi nila sa Josue 9:11-12 at nagpakita sila ng mga bote ng alak, mga damit at sapatos para bigyan pansin ang kanilang gusto. Naglaan sila ng oras upang mag-isip kung paano sila lalapit sa Israel.

PAG-IISIP: Ang isang hindi makatwirang pagtitiwala ay mapanganib.

PANALANGIN: Ama, nawa'y hanapin ko ang Iyong kalooban kapag hinahatulan ang mga bagay.

ANG KAMAY NG DIYOS SA GAWA NG MGA GABAONITA

Nakita ni Matthew Henry ang mabuting pagkilos ng mga Gabaonita:

“Narinig ng ibang mga tao ang mga balitang ito, at sa gayon ay galit na gustong makipagdigmaan laban sa Israel; ngunit ang mga Gabaonita ay hinikayat na makipagpayapaan sa kanila. Kaya ang pagkatuklas ng kaluwalhatian at ng biyaya ng Diyos sa ebanghelyo, ay upang ang iba’y maka-amoy ng buhay tungo sa buhay, nguni’t sa iba’y amoy ng kamatayan sa kamatayan (2 Cor 2:16). Ang parehong araw ay nagpapalambot ng pagkit at nagpapatigas ng luad. Ang kasinungalingan ng ang mga Gabaonita ay hindi maaaring bigyang-katwiran. Hindi tayo dapat gumawa ng masama upang ang kabutihan ay darating... ang isang kasinungalingan ay nagdudulot sa isa pa, at sa ikatlo, at iba pa. Ang paraan ng kasalanang iyon ay lalo na pababa-burol. Gayunpaman ang kanilang pananampalataya at pagkamahinhin ay dapat na maging purihin. Ang pagpapasakop sa Israel ay ang pagpapasakop nila sa Diyos ng Israel, na nagpapahiwatig ng pagtalikod sa kanilang mga idolatriya. At paano tayo makakagawa ng mas mahusay kaysa sa ibigay ang ating sarili sa awa ng isang Diyos ng lahat ng kabutihan? Ang paraan para makaiwas ng paghatol ay upang matugunan ito sa pamamagitan ng pagsisisi. Gawin natin ang mga Gabaonita na ito, humanap ng kapayapaan sa Diyos sa basahan ng kahihyan at kalungkutan mula sa Diyos; kaya ang ating kasalanan ay hindi magiging ating kapahamakan. Maging mga lingkod tayo ni Jesus, ang ating pinagpalang Josue, at tayo ay mabubuhay.”

Huli ng makilala ng Israel ang kanilang patotoo at pagkakakilanlan. Ngunit kailangang tuparin ng Israel ang kanilang panunumpa at hayaan silang mabuhay. Mayroong dalawang mga aralin dito:

1. Huwag magmadali ng mahalagang desisyon.
2. Igalang ang iyong panunumpa.

PAG-IISIP: Ang makapangyarihang kamay ng Diyos ay nasa bawat gawain ng mga tao.

PANALANGIN: Ama, nawa’y magbigay ako ng patotoo para sa Iyo sa pamamagitan ng pagiging totoo.

LUNES, NOBYEMBRE 10
JOSUE 10:1-21
MGA TAGA-FILIPOS 4:13-19

*“...Magagawa ko ang
lahat nga mga bagay,
sa pamamgitan ni Cristo...”*

NAGDEPENDEN ANG GABAON SA ISRAEL

Ang lupain ng Canaan ay nahahati sa maraming maliliit na kaharian. Ang maliit na mga lungsod ay pinamumunuan ng mga hari. Ang mga tagumpay ng Israel laban sa dalawang lungsod ay nalalaman ng mga Canaanita. Alam nila kung ano ang ginawa ng Israel sa Jerico at Hai. Ang Gabaon, isa sa kanilang mga dakilang lungsod, ay nakipagpayapaan sa Israel. Ang hari ng Jerusalem ay hindi makapagpahinga dahil sa pag-unlad na ito. Tumawag siya sa ibang mga lungsod upang magkaisa at labanan ang pagsulong ng Israel.

Sa kabilang banda, umapela ang Gabaon kay Josue dahil nasa panganib ito ng isang pag-atake ng pinagsamang pwersa. Tumugon si Josue at kinuha ang labanan. Sinabi sa kanya ng Diyos na huwag matakot dahil ipaglalaman Niya sila. Bilang mga anak ng Diyos, sila ay sumulong, mas maraming oras ang kailangan upang makumpleto ang pakikipaglaban sa mga Canaanita. Sa salita ni Josue, ginawa ng Diyos ang araw at ang buwan na huminto sa kalangitan sa buong araw hanggang sa matapos ang gawain. kaya, mas maraming lupain ang nakuha nila.

Ang kanilang mga naunang tagumpay at ang kanilang kasunduan at kapayapaan sa Gabaon ay nagbigay takot sa mga hari ng Canaan. Alam nila na ang Gabaon ay may kakayahan na lumaban sa Israel. Gayunpaman, pinili ni Gabaon na gumawa ng tipan ng kapayapaan.

Nakita ng ibang mga lungsod ng Canaan ang mga Gabaonita bilang mga taksil at sila ay nagpasya para labanan sila. Ang una nilang plano ay ang pag-atake sa Gabaon bago lumaban Israel. Ang bagong diplomatikong relasyon sa pagitan ng Israel at Gabaon din ang nagdidikta na sila ay magkakaisa sa digmaan. Gayunpaman, ang pananampalataya ng Israel sa Diyos ay tumulong kay Josue at ng Israel upang ituloy ang kanilang layunin na sakupin ang lupain na may malaking pagtitiwala.

PAG-IISIP: Ang mga nagtitiwala sa Diyos ay susubok ng mga dakilang bagay para sa Kanya.

PANALANGIN: Ama, nawa'y manatiling malakas ang aking tapang.

NAKIPAGLABAN SI JOSUE SA MGA MASASAMANG HARI

Hinimok ng mga haring Canaanita si Josue habang sila ay nagkakaisa. Tinipon ng hari ng Jerusalem ang mga hari ng limang lungsod upang saktan ang Gabaon dahil nagkaroon ito ng kasunduan sa kapayapaan sa Israel. Sa pangkalahatan ay natatakot sila sa susunod na hakbang na gagawin ng Israel. Alam nila na nakatakdang makipagdigma si Josue at kukunin ang kanilang mga lupain.

Natural lang sa mga haring iyon na ipagtanggol ang kanilang sarili. Itinuring nila ang Gabaon bilang isang taksil dahil gumawa sila ng isang tipan sa Israel. Ang mga hari ay naglaan ng ilang oras sa mga silid sa pagkonsulta para makapagdesisyon kung ano ang gagawin nila upang talunin ang Israel. Ang Josue 10:3-5 ay nagsasalaysay ng paglipat ng hari ng Jerusalem: *“Kaya’t si Adoni-sedec na hari sa Jerusalem ay nagsugo kay Oham na hari sa Hebron, at kay Phiream na hari sa Jarmuth, at kay Japhia, na hari sa Lachis, at kay Debir na hari sa Eglon na ipinasasabi, Sampahin ninyo ako at inyong tulungan ako, at saktan natin ang Gabaon: sapagka’t nakipagpayapaan kay Josue at sa mga anak ni Israel. Kaya’t ang limang hari ng mga Amorrheo, ang hari sa Jerusalem, ang hari sa Hebron, ang hari sa Jarmuth, ang hari sa Lachis, ang hari sa Eglon, ay nagpipisan at sumampa, sila at ang lahat nilang hukbo, at humantong laban sa Gabaon, at nakipagdigma laban doon.”* Ito ay isang napakalakas na hukbo at pakiramdam nila ay magtagumpay sila laban sa Gabaon at Israel. Nagalit sila sa Gabaon dahil sa kasunduang ginawa para sa kapayapaan kasama ng Israel. Dahil ang Gabaon ay isang partido sa Israel sa bisa ng tipang iyon, ito ay itinuturing na isang kaaway at ang mga haring iyon ay unang sasalakayin nito. Yun ang mga lungsod ay malapit na magkapitbahay at madali para sa kanila na magsama-sama sa digmaan. Sa pagsasalita ng tao, ang kanilang pinagsamang hukbo ay sapat na malakas, ngunit ang kamay ng Diyos ng Israel ang gumawa ng pagkakaiba.

PAG-IISIP: Nasa panig ba ako ng Diyos sa aking espirituwal na paglalakad?

PANALANGIN: Ama, nawa’y lagi akong pumanig sa Iyo sa lahat ng aking mga desisyon.

PUMASOK SI JOSUE SA DIGMAAN SA LIMANG HARI

Ipinaalam ng mga lalaki ng Gabaon kay Josue ang nalalapit na pagsalakay sa kanilang lunsod ng limang hari at humingi sila ng tulong. Obligado ang Israel na tulungan ang Gabaon dahil sa kanilang tipan. Sa katunayan, ang Israel ay pumasok sa digmaan. Sa isang banda, ipinagtatanggol nila ang mga Gabaonita at, sa kabilang banda, nakipaglaban sila upang ariin ang lupaing ipinangako sa kanila ng Diyos.

Sinabi ng Diyos kay Josue na ibibigay Niya ang mga haring iyon sa kanyang kamay. Ito ay isang pampatibay-loob na tumulong sa kanya na lumaban nang may kumpiyansa. Tinalo ng Diyos ang mga kaaway sa harap ng Israel. Sila ay napatay sa pamamagitan ng malaking pagpatay sa Gabaon at hinabol sila hanggang sa Beth-horon, at hanggang sa Azeka, at sa Mekeda. Pagkatapos ay nagpadala ang Diyos ng isang malakas na bagyo. Ang mga malalaking yelo galing sa langit ay ang pumatay sa mga tao. Mas marami ang namatay dahil sa mga yelo kaysa yaong mga pinatay ng Israel sa pamamagitan ng tabak.

Ang mga himala ng Diyos ay patuloy na nahayag: *“Nang magkagayo’y nagsalita si Josue sa Panginoon nang araw na ibinigay ng Panginoon ang mga Amorrheo sa harap ng mga anak ni Israel; at kaniyang sinabi sa paningin ng Israel, Araw, tumigil ka sa Gabaon; At ikaw, Buwan, sa libis ng Ajalon. At ang araw ay tumigil, at ang buwan ay huminto, Hanggang sa ang bansa ay nakapanghiganti sa kaniyang mga kaaway. Hindi ba ito nakasulat sa aklat ni Jasher? At ang araw ay tumigil sa gitna ng langit, at hindi nagmadaling lumubog sa isang buong araw.”* (Josue 10:12-13). Bukod sa literal na tulong na ibinigay ng Diyos sa Israel, ang mga ito ang mga himala ay nagbigay ng higit na pagtitiwala kay Josue. Lumaban siya at naglayas ang mga Cananeo. Tinutupad ng Diyos ang Kanyang ipinangako sa kanila. Kailan umatras sila sa kanilang kampo, sigurado silang may sariling lupain sa wakas. Si Josue ay tumingin sa Diyos para sa patnubay sa susunod na yugto ng pananakop.

PAG-IISIP: Ang makapangyarihang kamay ng Diyos ay nasa bawat gawain ng tao.

PANALANGIN: Ama, nawa’y magbigay ako ng tapat na patotoo para sa Iyo.

ANG LIMANG HARI NABIHAG SA MAKKEDAH

Ang mga hukbo ng mga kaaway ay ganap na nawasak. Ang lahat ng limang mga hari ay nakatakas sa isang kweba ng Makedah. Naging bihag sila dahil iniwanan sila ng kanilang mga hukbo. Iniutos ni Josue na igulong ang malalaking bato sa bibig ng yungib. Ikinulong sila sa kweba at nagtagubilin din siya ng buong-oras na pagbabantay.

Kinabukasan, ang limang hari ay inalis sa yungib at inutusan ang mga pinuno ng mga hukbo ng Israel na ilagay ang kanilang mga paa sa leeg ng mga hari. Ang kahihyan na ito ay nilalayong magpahayag ng tagumpay laban sa kanila. Pagkatapos ay nagsalita si Josue upang palakasin ang loob ng kanyang hukbo: *“Huwag kayong matakot, ni manglupaypay; kayo’y magpakalakas at magpakatampang na maigi: sapagka’t ganito ang gagawin ng Panginoon sa lahat ninyong mga kaaway na inyong kinakalaban.”* (Josue 10:25). Ang mga hari ay pinatay at ibinitin sa limang puno. Pagkatapos ay inilibing sila sa kuweba. Ito ang tagumpay ay nagbigay kay Josue ng mas malaking hakbang sa kanyang pananakop sa Canaan.

Malaki ang tagumpay hanggang sa puntong ito para kay Josue ang pagkatalo ng limang hari at pagkabihag sa kanilang mga lungsod. Ganap niyang winasak ang mga lungsod na iyon at pinatay ang lahat ng kanilang mga naninirahan. Ginawa niya ito ng kaunting pagsisikap. Bilang karagdagan sa mga lunsod ng mga haring iyon, sinaktan din niya ang Kadeshbarnea, Gaza at Gosen (Jos 10:41). Ang mga Canaanita ay labis na natakot dahil sa Israel at kinailangang tumakas sila sa harap nila. Natatakot silang labanan ang pagsulong ng Israel. Ang pananakop ng Israel sa lupaing ito ay pinabilis at iyon ay nagpapahintulot kay Josue na hatiin ang lupain sa mga lipi ng Israel. Nakipaglaban ang Diyos para sa Israel at sila ay bumalik sa kanilang kampo sa Gilgal. Ang pananakop ng Canaan ay bumilis sa pagkabihag sa limang lungsod na iyon.

PAG-IISIP: Ang Diyos ang pinagmulan ng mga pananakop at tagumpay ng Israel.

PANALANGIN: Ama, nawa’y magtiwala ako sa Iyo sa bawat espirituwal na pakikipagsapalaran.

ANG MGA HARI NG HILAGA LABAN SA ISRAEL

Ang pananakop sa hilagang mga lungsod ay tumagal ng mas maikling panahon at mas malaking teritoryo ang kanilang inaangkin. Ito ay dahil ang Israel ay nagkaroon ng higit na pagtitiwalang humarap sa alinmang hukbo. Ang Diyos ay hindi tumigil sa paghikayat kay Josue nang may katiyakan ng tagumpay dahil ipinaglalaban Niya sila. Ang mga hari sa hilagang bahagi ay mas malakas at mas mahusay na kagamitan, ngunit nasakop ni Josue at kinuha ang lahat ng kanilang mga lupain. Ang sumusunod ay isang buod ng hilagang pananakop.

Nabalitaan ni Jabin, hari ng Hazor, ang mga tagumpay ni Josue sa timog. Sila ay hindi handang sumuko at nakumbinsi na sila ay sapat na malakas upang labanan ang Israel. Ipinatawag ni Jabin ang mga hari ng iba pang mga lungsod na dumating sama-samang lumaban sa Israel. Sa anumang digmaan, magkakaroon ang agresyon at pagtatanggol. Sa salaysay na ito, ang Israel ay inilagay sa pagtatanggol. Ang mga hari ay mula sa isang mas malaking teritoryo gaya ng naobserbahan sa Josue 11:3: *“Sa Cananeo sa silanganan at sa kalunuran at sa Amorrheo, at sa Hetheo, at sa Pherezeo, at sa Jebuseo sa lupaing maburoh, at sa Heveo sa ibaba ng Hermon, sa lupain ng Mizpa.”* Inimbitahan ni Jabin ang iba pang mga haring ito at pinasimulan ang isang pagsalakay laban sa Israel. Binalot sila ng takot dahil sa mga tagumpay na natamo ni Josue laban sa iba pang mga hari ng Canaan, at ang mga Amorrheo sa kabila ng Jordan.

Alam ni Josue na ang salita ng Diyos ay matutupad. Tandaan na isa siya sa labindalawang tiktik na ipinadala noon ni Moises para tiktikan ang lupain ng Canaan (Bilang 13:8). Isa lang siya sa dalawa na nagbibigay ng paghihikayat sa mga tao na pumunta at sakupin ang lupain, ngunit nanalo ang karamihang tiktik sa puso ng mga tao. Pagkatapos ay ipinahayag ng Diyos ang kanilang kaparusahan at sila ay ginawang mga taong gumala sa ilang sa loob ng apatnapung taon.

PAG-IISIP: Ang Diyos ay laging tapat sa Kanyang salita. Hindi siya nabibigo.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng pare-parehong pananampalataya (tulad ng kay Josue) sa Iyong Salita.

NAGTATANGGOL SI JOSUE

Ang lugar ng digmaan kung saan tinipon ni Jabin ang kanyang dakilang hukbo upang labanan ang Israel ay malapit sa tubig ng Merom. Ito ay isang lugar sa hilaga ng Dagat ng Galilea. Malapit sa pinagmulan ng Ilog Jordan at mayroong isang maliit na lawa na tinatawag na Huleh. Ito ay hindi kalayuan sa hilagang hangganan ng lupain na ipinangako ng Diyos na ibigay sa Israel. Ang mga haring iyon ay nakatakdang makipagdigma sa Israel at nagkaroon sila ng isang determinasyon at tiwala na sila ay mananalo. Sa mata ng tao, sila ay talagang malakas, at hindi magagawa ng Israel na mananalo laban sa kanila. Gayunpaman, tulad ng maraming digmaan na naitala sa Kasulatan, nagkaroon ng tagumpay ang Israel dahil sila ay tumayo sa panig ng Diyos. Sa panahon iyon ng paghihintay at malaking pagkabalisa. Nakatakdang ipakita ng Israel ang kanilang kakayahan bilang mga taong nakasalalay sa Diyos.

Nakipag-usap muli ang Diyos kay Josue at tiniyak sa kanya ang tagumpay. Sabi niya, *“...Huwag kang matakot ng dahil sa kanila; sapagka’t bukas sa ganitong oras ay ibibigay ko silang lahat na patay sa harap ng Israel: inyong pipilayan ang kanilang mga kabayo, at sisilaban ng apoy ang kanilang mga karo.”* (Jos 11:6).

Alam ng Diyos na kailangan ni Josue na pagtagumpayan ang lahat ng takot at sa gayon ay kinausap Niya siya. Tiniyak kay Josue na ibibigay Niya ang mga haring iyon sa kaniyang kamay. Biglang dumating si Josue sa malaking hukbong iyon sa tabi ng tubig ng Merom, at nakipaglaban sila sa mga kaaway. Si Josue ang nakataas dahil sa pamamaraan ng pagsorpresa sa kanila na nagdulot ng hindi inaasahang takot sa mga pinagsamang hukbo. Sila ay ibinigay ng Diyos sa kamay ng Israel at nagkaroon ng kaunting pagtutol. Winasak ni Josue ang kanilang mga kabalyero, sinunog ang kanilang mga karo at hindi pinagana ang mga kabayo. Ang mga karo ay ang pangunahing lakas ng mga hukbong iyon.

PAG-IISIP: Ang Diyos ang laging pinagmumulan ng lakas ng mananampalataya.

PANALANGIN: Ama, huwag kong maliitin ang Iyong lakas.

NAKUHA NI JOSUE ANG HILAGANG TERITORYO

Ang Hazor ay isang dakilang kaharian, at sinakop ito ni Josue. Ito ang tanging lungsod na sinunog ni Josue. Sinaktan niya ang lahat ng iba pang mga hari at nilipol sila gaya ng iniutos ni Moises. Kinuha ng Israel ang mga samsam sa mga bayang ito at ang mga baka para sa kanilang sarili. Sinaktan nila ang lahat at walang natitirang humihinga. Ang pagsakop ng teritoryo ay ang ikalawang yugto sa digmaan upang angkinin ang Canaan. Sa digmaan ng hilaga ay nakuha ang huling bahagi ng rehiyon na sinabi ng Diyos kay Moises na ibibigay Niya sa Israel. Ang lahat ng mga hangganan ay sinigurado. Nananalo sila ng digmaan sa huling teritoryong ito nang mas mabilis kaysa sa ibang mga rehiyon dahil ang Israel ay nagkaroon na ng karasanan.

Pakinggan ang kabuuan ng teritoryong nasakop sa ikalawang yugto: *“Sa gayo’y sinakop ni Josue ang buong lupaing yaon, ang lupaing maburo, at ang buong Timugan, at ang buong lupain ng Gosen, at ang mababang lupain, at ang Araba, at ang lupaing maburo ng Israel, at ang mababang lupain niyaon; Mula sa bundok ng Halac na paahon sa Seir, hanggang sa Baal-gad sa libis ng Libano sa ibaba ng bundok Hermon: at kinuha niya ang lahat nilang hari, at sinaktan niya sila at ipinapatay niya sila. Si Josue ay nakipagdigmang malaong panahon sa lahat ng mga haring yaon. Walang bayan na nakipagpayapaan sa mga anak ni Israel, liban ang mga Heveo na mga taga Gabaon: kanilang kinuhang lahat sa pakikipagbaka.”* (Josue 11:16-19) Naglaan sila ng panahon para sakupin ang lahat ng teritoryong iyon. Ang Gabaon lamang ang nakipagpayapaan sa Israel. Pinatigas ng Diyos ang puso ng mga Canaanita upang umahon laban sa Israel, at sila ay natalo. Pinutol ni Josue ang lahat ng mga Anakim at iilan lamang ang natira sa Gaza at Gath, na naging mga ninuno ni Goliath. Sinakop ni Josue ang lahat ng lupain na ipinangako ng Diyos at nagpahinga mula sa digmaan.

PAG-IISIP: May perpektong kapahingahan sa Diyos kapag nagtitiwala tayong sa Kanya.

PANALANGIN: Ama, nawa’y ipatong ko sa Iyo ang aking mga pasanin at makatagpo ng kapahingahan.

SI MOISES ANG PINAKAUNA SA PANANAKOP

Sinakop ni Josue at ng Israel ang lahat ng lupain na ipinangako ng Diyos upang ibigay sa kanila. Nasakop ni Moises ang dalawang hari sa malawak na lupain ng Moab sa ibayo ng Jordan at ibinigay ang lupain sa Israel. Si Josue ang naatasan upang masakop ang buong Canaan. Nagawa niyang sakupin ang tatlumpu't isang lungsod sa kabuuan, mula sa Jerico hanggang Tirza. Dito, tinupad ng Diyos ang Kanyang ipinangako sa Israel. Ang huling talata ng Josue 11 ay nagsasabi na ang lupain ay nagpahinga mula sa digmaan. Ito ay tama dahil natupad na ng Israel ang utos ng Diyos. Ito ngayon ang natitira kay Josue upang pumunta sa susunod na yugto ng pag-aayos ng Israel sa mga nakuhang lupain. Umabot ng apatnapung taon bago marating ng Israel ang lupaing iyon.

Ang sumusunod ay buod ng pananakop na iyon. Ang hari ng Hesbon, ang unang nasawi na sinaktan ni Moises at kinuha ang kanyang lupain sa silangan ng Jordan. Nangyari ito bago namatay si Moises at bago naging pinuno ng Israel si Josue. Ito ang nakasulat sa pananakop ni Moises: *“At hindi ipinahintulot paraanin ni Sehon ang Israel sa kaniyang hangganan: kungdi pinisan ni Sehon ang kaniyang buong bayan, at lumabas sa ilang laban sa Israel at dumating hanggang Jahaz: at nilabanan ang Israel. At sinaktan siya ng Israel ng talim ng tabak, at inari ang kaniyang lupain mula sa Arnon hanggang Jaboc, hanggang sa mga anak ni Ammon: sapagka't ang hangganan ng mga anak ni Ammon ay matibay. At sinakop ng Israel ang lahat ng mga bayang ito...”* (Bilang 21:23-25).

Ang kanilang hari ay si Sihon na nagpalawak ng kanyang teritoryo sa malayo at malawak. Siya ay isang makapangyarihang hari at hindi hinamon ng ibang mga bayan. Naramdaman niya na siya nga ang sapat na malakas upang labanan ang Israel. Nilusob niya ang Israel nang walang anumang paghahamon. Siya ay kumilos tulad ni Balak na umupa kay Balaam upang sumpain ang Israel.

PAG-IISIP: Ang Diyos ay nagbibigay ng karunungan at kakayahang upang matupad ang Kanyang kalooban.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng biyaya at kakayahang tuparin ang aking mga espirituwal na tungkulin.

ANG UNANG YUGTO NG PANANALO NG ISRAEL

Ang pagkilos ni Sihon ay nagbigay ng pagkakataon kay Moises na ipakita ang Diyos na Siya ay makikipaglaban para sa kanila kahit na sa pananakop ng Canaan. Ito ang nagbigay din kay Moises ng karangalan na pasimulan ang digmaan at tutuparin ang pangako ng Diyos sa kanyang bayan. Alam ni Moises na hindi siya tatawid mula sa Jordan hanggang Canaan kasama ng Israel, ngunit pinatnubayan siya ng Diyos habang siya ay nabubuhay na pinuno pa rin ng Israel.

Ang pananakop kay Sihon ay isang importanteng pagsubok para sa mga anak ni Israel. Nais ng Diyos na ipakita sa kanila, noong nabubuhay pa si Moises, na ang Kanyang pangako sa kanila ay matutupad. Ang mga hangganan ng Kanyang lupain ay nagsasakop ng isang malaking lugar. Kung gaano kalakas ang Sihon, ibinigay siya ng Diyos sa kamay ng Israel. Ang lupain sa silangan ng Jordan ang naging unang yugto sa teritoryo na sinakop ng Israel. Ang ilan sa mga tribo ng Israel ay nagkaroon ng interes na gawin iyong lupain at kanilang tirahan.

Si Josue ang inatasang hahati ng lupain para sa mga tribo ng Israel matapos masakop ang lahat ng hari ng Canaan. Samakatuwid, ang pagsasakop ng lupain sa silangan ng Jordan sa ilalim ni Moises ay paraan ng isang aral kay Josue, dahil may mas malaking gawain siya sa harap. Itinampok sa mga ito ang mga sugo ng Diyos na kumilos, at ang kamay ng Diyos sa salita at pagkilos ay nariyan upang tumulong sa pagtupad ng kanilang gawain.

Sinakop ni Moises si Og, ang hari ng Basan at ang kanyang lupain. Ito ay isa pa kahariang may malaking teritoryo at ang hari nito ay isa ring makapangyarihang hari. Muli, madali sana para kay Og na talunin ang Israel, ngunit ang Diyos ang lakas ng Israel. Inilalarawan ng Bibliya ang lupaing iyon ng Bashan at ang hari nito gaya ng nalabi sa mga higante, na nagsitahan sa Astaroth at sa Edrei. Ito ay hanggang sa Hermon, Salca at ang buong Basan

PAG-IISIP: Itinalaga ng Diyos ang tahanan ng bawat isa.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng kasiyahan sa kung ano ang tinataglay ko.

NAGPAKITA SI MOISES NG HALIMBAWA KAY JOSUE

Sinasabing si Moises, ang lingkod ng PANGINOON, ay nagbigay ng lupain para sa pag-aari sa mga Rubenita, at sa mga Gadita, at sa kalahating lipi ng Manases (Josue 12:6). Sinusuri ng Josue 12 kung ano ang ginawa ng Diyos sa pakikipaglaban sa kanila, inilalahad ito sa isang kuwento upang ipakita ang patuloy na pagkilos ng Diyos. Ipinaalala rin ni Moises sa Israel ang ginawa ng Diyos. Sinabi niya, “*Nguni’t ayaw tayong paraanin ni Sehon na hari sa Hesbon sa lupa niya; sapagka’t pinapagmatigas ng Panginoon mong Dios ang kaniyang diwa, at pinapagmatigas ang kaniyang puso, upang maibigay siya sa iyong kamay gaya sa araw na ito. At sinabi sa akin ng Panginoon, Narito, aking pinasimulang ibigay sa harap mo si Sehon at ang kaniyang lupain: pasimulan mong ariin upang iyong mamana ang kaniyang lupain. Nang magkagayo’y lumabas si Sehon laban sa atin, siya at ang buong bayan niya, sa pakikipagbaka sa Jahaz.*” (Deut 2:30-32) Ang Bibliya ay nagbibigay ng mga detalyadong hakbang ng mga pananakop ng Israel upang ipakita na hindi ang Israel ang lumalaban sa mga Canaanita, ngunit ang Diyos. Tinawag niya si Moises at sinabi sa kanya na siya ang aakay ng Israel sa lupaing Kanyang ipinangako sa kanilang mga ninuno.

Palaging may mga tanong tungkol sa mga digmaang ito, gaya ng malawakang pagkawala ng buhay na ating nasaksihan. Gayunpaman, ang bawat gawain ng Diyos ay nagpapalaki sa Kanyang mga katangian. Siya ay isang makatarungang Diyos, at Siya rin ay soberano. Nang kausapin Niya ang mga propeta, Kanyang pinagtibay na Siya ay Diyos at maliban sa Kanya ay wala ng iba pa. Nananawagan Siya sa mga tao ng lahat ng mga bayan na lumapit sa Kanya at maligtas. Kapayapaan at ang pag-asa ay dumating sa lahat ng nagtitiwala sa Kanya. Maging sa mga digmaang ito ng Israel, ang Kanyang kalooban sa pagpaparusa ang pangunahing dahilan ng mga salungatan na iyon dahil tinanggihan Siya ng mga bayan ito at gumawa ng maraming kasamaan.

PAG-IISIP: Ang bawat pagkilos ng Diyos ay isang doktrinal na katotohanan.

PANALANGIN: Ama, hayaan mong maunawaan ko ang Iyong kalooban sa lahat ng bagay.

ANG LISTAHAN NG MGA HARI NA NASAKOP NG ISRAEL

Sa Exodo, mayroong isang bilang ng mga tao na nakaligtas sa pagsalakay ng Israel bilang pagpapakita ng biyaya ng Diyos. Doon sa Egipto ang mga nakibahagi sa Paskuwa sa pamamagitan ng pananampalataya ay naligtas sa kamatayan. At sa pagkabihaag sa Jerico, naligtas si Rahab at ang kanyang pamilya.

Nabihag ang buong Canaan sa kanluran ng Jordan. Naroon ang mga lambak, bundok, kapatagan at bukal sa ilang. Naroon din ang timog at hilagang bayan ng Canaan. Sa kabuuan, mayroong tatlumpu’t isang lungsod at mga haring nasakop ni Josue. Ang mga detalye ng bawat labanan upang makuha ang mga lungsod na ito ay nakasulat na. Narito ang listahan na ibinigay sa Josue 12:9-24: *“Ang hari sa Jerico, isa; ang hari sa Hai na nasa tabi ng Beth-el, isa; Ang hari sa Jerusalem, isa; ang hari sa Hebron, isa. Ang hari sa Jarmuth, isa; ang hari sa Lachis, isa; Ang hari sa Eglon, isa; ang hari sa Gezer, isa; Ang hari sa Debir, isa; ang hari sa Geder, isa; Ang hari sa Horma, isa; ang hari sa Arad, isa; Ang hari sa Libna, isa; ang hari sa Adullam, isa; Ang hari sa Maceda, isa; ang hari sa Beth-el, isa; Ang hari sa Tappua, isa; ang hari sa Hepher, isa; Ang hari sa Aphec, isa; ang hari sa Lasaron, isa; Ang hari sa Madon, isa; ang hari sa Hasor, isa; Ang hari sa Simron-meron, isa; ang hari sa Achsaph, isa; Ang hari sa Taanach, isa; ang hari sa Megiddo, isa; Ang hari sa Chedes, isa; ang hari sa Jocneam sa Carmel, isa; Ang hari sa Dor sa kaitaasan ng Dor, isa; ang hari ng mga bansa sa Gilgal, isa; Ang hari sa Tirsas, isa; lahat ng hari ay tatlong pu’t isa.”*

Ang mga tagumpay na ito sa ilalim nina Moises at Josue ay nagpakita ng katapatan ng Diyos. Ipinakita rin nila na ang Diyos ay Hari ng buong lupa. Bilang Kanyang mga nilalang, tayo ay magpapasakop, at susunod, sa Kanya. Inaasahan nating maabot ang ipinangakong walang hanggang tahanan.

PAG-IISIP: Ang biyaya ng Diyos ay nahayag sa mga nagtitiwala sa Kanya.

PANALANGIN: Ama, maging sa akin din ang biyayang ito.

SI JOSUE AY KARAPATDAPAT NA MAGHAHATI SA LUPA

Inutusan ng Diyos si Josue sa paghahati-hati ng lupain. Nilabanan niya ang lahat ng digmaanang iyon at nakuha ang maraming lupain. Mayroon lamang isang labi ng mga Canaanita, ngunit hindi sila lumalaban. Tapos na ang digmaan at kailangang hahatiin ni Josue ang lupain sa mga lipi ng Israel. Ang mga Levita ay hindi dapat bigyan ng mana. Pinatnubayan ng Diyos si Josue sa pagtupad sa gawaing ito. Ang lupain sa silangan ng Jordan ay naibigay na ni Moises sa dalawa at kalahating tribo. Ang lupaing iyon at ang mga tribong umani sa kanila ay inilarawan.

Sa ngayon, may mga batas sa mga bayan na namamahala sa pagkuha ng lupa at pagmamay-ari. Ang mga ito ay naiiba sa bawat bayan sa ilang mga detalye, ngunit sa pangkalahatan sila ay pareho. Nang tumigil ang digmaan, nakuha ng Israel ang maraming teritoryo, ngunit marami pa rin ang natitira. Sinabi ng Diyos kay Josue na ibibigay Niya ang natitirang lupain sa kanila. Nangako siyang itataboy ang natitirang mga naninirahan. Noon, matanda na si Josue at gusto ng Diyos na matupad niya ang gawaing iyon.

Ang susunod na yugto ay mas madali dahil walang nang digmaan. Nang si Josue ay tumawid sa Ilog Jordan kasama ng mga anak ni Israel patungo sa Canaan, hindi ito ang unang beses na tumuntong siya sa lupang iyon. Siya ay naparoon apatnapung taon ang nakalipas. Ang tanging ibang tao na pinahintulutan ng Diyos na makarating sa Canaan kasama ng labindalawang tiktik ay si Caleb. Tiyak na malaki ang naging papel niya sa pagtulong kay Josue sa dibisyon ng lupain. Higit pa rito, ang kanyang presensya ay isang pampatibay-loob kay Josue dahil pareho sila ng pananampalataya at tiwala sa kanilang mga aksyon. Kinilala ng Diyos at pinarangalan ang kanilang pananampalataya; habang ang natitira sa kanilang henerasyon ay namatay sa ilang. Nagkaroon sila ng patotoo, na nagtiwala sa Diyos. Nagbunga ang kanilang tiwala.

PAG-IISIP: Isang kagalakan na makitang natupad ang pangako ng Diyos.
PANALANGIN: Ama, nawa'y hindi ako mawalan ng pagtitiwala sa Iyo.

NAGSIMULA SI JOSUE SA PAGHAHATI NG LUPA

Matagal na panahon na hinati ni Josue ang lupain sa lahat ng mga tribo. Ginabayan siya ng Diyos sa bawat detalye. Kailangan niyang ayusin ang siyam at kalahating tribo sa lupain ng Canaan sa kanluran ng Jordan. Kahit na ang mga Levita ay hindi binigyan ng mana, responsibilidad pa rin ni Josue na tiyakin na inalagaan ang kanilang kapakanan. Binaybay ng Diyos ang mga hangganan ng lupain na sasakupin pa at ang mga pangalan ng mga lungsod na iyon. Karamihan dito ay nasa baybayin patungo sa Malaking Dagat.

Sinabi ng Diyos kay Josue na itataboy Niya ang mga naninirahan sa mga lungsod doon mula sa harap ng mga anak ni Israel. Isang makabuluhang punto sa pananakop ng natitirang lupaing ito ay sinusunod. Hindi nagutos ang Diyos kay Josue na gumamit ng kapangyarihang militar para itaboy ang mga naninirahan. Paano pina-alis ng Diyos ang mga taong ito sa lupain ay sa imahinasyon natin iwanan. Isang bagay ay malinaw: Nasa Diyos ang lahat ng kapangyarihan at hindi ito magiging problema para sa Kanya na paalisin ang mga taong iyon sa lupain. Ang gawain ni Josue ay hatiin ang lupain sa gitna ng mga lipi ng Israel.

Ang buong larawan ng lupain na ibinigay ng Diyos sa Israel ay nagsisimula sa lupain sa silangan ng Jordan na ibinigay na ni Moises sa dalawa at kalahati mga tribo ng Israel. Ang sambahayan ni Levi ay naging ikalabintatlong tribo ng Israel, ngunit ang tribong ito ay hindi binilang. Dahil mayroon silang espirituwal na tungkulin sa lahat ang mga tribo, sila ay sa isang paraan na magiging bahagi ng Israel, bagaman nanatili silang isang natatanging tribo. Ang tribong ito ay hindi ibinilang na hiwalay na tribo, ngunit nagkalat sila sa lahat ng tribo dahil sa kanilang tungkulin. Ginamit ng Diyos ang pag-aampon ni Jacob sa dalawang anak ni Jose upang mabuo ang bilang.

PAG-IISIP: Ang karunungan na ibinibigay ng Diyos ay isang bagay na may halaga sa sinumang pinuno.

PANALANGIN: Ama, nawa’y ang Iyong karunungan ay maging sandigan sa aking mga tungkulin sa Iyo.

IBINIGAY NI MOISES ANG MANA KAY REUBEN

Ang tribo ng panganay na anak ni Jacob ang unang tumanggap ng mana. Ang inilarawan ang hangganan ng lupain na ibinigay sa tribo ni Ruben sa Josue 13:15-23.

Binanggit ang kapalaran ni Balaam kaugnay ng pamana ni Ruben. Ang hari ng Moab ang naghikayat kay Balaam para sumpain ang Israel. Dito, si Balaam ay tinukoy bilang isang manghuhula, samantalang siya sa Mga Bilang ay tinatawag na propeta. Sa ganitong diwa, siya ay isang huwad na propeta. Pagkatapos ng kabiguan na sumpain ang Israel nag-imbento siya ng isa pang pakana upang talunin ang Israel. Ang pag-aasawa sa mga Moabita ay dumating na may idolatriya. Kaya, ang kamatayan ay tumunog para sa Israel. Nang maglaon, nahulog si Samson sa isang katulad na bitag sa mga Filisteo (Huk 14-16). Ibinigay ni Moises ang lupain sa tribo ni Ruben sa silangan ng Jordan. Kaya sila ay naayos na.

Ang sumunod na tribong tumanggap ng mana ay ang tribo ni Gad. Ang hangganan ng tribo ni Gad ay inilarawan sa Josue 13:25-27. Walang binigay na pamantayan na ginamit ni Moises upang ibigay ang lupaing iyon sa tribo ni Gad. Sumang-ayon lamang sila sa mga tribo nina Ruben at Manases na hilingin kay Moises upang ibigay sa kanila ang lupaing iyon. Sa kanyang bahagi, pumayag si Moises at walang oposisyonna nangyari. Pinatunayan din ito ng Diyos kay Moises. Ibinigay ng mga tribong ito ang lupang iyon sa isang kondisyon, dapat silang pumuntang armado sa lupain ng Canaan at lumaban hanggang sa matanggap ng lahat ng kanilang mga kapatid ang baw’t mana. Sila ay sumang-ayon dito at sinabi kay Moises na iiwan nila ang kanilang mga asawa, mga anak at mga baka sa dakong ito ng Jordan at yumaon upang ipaglaban ang kanilang mga kapatid.

PAG-IISIP: Maaaring magkaroon ng bahagi ang sentido komun sa paggawa ng desisyon nang hindi sumusuway sa Diyos.

PANALANGIN: Ama, nawa’y laging gabayan ang aking mga desisyon upang matupad ang Iyong kalooban.

SI JOSUE AY MAY TULARAN SA PAGHAHATI NG LUPA

Ang mga pagpapala na binigkas ni Jacob sa Genesis 48 ay tila naging dahilan sa paghahati ng lupain ng Canaan. Si Manases ang unang anak ni Jose, habang si Jose ay ang ikalabing-isang anak ni Jacob. Ibinigay ng ama ang pagkapanganay kay Jose at ito ay ipinasa kay Ephraim, ang pangalawang anak ni Jose. Ang makahulagang mga salitang iyon ay natupad sa mga pangyayaring ito.

Nagtakda si Moises ng isang huwaran para sa paghahati ng buong lupain. May mabuti siyang kasanayan sa pangangasiwa mula noong mga araw ng paglalakbay sa ilang. Ang aklat ng Mga Bilang ay nagsasabi ng isang tumpak na sensus na kinuha kung kinakailangan. Mayroon siyang tulong mula sa mga pinuno ng bawat tribo upang makuha ang impormasyon na kinakailangan. Pagdating sa paghahati, kapaki-pakinabang na gamitin ang kaalamang iyon na maglaan ayon sa pangangailangan ng bawat tribo.

Ang gawain ng paghahati sa lupain sa silangan ng Jordan sa dalawa at kalahating tribo ay nagsilbing huwaran para kay Josue sa paglalaan ng lupain ng Canaan sa natitirang mga tribo. Ang tribo ni Levi ay walang anumang mana. Gayunpaman, hindi sila ganap na iniwan sa kanilang sarili. May tiyak na plano ang Diyos para sa kanila na ipapatupad ni Josue sa takdang panahon.

Nang tawagin ng Diyos si Moises upang pamunuan ang Israel palabas ng Egipto, nangako Siya na dadalhin sila sa lupain ng Canaan gaya ng sinabi Niya sa kanilang mga ninuno. Ang paglalakbay ay tumagal ng mahabang panahon, mas mahaba kaysa inaasahan. Gayunpaman, natapos ito nang ang Diyos tinupad ang Kanyang pangako. Si Josue ay hinirang upang kumpletuhin kung ano ang mayroon ang Diyos na sinimulan ni Moises. Ang Diyos ay partikular sa Kanyang mga pangako. Patuloy na magtiwala sa Kanya.

PAG-IISIP: Ang Diyos ay may maraming paraan ng paghahayag ng Kanyang kalooban.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng pusong maunawain upang malaman ang Iyong kalooban.

NAGSIMULANG MAGTAKDA NG MGA HANGGANAN

Habang ang lupain ay nagpapahinga mula sa digmaan, sina Josue at Eleazar na saserdote ay may malaking Gawain sa harap nila. Kinailangan nilang ipamahagi ang lupa sa siyam at kalahating mga tribo. Nangangailangan sila ng makadiyos na karunungan upang makagawa ng mga pasiya. Gaya ng patnubay ng Diyos, pinagtibay nila ang isang paraan ng pagtatakda ng mga hangganan para sa mga tribo.

Si Josue at Eleazar ay nagsimulang magtakda ng mga hangganan. Tinulungan ng pari si Josue sa gawain. Ang mga pinuno ng mga ama ng mga lipi ng Israel ay namahagi ng mana. Inilaan nila ang lupa gamit ang mga lote at nagsilbi ito sa nilalayong layunin. Sinabi ni Pablo na ang Diyos na gumawa ng mundo ang nagpasya ng mga panahon na naunang itinakda, at ang mga hangganan ng tahanan ng tao (Mga Gawa 17:24- 26). Ang katotohanang ito ay naglaro sa likuran nito habang ginagawa ng mga pinuno ang pagsisikap na masiyahan ang lahat. Kasama nila ang Diyos, at binigyan Niya sila ng kakayahang ilaan ang tama na mga mana.

Nang inilaan ni Moises ang lupain sa silangan ng Jordan sa dalawa at kalahating mga tribo, walang pagtatalo ang nangyari dahil hiniling ng mga tribong ito sa sariling kusa na ibigay sa kanila ang lupaing iyon kahit na hindi kasama sa orihinal na pangako. Ang probidensya ng Diyos ay humantong sa mga pangyayari at doon nanirahan ang mga tribong iyon.

Sa alokasyong ito ng lupain sa kanluran ng Jordan, humingi si Caleb ng isang mana sa lugar na kanyang tinapakan maraming taon na ang nakalipas. Namumukod-tanging pinakamatanda si Caleb sa mga anak ni Israel na pumasok sa Canaan. Ang kanyang katapatan sa Diyos ay ginawang halimbawa sa Israel.

PAG-IISIP: Nagkaroon ng tugunang kasunduan sa paghahati ng mga hangganan.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ng karunungan ang Iyong mga lingkod sa pag-aayos ng ari-arian bagay.

NAGHAHATI SI JOSUE AYON SA UTOS NG PANGINOON

Ang lahat ng mga tribo ay dapat mayroong isang lugar para sa kanilang mana at sila ay kailangang masiyahan dito. Kailangang asikasuhin ni Josue ang mga pangangailangang iyon nang tama hanggang sa kanilang mga pamilya. Ito ay nabanggit sa kasaysayan ng Bibliya, at maging sa hanggang ngayon, na ang usapin ng pagmamay-ari ng lupa ay isang madamdaming isyu. Kinailangang ni Josue na gamitin ang kanyang awtoridad bilang pinuno ng bayan upang masiyahan ang lahat ng mga tribo at pamilya.

Nagsimula sila sa lipi ni Juda dahil kay Caleb. Siya ay kasama ni Josue sa pag-tiktik sa lupain noong mga araw ni Moises. Si Caleb ang ama ng tribo at nararapat ng may gantimpala dahil tapat siyang sumunod sa Diyos. Iyon ay nagbigay sa kanya ng lakas ng loob na gumawa ng isang tiyak na kahilingan para sa kanyang mana. Pinaalala niya kay Josue ang tungkol sa sinabi ng Diyos kay Moises, ang tao ng Diyos, tungkol sa dalawa sa kanila noong panahong iyon sa Kadeshbarnea. Sinabi niya na nagdala siya ng isang magandang ulat hinggil sa kanilang misyon gaya ng nasa puso niya. Nagsalita siya ng yaong hindi ganap na sumunod sa Diyos noong panahong iyon. Iniulat niya na ang mga kapatid na sumama sa kanila noon ang dahilan kung bakit nawalan ng pag-asa ang puso ng mga tao.

Alam ni Caleb ang pangangailangang manalo. Kapag sila ya nanampalataya sa mga pangako ng Diyos, ang digmaan ay panalo na. Alam ni Caleb ang lahat ng pangako ng Diyos, at sa gayon ay nagsalita siya nang may pagtitiwala. Siya ay isang matandang lalaki ng walumpu't limang taon gulang, halos kasing-edad ni Josue. Walang ibang mga lalaki sa kanilang edad dahil sila ay namatay sa ilang dahil sa kanilang paghihimagsik.

PAG-IISIP: Malaki ang nagagawa ng pusong nakatuon sa Diyos.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng pusong matiyaga.

ANG TESTIMONYA NI CALEB

Si Caleb ay walang posisyon sa pamumuno, ngunit siya ay isang respetadong matanda sa pamayanan ng Israel. Siya ay kumilos nang may pagpapakumbaba at nanalo ng paggalang sa buong Israel. Ang mahabang buhay ay isang bagay na pinahahalagahan ng marami sa bawat henerasyon. Kaya naman ni Caleb ay nagbigay ng isang patotoo sa kung ano ang ginawa ng Diyos para sa kanya.

Sinabi niya na pinananatiling buhay siya ng Diyos sa lahat ng mga taon na iyon. Dagdag pa niya na siya ay kasinglakas noon na gaya noong isinugo siya ni Moises upang tiktikan ang lupain. Kahit na siya ay dalawang beses na mas matanda noon kaysa sa dati, siya ay nagpakita ng malaking kumpiyansa. Hiniling niya kay Josue na ibigay sa kanya ang bundok na nasa harapan nila na ipinangako ng Diyos na ibibigay sa kanya. Iyon ang lugar na dati niyang tinapakan noong sila ay mga tiktik pa. Ibinigay sa kanya ni Josue ang lungsod ng Hebron bilang kanyang mana. Sa paligid ng lungsod na ito naroon si Abraham, Isaac at si Jacob at ang libingan ng kanilang mga asawa. Kaya, ito ay naging simula ng pananakop sa Canaan gaya ng sinabi ng Diyos.

Sa gayon ang katapatan ni Caleb ay pinagtibay. Siya ay tumayo bilang isang halimbawa sa katapatan. Siya ay nagkaroon ng reputasyon bilang isa na ganap na sumunod sa PANGINOONG Diyos ng Israel. Ang lungsod na ibinigay sa kanya bilang mana ay kilala rin bilang Arba. Pinangalanan ito sa isang dakilang tao sa mga Anakim. Ito ang mga higanteng naninirahan sa lugar na ito bago ang pananakop ng Israel. Sa simulang ito, binigyan ng Diyos ng kapahingahan ang lupain mula sa digmaan. Ang unang tribo sa kanluran ng Jordan ay nanirahan din doon. Nagbigay ng patotoo si Caleb ng bilang isang hindi direktang suporta kay Josue.

PAG-IISIP: Ang madamdaming espirituwalidad ay humahantong sa pagsunod at nagdudulot ng mahusay na mga gantimpala mula sa Diyos.
PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng layunin na tapusin ang aking karera gaya ng ginawa ni Caleb.

ANG MGA HANGGANAN NG LIPI NI JUDA

Habang ipinagpatuloy ni Josue ang paglalaan ng lupain ng Canaan sa mga lipi ng Israel, Binigyan siya ng Diyos ng direksyon sa bawat detalye. Inilalarawan ng Bibliya ang mga hangganan ng lipi ni Juda sa lahat ng apat na bahagi ng lupa. Binigyan ng prayoridad ang Juda at Ephraim sa paghahati ng lupa dahil ipinagkaloob ng Diyos ang karapatan ng lugar na iyon sa kanila. Si Josue ay nagmula sa lipi ni Ephraim na mula sa sambahayan ni Jose, samantalang si Caleb ay nagmula sa sambahayan ni Juda. Sila lamang ang mga pinunong sumunod sa Diyos nang tapat mula nang sila ay lumabas ng Egipto.

Gayunpaman, kahit na ito ay bahagi ng Kasulatan, ito ay may malaking kahalagahan para sa ating pag-aaral. Ang mga pangalan ng mga tribo ng Israel ay hindi bago sa puntong ito. Ang pagpapatuloy ng salaysay ay nagpapakita na ang Diyos ay kumukuha ng interes kahit sa maliliit na bagay dahil pinatutunayan nila ang Kanyang soberanya. Higit pa rito, ipinakikita nila ang Kanyang katapatan dahil noong ginawa Niya ang mga pangako, isinama niya ang lahat ng mga detalye. Ang mga ito ay isinulat upang patunayan na iyon ay katotohanan. Ang lupain na inilaan kay Caleb ay isang maliit na bahagi kung ihahambing sa buong lupain, kung paanong si Caleb ay isang tao lamang kumpara sa karamihan ng Israel.

Ang katimugang hangganan ay inilarawan nang detalyado sa unang tatlong talata. Ang ang mga pangalan ng mga lugar ay ibinibigay sa wika ng isang manunukat ng lupa. Ito ay kinakailangan sapagkat ang lipi ni Juda ay binilang at ang bawat pamilya ay dapat na naglaan ng partikular na teritoryo. Binigyan ng Diyos ng pantay na karapatan ang lahat upang ilaan ang kanilang bahagi. Ang bawat tribo o pamilya ay nasisiyahan sa bahagi nito. Nanguna ang tribo ng Juda sa pagtanggap ng bahaging inilaan.

PAG-IISIP: (Basahin ang Matthew 10:30.)

PANALANGIN: Ama, nawa'y bigyan ko ng pansin ang bawat detalye sa aking paglilingkod sa Ikaw.

IPINAHAYAG ANG MGA HANGGANAN NG JUDA

Ang pisikal na katangian ng lupa ay nakatulong sa pagbibigay ng natural na hangganan gaya ng sa hangganang ito ng Juda. *“At ang hangganang silanganan ay ang Dagat na Alat, hanggang sa katapusan ng Jordan. At ang hangganan ng hilagaang dako ay mula sa dagat-dagatan ng dagat na nasa katapusan ng Jordan”* (Josue 15:5). Nangangailangan ng maraming paglalarawan dahil sa mga likas na hangganang iyon. Gayundin, sa oras ng paglalaan ng lupaing ito, ang silangan ng Jordan ay inilaan sa ang mga lipi nina Ruben, Gad at Manases. Noon ay mas madali para kay Josue tukuyin ang silangang hangganan. Tiniyak din ng Diyos na ang bahagi ipinangako kay Caleb, gaya ng ipinahiwatig noon, ay nasa loob ng inilaang bahagi. Ang silangang hangganan ay naayos.

Ang hilagang hangganan ay naging pinakamahabang hangganan ng tribo ng Juda. Ito ay inilarawan sa Josue 15:6-11. Ang makasaysayang lokasyon sa bahagi ng Juda ay ang Jerusalem na noon ay nasakop ng mga Jebuseo, isa sa mga tribo ng Canaan. Isang maliit na bahagi na kalaunan ay naging bahagi ng Jerusalem ay inilaan sa tribo ni Benjamin, gaya ng makikita mamaya. Kasama rin sa Gilgal, kung saan unang nagkampo ang Israel sa kanluran ng Jordan ang bahaging inilaan sa Juda. Ang hangganang iyon ay nagwakas sa Dakilang Dagat na nabuo ang susunod na hangganan na inilarawan. Ang Jerusalem ay nakatakadang maging a dakilang lungsod para sa mga henerasyon.

Nang magkaroon ng kapangyarihan ang karapat-dapat na tagapagmana ng trono ng Israel, ginawa niya ang lungsod na luklukan ng kanyang kaharian. Ito ay walang iba kundi si David. Si Jacob, sa kanyang pagpapala sa kanyang labindalawang anak, ay ibinigay ang trono kay Juda.

PAG-IISIP: Mayroong pagkakatatag sa lahat ng paghahayag ng Diyos.

PANALANGIN: Ama, tulungan mo akong malaman ang buong kapahayagan ng Kasulatan.

ANG KANLURANG HANGGANAN NG JUDA

Ito rin ay likas na hangganan at inilarawan sa isang taludtod. Ang Dakilang Dagat ay ang kanlurang hangganan. Sa mga araw ng limitadong paglalakbay sa pamamagitan ng dagat sa mga barko, ang dagat ay maaaring maging kapaki-pakinabang lamang para sa pangingisda at ilang iba pang mga produkto.

Ang daungan na kadalasang binabanggit sa Kasulatan ay ang Tiro. Ito ay sa pamamagitan ng dagat na ito ang sinubukan ni Jonas, pagkaraan ng maraming taon, na tumakas mula sa Diyos sa pamamagitan ng paglalayag papuntang Tarsis. Kahit na hindi gaanong sinabi sa mga unang araw tungkol sa paggamit ng dagat na ito sa tabi ng Juda bilang kanilang hangganan, ito ay nakatayo na may ganoong potensyal para sa kanila upang makipag-ugnayan sa ibang mga lupain. Sa Bagong Tipan, ang mga disipulo ay tumawid sa dagat na ito upang dalhin ang Ebanghelyo sa maraming bahagi ng Imperyo ng mga Romano. Ang kanlurang hanggananang ito ay isang pagpapala din sa Juda.

Si Caleb ay prominente sa Juda. Gaya ng nakita kanina, siya ay isang matanda ng tribo. Inilaan ang kanyang bahagi sa pamamagitan ng utos ng Diyos. Siya ay pinalayas ng mga Anakim o mga higante na sumakop sa lupaing iyon noon. Ang mga ito ay ang mga taong kinatatakutan ng Israel at naging dahilan ng pagkaantala ng kanilang pananakop sa Canaan. Sa buong panahon, nagtiwala si Caleb na gagawin ng Diyos na ibigay sa kanila ang lupaing iyon. Dumating na ang oras para sakupin niya ang lugar na iyon na ipinangako sa kanya ng Diyos. Inalok niyang asawa si Axa na kanyang anak sa sinumang mananakit sa Kiriathsepher. Ginawa ito ni Othniel (anak ng kanyang kapatid), kaya't ibinigay sa kaniya ni Caleb ang kaniyang anak na babae bilang asawa. Humingi ang kanyang anak na babae ng mga bukal ng tubig bilang pamana at ibinigay ni Caleb sa kanya. Si Othniel noon ay nakalaan din ng pamumuno sa hinaharap.

PAG-IISIP: Pinamumunuan ng Diyos maging ang mga alon sa dagat.

PANALANGIN: Ama, tulungan mo akong pahalagahan ang Iyong kamay sa paglikha.

ANG PAMANA NI JOSE SA CANAAN

Si Jose ay ang ikalabing-isang anak ni Jacob. Gayunpaman, sa pangangalaga ng Diyos, ibinigay sa kanya ang pagkapanganay. Pinaboran siya ni Jacob. Yun ang pagtrato na pumukaw sa inggit ng kanyang mga kapatid, at ipinagbili nila siya sa Egipto. Sa kalaunan ay dinakila si Jose sa lahat ng kanyang mga kapatid. Inampon ni Jacob ang dalawang anak ni Jose (Manasseh at Ephraim) at ibinigay ang pagkapanganay sa Ephraim ang nakababata. Nang papaalis na si Jacob, pinagkalooban niya ng espesyal na pagpapala si Jose. Ang kanyang mga gawa ay mula sa Diyos.

Dahil si Jose ay nagtataglay ng pagkapanganay na ipinagkaloob sa kanya ng kanyang ama, ang kanyang linya ay binigyan ng prayoridad sa Canaan. Nang magsimulang maghati ng lupain si Moises para sa mga lipi ng Israel, kalahati ng lipi ni Manases ay binigyan ng isang mana sa silangan ng Jordan. Ang kalahati ng lipi ni Manases ay bibigyan ng kanilang mana sa kanlurang bahagi. Dahil dito, si Manases ay nagkaroon ng dobleng mana. Karagdagan pa, ang nakababatang kapatid ni Manases ay binigyan ng mas malaking bahagi sa mana. Ang tribo ang pangalawang tumanggap sa kanilang mana sa lupain ng Canaan pagkatapos sa lipi ni Juda.

Ang pamana ng mga anak ni Jose ay mula sa Jordan sa tabi ng Jerico (Josue 16:1). Hindi ito malayo sa Gilgal kung saan nagkampo ang Israel sa lupain ng Canaan. Doon, itinalaga ni Josue sa bawat isa sa kanila ang kanilang mana. Inilarawan ni Josue nang may detalye ang bahagi ng Efraim. Dahil galing din siya sa tribong iyon, ang kanyang pamana ay kasama sa panig ng Efraim.

Bago siya namatay, si Jose ay nagbigay din ng utos na dadalhin ng mga anak ni Israel ang kanyang mga buto mula sa Egipto para ilibing sa lupain ng Canaan.

PAG-IISIP: Ang nakapropesiyang mga gawa ng Diyos ay hindi kailanman mabibigo.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng malinaw na pagkaunawa sa Iyong soberanya.

MARTES, DISYEMBRE 2

JOSUE 16

MGA TAGA-ROMA 14:16-19

*“...tayo ay hayaang sumunod
ayon sa mga bagay na gumagawa
para sa kapayapaan....”*

ANG PAGLALARAWAN NG PAMANA NI EPHRAIM

Ang paglalarawang ito ng pamana ni Jose ay hindi kasing detalyado ng sa kay Juda, ngunit sinasabi nito ang haba at lawak ng kanilang pamana. Narito ang isang komento ni Matthew Henry:

Ang mga bahaging inilaan sa Efraim at Manases ay hindi gaanong partikular na inilarawan kay sa iba pang mga tribo; mayroon lamang mga limitasyon at mga hangganan ng mga ito, hindi ang mga partikular na lungsod na maging sa kanila, tulad ng dati ng lungsod ng Juda at pagkatapos ay yaong sa iba pang mga tribo. Walang dahilan ito na maaaring italaga, maliban kung ipagpalagay natin na si Josue ay kabilang sa mga anak ni Jose. Itinukoy ito sa kanya lamang na ipamahagi sa kanila ang ilang mga lungsod na nasa loob ng kanilang kapalaran, at kaya nga ay hindi dinala ang mga pangalan ng kanilang mga lungsod sa dakilang kapulungan ng kanilang mga prinsipe na nakauupo sa usaping ito, na kung saan ay dumating ang panahon na hindi sila naipasok sa mga aklat.

Ang paghahati at paglalaan ng lupa ay isang malaking gawain. Ang mga pamilya sa loob ng bawat tribo, na binigyan ng kanilang mana, ay kailangang masiyahan. Ang mga opisyal na nakatulong kay Josue sa gawaing ito ay kapaki-pakinabang, dahil mas malapit sila sa tao at naunawaan ang mga pangangailangan ng bawat pamilya. Sila din ang mag-aayos sa mga pagtatalo na maaaring mangyari upang matiyak na mayroong kapayapaan sa kabuuang proseso. Gayundin, gaya ng ipinahiwatig kanina, ang mga Levita ay kasama nila at ang kanilang kapakanan ay nakasalalay sa tribong na kanilang tinitirhan.

Ang Josue 16 ay patuloy na naglalarawan sa mga hangganan ng Ephraim. Ito ay mula sa Atarothaddar hanggang Beth-horon, at ang hangganan ay pakanluran din sa Dakilang Dagat na natural na hangganan, tulad ng Ilog Jordan sa silangan. Ang paglalarawan ng mga alokasyong ito ay nagpahiwatig ng isang administratibong pagsasanay na naging maayos.

PAG-IISIP: Ang gawain ng Diyos ay ginagawa nang disente at maayos.

PANALANGIN: Ama, tulungan mo akong maisagawa ang aking pang-araw-araw na mga responsibilidad kaayusan sa diwa ng pag-ibig.

ANG MGA LUNSOD NG LIPI NI EPHRAIM

Ang alokasyon na ginawa ni Josue ay kabaligtaran sa pag-uungol na nailalarawan sa kanilang paglalakbay mula sa Egipto sa ilalim ni Moises. Ito ang nagpapaliwanag kung anong paraan pinangunahan ng Diyos si Josue. Sinabi ng Diyos sa kanya na maging matapang at Siya ay makakasama niya saan man si Josue pumunta.

Ang bawat tribo ay matiyagang naghintay para sa kanilang pagkakataon upang matanggap ang kanilang mana. Ang pamana ng tribo ni Ephraim kaugnay ng mga pagpapala sa propesiya ni Jacob ay naisakatuparan na at ang pamana na iyon ay natoral na dumating sa kanilang mga kamay. Ang mga sinabi ni Jacob ay mga paghahayag at ang kanilang katuparan ay pinatotohanan ng Salita ng Diyos.

Ang mga lungsod na ibinigay sa Ephraim ay kabilang sa mana ni Manases. Ang lupain ay nahahati sa pastulan, lungsod at nayon. Ito ay nilalayong bigyan ng proteksyon ang mga residente. Pinagtanggol din ang mga nayon kahit na sila ay mas maliliit. Ang lahat ng mga tao ay bumabalik sa mga lungsod sa gabi at nasa labas sa bukid sa araw. Itinukoy ang mga lungsod at nayon na ibinigay sa Ephraim. Sa mga pamayanan na ito, ang propesiya na naman ni Jacob ang natutupad. Ito rin ay nagpapatunay na ang mga utos ng Diyos ay walang hanggan, at walang sinumang makakapagpabago sa kanila. Siya ay nagpahayag at Kanyang gagawin at tuparin ang mga ito.

Hindi pinalayas ng mga anak ni Ephraim ang mga Cananeo na tumatahan doon sa Gezer. Ang utos ng Diyos ay itaboy silang lahat. Dahil walang komento tungkol sa bagay na ito, ipinagpalagay na maaaring nilang kinuha ang pahiwatig mula kay Josue at sa mga matatanda ng Israel na nagligtas ng mga Gabaonita, at ginawa silang mga alipin.

PAG-IISIP: Dapat ay mayroon akong pagkilala sa mga sagradong bagay sa Salita ng Diyos.

PANALANGIN: (Manalangin para sa isang handang tumugon sa tawag ng Diyos sa buong-panahon serbisyo.)

ANG PAMANA NI MANASSEH SA KANLURAN NG JORDAN

Ang kalahating tribo ni Manases ay binigyan ng kanilang mana sa kanluran ng Jordan. Ang kalahati ay inilaan ni Moises sa silangan ng Jordan. Si Manases ay kasama rin sa mga pagpapala ni Jacob nang ampunin niya ang dalawang anak na lalaki ni Jose. Ang kapalaran ng tribo sa kanluran ng Jordan ay kinuha ng dalawang beses dahil ang Manases ay isang malaking tribo.

Ang mana ng tribo sa kanluran ng Jordan ay ibinigay kay Makir. Siya ay ang panganay ni Manases at ang ama ni Gilead. Binigyan siya ng lupain ng Gilead at Bashan. Ito ay tulad ng isang dobleng bahagi para sa tribo ni Manases dahil ang kalahati ng tribo ay tumanggap na ng mana sa silangan ng Jordan. Ang iba pang pinangalanan sa teksto ay sina Abiezer, Helek at lahat ng lalaking mga anak ni Manases. Ang tribong ito ay bahagi ng mas malawak na tribo ni Jose. Bago namatay, si Jacob ay nagbigay ng espesyal na pagpapala sa pamilya ni Jose at pinalawig ito sa pag-ampon sa dalawang anak; ibinigay niya ang pagkapanganay kay Ephraim. Bagama't pinaboran ng patriyarka ang nakababatang anak ayon sa probidensya ng Diyos, nagbigay din siya ng mga espesyal na pagpapala kay Manases.

Ang bawat pamilya ay binigyan ng isang pamana at lahat ay nasiyahan. Ito ay isang mahalagang elemento sa sitwasyong iyon dahil kinailangan ni Josue na harapin ang lahat ng mga tribo. Ang Diyos ang namamahala kay Josue dahil Siya ang nagtalaga ng tirahan para sa lahat. Ito ay maliwanag dito dahil ang mga taong kinakaharap ni Josue ay mga makasalanang. Ang masamang motibo ng kaimbutan ay hindi malayo sa kanila. Gayunpaman, ipinagkaloob sa kanila ng Diyos ang biyaya at pinasuko ang anumang makasalanang reaksiyon laban kay Josue. Kaya, ang paghahati ay naging maayos. Nagkaroon ng mga lalong paghahati ng lupain hanggang bawat pamilya ay nakatanggap ng kanilang bahagi.

PAG-IISIP: Ang karunungan na ibinigay ng Diyos ay tumutupad sa lahat ayon sa Kanyang kalooban.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng karunungan tulad ng kay Josue.

ANG MGA ANAK NA BABAE NI ZELOPHEHAD

Tiniyak ni Josue na ang pangako na ginawa ng Diyos sa pamamagitan ni Moises para sa mga anak na babae ni Zelofehad ay matupad. Isa sila sa mga pamilya ng sambahayan ni Jose. Si Zelofehad ay may limang anak na babae, na walang anak na lalaki.

Ang kanilang kahilingan kay Moises tungkol sa mana ng kanilang ama ay isinalaysay sa Bilang 27:1-11. Dahil ang mga pamilya ay ipinangalan sa mga anak na lalaki, ang mga anak na babae ay binibilang sa pamilya kung saan sila ikinasal. Ang mga anak na babae ni Zelofehad ay nag-aalala sa pamana ng kanilang ama dahil wala siyang anak na lalaki. Nang ipahayag nila ang pagkabahala na ito kay Moises, walang agarang sagot na binigay. Gayunpaman, ipinangako ni Moises sa kanila na gagawin niyang tanungin ang Diyos tungkol dito. Pinagbigyan ng Diyos ang kanilang kahilingan na nagsasabing sila ay magiging bahagi sa loob ng tribo ng kanilang ama at ang mana nila ay hindi mapupunta sa ibang tribo.

Pagkatapos ay ipinarating ni Moises ang mensahe ng Diyos sa kanila na Siya ay pumayag sa kanilang kahilingan. Ngayon, sa ilalim ng pamumuno ni Josue, ang panahon ng aktuwal na pagbibigay ng pamana ay dumating na. Ang mga anak na babae ni Zelofehad ay lumapit kay Josue at Eleazar, at hiningi ang kanilang mana bilang pangako ni Moises sa kanila. Josue 17:3-4: *“Nguni’t si Salphaad na anak ni Hephher, na anak ni Galaad na anak ni Machir, na anak ni Manases, ay hindi nagkaroon ng mga anak na lalake kundi mga babae: at ito ang mga pangalan ng kaniyang mga anak: Maala, at Noa, Hogle, Milcha, at Tirsas. At sila’y lumapit sa harap ni Eleazar na saserdote at sa harap ni Josue na anak ni Nun, at sa harap ng mga prinsipe, na sinasabi, Iniutos ng Panginoon kay Moises na bigyan kami ng mana sa gitna ng aming mga kapatid: kaya’t ayon sa utos ng Panginoon ay binigyan niya sila ng mana sa gitna ng mga kapatid ng kanilang ama.”*

PAG-IISIP: Ang mga anak ay mga kaloob ng Diyos sa pamilya. Ito ay tungkulin ng mga magulang na palakihin sila sa takot at paalala ng Diyos.
PANALANGIN: Ama, pinupuri Ka namin sa Iyong mga kaloob na mga anak na lalaki at babae.

INILALARAWAN ANG MGA HANGGANAN NI MANASES

Ang tribo ni Ephraim ay nauna sa kalahating tribo ni Manases sa pagkuha ng mana. Gayunpaman, nang binigay ang para kay Manases, naging mga kapitbahay sila. Naitala na sampung bahagi ang nahulog kay Manases sa tabi ng lupain ng Gilead at Bashan.

Ang Aser, Issachar at Ephraim ang kanilang mga kapitbahay. Lahat ng mga bayan sa lupain na inilaan kay Manases ay ibinigay sa kanila bilang kanilang mana. Sa panahon ng paghahari ni Haring Solomon, ang mga lugar na ito ay mga pamana ng mga tribo ito at ang hari ay nagtalaga ng isang prinsipe sa bawat tribo. Ang listahan ng mga opisyal na iyon ay ibinigay. Dahil ang mga tribo ay hindi nagbago ng kanilang pamana mula sa panahon ni Josue hanggang sa panahon ng mga hari, ito ay mabuti upang gamitin ang mga dibisyon bilang mga yunit ng administratibo. Ang Diyos ay Diyos ng kaayusan, at ibinigay Niya ang mga probisyong ito sa Israel upang gawing mas madali ang gawain para sa mga pinagkatiwalaan ng gawain ng pamumuno.

Isang karagdagang bahagi ang ibinigay kay Manases, at si Josue ay pumayag din sa loteng iyon upang ang kanilang bahagi ay lumawak. Idinagdag ito at hindi nila pinalayas ang mga Canaanita ngunit inilagay sila sa ilalim ng buwis (Jos 17:12-13). Maaaring hiniram nila ang ideya mula sa kapalaran ng mga Gabaonita. Ang Ang mga Cananeo ay pinasuko at ginawang maglingkod. Ito ay hindi isang madaling gawain para sa kinailangan nilang ipagtanggol ang lupain para sa kanilang sarili at pagkatapos ay magpasya ang kapalaran ng yaong mga taong dating mga may-ari ng lupain. Doon ay maraming kaguluhan at ang desisyon na dapat gawin, sa kabuuan, na ang utos ng Diyos ang magiging gabay nila. Ang nakuhang tribo ni Manases ang kanilang mana at nanirahan sa Canaan.

PAG-IISIP: Magtiwala sa Diyos at Siya ang magdadala at gagabay sa iyo tungo sa landas na Kanyang itinalaga para sa iyo.

PANALANGIN: Ama, gabayan mo ang aking mga kilos upang matupad ang lahat ng Iyong kalooban.

ANG PAGTATALAGA NG MGA HANGGANAN

Ang unang hinto ng Israel nang pumasok sila sa Canaan ay ang Gilgal. Pagkatapos ay lumipat sila sa Shilo, isang lungsod sa lupaing inilaan sa Efraim. Magiging sentro ito ng relihiyon ng Israel sa darating na mahabang panahon. Sa Josue 8, ipinagpatuloy ni Josue ang paghahati sa lupa at pagtatakda ng mga hangganan. Meron noon pitong tribo na hindi pa nakatanggap ng mana. Nagtalaga si Josue ng mga lalaki upang suriin ang lupain at ibigay sa kanya ang paglalarawan. Ginawa nila iyon at si Josue ay nagsapalaran para sa natitirang mga tribo na hindi nakatanggap ng mana. Si Josue at ang lahat ng mga tribo ay hindi maaaring manirahan bago ang lahat ng ibang tribo ay nakatanggap ng kanilang bahagi. Obligasyon nila na manirahan ang lahat sa lupain.

Lumipat ang buong kongregasyon sa Shiloh. Ang ibig sabihin ng pangalan ng lungsod ay katahimikan o pahinga. Ang pangalan ng lungsod Shiloh ay makabuluhan dahil sa makapropesiyang pagpapala ni Jacob kay Juda. Tinukoy niya ang pangalang ito bilang tumutukoy sa Mesiyas, ang Pinahiran. Nanatili itong sentro ng relihiyon ng Israel sa buong panahon ng mga hukom, hanggang sa panahon ni Eli, ang pari. Ito ay matatagpuan sa hilaga ng Bethel, at ang Israel ay nagkampo doon dahil itinukoy ito ni Josue bilang isang angkop na lugar. Walang ibinigay na paliwanag ang paglipat na ito ngunit ang mga tribo ay nagpatuloy sa paninirahan sa labas na may parehong pormasyon ng sila ay lumabas sa Egipto.

Binigyang-liwanag ito ni Matthew Henry: “Ang lugar kung saan ang tabernakulo ay inalis, at kung saan ito natayo. Ito ay Shiloh, isang lungsod sa lupain ng Ephraim, ngunit nakahiga malapit sa kapalaran ng Benjamin. Walang alinlangan ang Diyos mismo ang gumawa ng ilang paraan o iba pang itinuro nila sa lugar na ito, dahil ipinangako niya piliin ang lugar kung saan niya tatahanan ang kanyang pangalan, Deut 12:11.”

PAG-IISIP: Sa utos ng Diyos, ang bawat salik ay mahalaga.

PANALANGIN: Ama, nawa'y pahalagahan ko ang bawat paghahayag ng Iyo.

ANG PAGLILIPAT SA SHILOH

Ang lahat ay tumingin kay Josue bilang kanilang pambayang pinuno at ang lahat ng mga tao ay handang sumunod sa mga sinasabi niya. Inutusan niya ang bawat tribo na pumili ng tatlong lalaki. Ito ay isang pamamaraan upang matiyak na ang lahat ay ginawa nang makatarungan at lantaran para sa lahat ng tribo. Inatasan niya ang mga lalaking iyon na pumunta sa buong natitirang lupain na kailangan pang hatiin.

Inatasan sila na huwag nang galawin ang mga hangganan ng mga tribo na nakatanggap na ng kanilang mana. Ang paninirahan ng lahat ng tribo ay isang madaliang gawain na nasa harap ni Josue, at kailangan niyang kumilos. Ang lahat ng iba pang mga tribo kabilang ang mga nakatanggap ng mana sa Silangan ng Jordan ay nakatira pa sa kampo sa Shilo. Ito ay kanilang tungkulin na humawak sama-sama hanggang sa ang lahat ng mga tribo ay makatanggap ng kanilang mana.

Ang diwa ng pagkakaisa na kanilang ipinakita ay isang kaibahan sa kanilang palagian bumubulung-bulungan sa ilang sa ilalim ni Moises. Alam nila ang kanilang responsibilidad sa pagsunod sa Diyos at ni Josue hanggang sa makamit ang kanilang layunin. Ito ang pangako ng Diyos na ibibigay sa Israel ang lupain, at ibinigay ni Josue ang tungkuling tuparin ang pangakong iyon.

Isang mahirap na gawain para kay Josue na tuparin ang lahat ng iniutos ng Diyos. Ito ay hindi ipinahiwatig kung paano niya nagawa ang napakarami noong wala pang modernong paraan ng pag-iingat ng mga talaan. Marami ang ginawa sa pamamagitan ng salita ng bibig, at doon nagkaroon ng tiwala sa isa't isa sa kanila. Si Josue ay marunong magsulat, isang kasanayang dumating mula sa Diyos. Natupad ang layunin nito, at ang mga isinulat ni Josue ay pinanatili bilang Salita ng Diyos.

PAG-IISIP: Ginagamit ng Diyos ang Kanyang mga lingkod bilang mga kasangkapan upang matupad ang Kanyang mga layunin.

PANALANGIN: Ama, ang Iyong mga layunin ay tiyak na matutupad. Bigyan mo ako ng masunuring puso.

GABAY SA PAGTATALAGA NG LUPA

Si Josue ay tumingin sa Diyos sa pagtatalaga ng lupain sa bawat isa sa mga tribo. Ang paghahagis ng palabutan ay ang paraan ng paghahanap ng direksyon ng Diyos sa huling yugtong ito ng pagtatalaga ng mana sa natitirang pitong tribo. Ang mga Levita at ang ang mga tribo na nakatanggap ng kanilang mana sa silangan ng Jordan ay hindi kasama.

Gaya ng ipinahiwatig noon, ang mga Levita ay hindi binigyan ng mana dahil naglingkod sila sa lahat ng iba pang tribo sa espirituwal na paglilingkod. Bukod dito, ang Diyos ay ang kanilang mana. Ang Diyos ay nag-utos ng iba pang paraan para sa kanilang pangangalaga. Sila ay itinalagang mga lungsod sa lahat ng mga tribo.

Ang mga lalaking isinugo upang lagyan ng hangganan ang lupain ay nag-ulat pabalik kay Josue at, nang siya'y nakapagsapalaran, ay ibinigay niya ang mana sa nalabing mga tribo. Ang pinakahihintay na pangako ay natupad na. Ito ay isang tagumpay na karapat-dapat magbigay ng papuri at pasasalamat sa Diyos.

Gaya ng nabanggit kanina, ang isyu ng pagmamay-ari ng lupa ay madamdamin hanggang ngayon. Kung paanong pinatnubayan ng Diyos si Josue sa paglalaan ng lupain sa Israel, kailangan din natin umasa sa Kanya na gagabay sa atin sa mga ganitong bagay ngayon. Ang diwa ng kaimbutan dapat alisin sa puso upang ang espirituwal na paglapit ay pinapayagang mangyayari.

Hindi tinalikuran ni Josue ang kanyang responsibilidad. Tulad ni Moises, siya ay kapwa sibil at isang espirituwal na pinuno. Wala siyang ginawa nang hindi hinahanap ang kalooban ng Diyos. Nagtiyaga siya hanggang wakas at ang kanyang patotoo sa dulo ng aklat na ito ay nagsalita ng kanyang katapatan. Lagi tayong magtiyaga upang tapusin ang gawaing mayroon ang Diyos na ibinigay sa atin, at magkakaroon tayo ng walang hanggang gantimpala na naghihintay sa atin.

PAG-IISIP: Ang kasiyahan ay ang tamang saloobin sa mga usapin ng ari-arian.

PANALANGIN: Ama, turuan mo akong laging alalahanin na ang kabanalan na mayroong kasiyahan ay malaking pakinabang.

ANG MANA NI BENJAMIN

Nang lumipat ang kampo ng Israel sa Shilo, mayroon pang pitong tribo na hindi nakatanggap ng mana. Ang una sa mga ito ay ang tribo ni Benjamin. Si Benjamin ang pinakabunsong anak ni Jacob. Siya lang ang nag-iisang ipinanganak sa lupain ng Canaan pagkalabas ni Jacob sa Haran, ang bahay ni Laban. Siya ang pangalawang anak ni Rachel. Matapos ibenta si Jose sa Egipto, si Benjamin ang pumalit kay Jose at naging pinakamamahal niyang anak Jacob. Pinagpala siya ni Jacob, kasama ang lahat ng iba pa niyang anak. Ang tribo ni Benjamin ay may mahalagang papel sa kasaysayan ng Israel.

Ang paglalarawan ng pamana ni Benjamin ay sumasaklaw ng bahagi sa pagitan ng mga anak nina Juda at Jose. Ito ay ibinigay sa mayroong mahusay na detalye. Umabot ito sa Jordan sa tabi ng Jerico hanggang Bethaven. Napunta rin ito sa tabi ng Luz na kung saan ay Bethel, sa timog ng Bethhoron. Luz (na kalaunan ay pinangalanang Bethel ni Jacob) ang lugar kung saan natulog si Jacob noong unang gabi nang siya ay tumatakbo palayo sa kanyang kapatid na si Esau (Gen 28). Dito nagpakita ang Diyos sa kanya sa isang pangitain noong gabing iyon. Pagkatapos ay sinabi niya na ang lugar ay walang iba kundi bahay ng Diyos, at tinawag niya itong Bethel.

Ang pangalang Bethel ay nanatili sa mga henerasyon at ang pamana ni Benjamin ay pinanatili ang makasaysayang lugar na iyon. Binanggit din ang Jerico bilang bahagi ng kanilang pamana. Hindi malilimutan kung paano ibinigay ng Diyos ang lungsod na iyon sa Israel noong unang pananakop ni Josue. (Ang isang *Bible Atlas* ay magiging kapakipakinabang sa pagtukoy sa lahat ng mga lugar na binanggit sa mana ng mga lipi ng Israel.) Ang Kiriath-jearim ay isang lungsod ng Juda at ito ay isang hangganang bayan ng Benjamin. Sa kanluran ang hangganan ay patungo sa balon ng tubig ng Nephtoa. Ginagamit ng Diyos ang mga detalyeng ito upang ipakita ang katotohanan ng Kanyang Salita.

PAG-IISIP: Ang lugar ng tirahan ng bawat isa ay itinakda ng Diyos.

PANALANGIN: Ama, nawa'y makita ko ang lugar na Iyong itinakda para sa aking tahanan bilang pinakamahusay.

IBINIGAY NG PANGINOON SA ISANG DAHILAN

Ang pamana na ibinibigay ng Diyos sa Israel ay pinanahanan ng mga Canaanita, na nagtayo ng mga lunsod at nagtanim ng mabungang lupain pati na rin sa mga nagpapastol ng mga hayop. Ito ay isang handa na tahanan para sa Israel nang hinabol ng Diyos ang mga Cananeo at ibinigay ang lupain sa Israel. Kailangang umasa ang bayan ng Diyos para sa proteksyon at direksyon sa pagpapasya sa mga bagay ng kanilang bayan.

Sa aklat ng Deuteronomio, si Moises ay gumawa ng mahabang talumpati upang maghanda ng bayan para sa bagong tirahan. Ang pangunahing pokus para sa kanilang bayan ay upang sumunod sa Diyos. Isinulat ni Moises para sa kanila ang aklat ng Kautusan at sila nga ay kinakailangang sumunod sa mga utos na ibinigay sa aklat para sa kanilang pamana upang mapanatili. Kinausap sila ng Diyos sa pamamagitan ni Moises at sinabi sa kanila kung bakit sila ay tinarato ng gayon. Ang diin ay nasa Salita ng Diyos, at hindi ang lawak ng hangganan ng pamana (Deut 8:3). Ang lupa ay isang regalo sa kanila mula sa Diyos. Bukod sa pagpapalabunutan para matukoy ang pamana ng bawat tribo, isinaalang-alang din ni Josue ang laki ng bawat tribo at ang kanilang mga pangangailangan.

Ang paglalaan ng Benjamin ay ginawa sa kanilang mga pangangailangan. Ito ay sa panahon ng exodo na ibinigay ng Diyos ang Batas Moral sa Israel. At ang mga utos ng Diyos ay salungat sa mga paraan ng mga Cananeo na hindi nakakilala sa Diyos. Sa pamamagitan ng pagsalungat ng mga Canaanita sa Israel, nakikita natin ang pagdidisiplina ay kalooban ng Diyos. Ipinakita Niya ang Kanyang katarungan, at ginamit Niya ang Israel bilang kanyang kasangkapan. Kasabay nito, pinarurusahan Niya ang mga Canaanita dahil tinatanggihan Siya bilang Panginoon at Diyos ng sansinukob. Kaya, ibinigay Niya ang kanilang lupain sa Israel.

PAG-IISIP: Ang katarungan ng Diyos ay balanseng hustisya batay sa katotohanan.

PANALANGIN: Ama, nawa’y maunawaan ko ang Iyong paraan ng pagpapatakbo sa Iyo pakikitungo sa aking buhay.

JERUSALEM: BAHAGI NG PAMANA NI BENJAMIN

Kasama sa lupaing inilaan sa Benjamin ay ang Jerusalem. Sa oras na iyon, ang lungsod ay tinawag na lungsod ng Jebusi. Pagkatapos, wala pa itong kabuluhan na ito ay magkakaroon ng bahagi sa kasaysayan. Ang hangganan ng Benjamin ay sa harap ng libis ng Hinnom. Ito ay inilarawan sa Josue 18:16-17. Ang Ang pagbanggit sa “lambak ng mga higante...sa tabi ng Jebusi” (Jos 18:16) ay pagtukoy sa mga dating naninirahan sa lupaing iyon. Iyon ang mga tao na sinabi ng sampung tiktik na hindi nila kayang talunin.

Inilarawan din ang hilagang hangganan ng Benjamin. Ang lungsod ng Arabah ay ang hilagang palatandaan. Ang isa pa ay ang hilagang look ng Dagat Asin sa katimugang dulo ng Jordan. Ito ay mga likas na palatandaan at ginawa nitong mas madali ang gawain ng mga taong tumitingin sa lupain. Sa dibisyong ito ng lupain, kailangang pag-isipan kung ano ang magiging kapaki-pakinabang sa mga gawaing pang-ekonomiya ng mga naninirahan. Alam ng Diyos ang lahat ng ito, at ginabayan Niya ang bawat hakbang ng proseso ng pamamahagi ng pamana ng mga tribo.

Ang Ilog Jordan ang silangang hangganan. Ito muli ay isang natural na hangganan. Ang lupain sa kabila ng ilog ay inookupahan na. Lahat ng pamilya ni Benjamin ay nakatanggap na ng kanilang mana. Kasama sina Gabaon at Rama ang labing-apat na lungsod na ibinigay kay Benjamin. Kasama rin ang Jerusalem, ang lungsod na sa kalaunan ay gagawing upuan ng kaharian at gayundin ang sentro ng pagsamba. Mula noon, hindi nawala ang kasabihan ng lungsod. Si Benjamin ay ang tribo na sinabi ni Jacob na “magugutom na parang lobo: sa umaga lalamunin niya ang huli, at sa gabi ay hahatiin niya ang samsam” (Gen 49:27).

PAG-IISIP: Ang kamay ng Diyos ang nagbigay sa Israel ng kanilang nararapat na pamana.

PANALANGIN: Ama, nawa’y maging masunurin ako gaya ni Josue.

ANG PAMANA NG TRIBO NI SIMEON

Nang matanggap na ng lipi ni Benjamin ang kanilang mana, mayroon pa ring anim na tribo na kailangang ilaan ang kanilang mana. Sa Josue 19, ay nagsabi na si Eleazar na saserdote at si Josue ay nagpalabunutan sa Shilo upang matukoy ang kapalaran ng bawat isa sa natitirang tribo.

Ang Josue 19 ay nagsisimula sa tribo ni Simeon. Hindi nabigyan ng bago pamana ang tribong ito ngunit tinanggap sa loob ng tribo ni Juda. may mga mga tiyak na lokasyong ibinigay sa kanila. Hindi ito random na alokasyon. Sina Josue at Eleazar ay nagpalabunutan at ang bahagi ay nahulog sa tribo ni Simeon. Dahil ang Diyos ang nagtalaga ng pamana ng bawat isa, dapat ding sumag-ayon sa Kanyang walang hanggang utos.

Bago naging tribo si Simeon (habang ang ama ng tribo ay buhay pa), ang kalikasan ng kanilang pamana ay inilarawan na. Ang makahulang mga pananalita ni Jacob ay nagsasaad ng isang kapahamakan para kay Simeon at Levi (Gen 49:7). Dinaya nila ang pamilya ni Shechem at pinatay sila. Ang kanilang ang mga aksyon ay labag sa kagustuhan ng kanilang ama at talagang napaka malupit (Gen 34:20-31). Ito ay mga gawa ng dalawang indibidwal, ngunit ang sinundan ng sumpa ay ang kanilang mga inapo. Para kay Simeon, ang pagkalat na binanggit ni Jacob ay natupad sa kanilang pamana. (Ito ay natupad din noong mayroong positibong tala sa kaso ni Levi dahil ang mga Levita ay inatasan ng mga tungkuling espirituwal. Kaya, kinakailangan para sa kanila na maitalagang ang kanilang tirahan kasama ng lahat ng mga lipi ng Israel. Kaya nagkalat sila.) Ang bilang ng mga lungsod na ang ibinigay kay Simeon ay labintatlo at ang mga lunsod na ito ay nakatala sa Josue 19:1-9. Sa gayon sila ay nagiging bahagi nito. Malamang na hindi ito inakala sa mga anak ni Jacob noon na ang mga pananalita ng kanilang ama ay magkakaroon ng mga malalayong implikasyon. Dahil ito ay nasa loob ng plano ng Diyos, ito ay nangyari bilang tumpak ayon sa inilaan ng Diyos.

PAG-IISIP: Ang Diyos ay laging kumikilos nang may layunin at plano.

PANALANGIN: Ama, nagpapasalamat ako sa Iyo para sa pagkakaisa ng Iyong mga paghahayag.

ANG PAMANA NG TRIBO NI ZABULON

Ang pamana ni Zabulon ay ang ikatlong kapalaran na inihagis nina Josue at Eleazar. Natukoy ang mga hangganan ng tribo. Ang mga pangalan ng kanilang mga lungsod at ang mga lugar na may mga palatandaan ay nakalista lahat sa Josue 19:10-15. Sila ay binigyan ng labindalawang lungsod. Ang mga lugar na ito ay ibinigay sa kanila alinsunod sa laki ng ng tribo. Ito ang sinabi ni Jacob tungkol sa tribong ito: *“Si Zabulon ay tatahan sa kanlungan ng dagat; at siya ay magiging isang kanlungan ng mga barko; at ang kanyang hangganan magiging sa Sidon”* (Gen 49:13) Nabanggit ito sa Bibliya at konektado sa maraming pangyayari sa Bibliya. Ito ay isa sa mga lungsod ng Canaan na nahulog sa mana ng Zabulon.

Nasa ibaba ang isang pagmamasiid sa mga pamanang ito ni F.B. Meyer: Ang posisyon ni Zabulon at ang mga sumusunod na tribo sa lupain ng pangako ay tumpak na inihula. Ihambing ang mga bahagi ng Josue 18:1-28. Pansinin ang bulalag ng namamatay na tao sa Genesis 49:18. Ang nasabing hindi mabibigo na diwa ng paghihintay. Tingnan ang Isaias 26:8-9. Kay Jose ang pagpapala ay napakaganda: Mabunga! Dalawang beses itong binanggit, nagpapaalala sa atin ng Juan 15:8. Ngunit ang pagiging mabunga ay posible lamang kung saan may pader para sa paghihiwalay, at ang balon para sa pakikipag-isa. Kailan ang mga ito ay naroroon, ang mga sanga ay lumulubog sa ibabaw ng dingding na may mga kumpol ng pagpapala sa isang uhaw na mundo. Hanapin natin ang banal na lakas at hanapin ang makapangyarihang mga kamay ng Diyos ni Jacob upang maaaring ilagay sa ilalim ng ating sarili mahinang kamay! Tingnan ang Awit 141:1. Ang hiwalay na buhay ay ang nakoronahang buhay. Sa puso ng naghihingalong tao ay dumating ang alaala ng kanyang katutubong lupa at mga bundok nito.

PAG-IISIP: Ang Diyos ay ang Diyos ng lahat ng tribo sa lupa.

PANALANGIN: Ama, nawa’y ang katuwiran ang aking pinakadakilang pamana.

ANG PAMANA NG LIPI NI ISSACHAR

Ang pamana ni Issachar ay ang ikaapat na kapalaran na inihagis nina Josue at Eleazar. Ang Genesis 49:14-15 ay nagbibigay sa atin ng hula ni Jacob tungkol kay Issachar: *"Si Issachar ay isang malakas na asno, Na lumulugmok sa gitna ng mga tupahan: At nakakita siya ng dakong pahingahang mabuti, At ng lupang kaayaaya; At kaniyang iniyukod ang kaniyang balikat upang pumasan, At naging aliping mangaatag."* Ang mana ni Issachar ay inilarawan sa Josue 19:17-23. Ang tribo ay binigyan ng labing-anim na lungsod. Tulad ng lahat ang iba pang mga tribo, ang kanilang pamana ay inilarawan nang detalyado at ito ay sumasalamin sa kahusayan ng mga pinuno ng Israel na natiyak na walang natitira sa mga tribo walang pamana. Ito rin ay nagpapakita na ang Diyos ay ang Diyos ng pagiging disente at kaayusan. Sinabi ni Matthew Henry:

Buhay ang lahat ng anak ni Jacob. Ang kanyang pagtawag sa kanila na magkasama ay isang utos upang magkaisa sa pag-ibig, hindi upang makihalubilo sa mga Ehipsiyo; at inihula upang hindi sila maghiwalay, gaya ng mga anak ni Abraham at ni Isaac, ngunit lahat ay dapat gumawa ng isang tao. Hindi namin dapat isalang-alang ang address na ito bilang ang pagpapahayag ng pribadong damdamin ng pagmamahal, sama ng loob, o pagtatangi; ngunit bilang wika ng Espiritu Santo, na nagpapahayag ng layunin ng Diyos paggalang sa katangian, kalagayan, at sitwasyon ng mga tribo na nagmula sa mga anak ni Jacob, at maaaring matunton ang kanilang mga kasaysayan.

Ang kasalukuyang paghahati ng pamana ay ang huling ikot sa karera ni Josue upang matupad ang pangmatagalang pangako na ibibigay ng Diyos ang lupain sa mga anak ni Israel. Noong unang binanggit ito ng Diyos kay Abraham, hindi ito isang bagay na mangyayari sa loob ng maikling panahon. Noong panahong iyon, si Abraham ay walang kahit isang anak. Gayunpaman, ang Diyos ng langit at ng lupa ay hindi nagkukulang sa pagtupad sa Kanyang mga pangako.

PAG-IISIP: Ang Espiritu Santo ay nagbibigay ng kasiyahan sa puso.

PANALANGIN: Ama, nawa'y hanapin ko ang Iyong kaharian higit sa lahat ng bagay.

MARTES, DISYEMBRE 16

JOSUE 19:24-51

MGA KAWIKAAN 22:1-5

“...ang pagkatakot
sa Panginoon ay kayamanan,
at karangalan, at buhay...”

ANG PAMANA NG HULING TATLONG TRIBO

Ang pamana ng lipi ni Aser ay ang ikalimang kapalaran na natanggap ng mga pinuno ng Israel. Ang kanilang pamana ay inilarawan sa Josue 19:24-31. Si Anna, ang matandang babae na itinampok sa kapanganakan ni Cristo sa Lucas 2:36-38, ay nagmula sa tribong ito. Si Asher ay ang ikawalong anak ni Jacob. Ang kanyang ina ay si Zilpa, ang alilang babae ni Leah. Ito ang mga salita ni Jacob tungkol kay Aser: *“Hinggil kay Aser, ay lulusog ang tinapay niya, At gagawa ng masasarap na pagkain.”* (Gen 49:20). Isang propetikong pagpapala ang nangyari.

Ang pamana ng tribo ni Nephtali ay inilarawan din sa Josue 19:32-39. Ito ang ikaanim na palabunutan sa pitong huling alokasyon sa mga tribo ng Israel. Ang kabuuang bilang ng mga lungsod na nakatalaga sa Nephtali ay labing siyam. Lahat ng pamilya ng tribo ay nakatanggap ng kanilang mana. Sinundan nila ang parehong pamamaraan sa lahat ng iba pang mga tribo. Ito ang paglalarawan ni Jacob kay Neptali: *“Si Nephtali ay isang usang babaing kawala: Siya’y nagbabadya ng maririkit na pananalita”* (Gen 49:21).

Ang bahagi ng pamana ng tribo ni Dan ay ang ikapito at huling kapalaran. Ang pamana ni Dan ay inilarawan sa Josue 19:40-48. Ang tribo ay mayroong itinalaga na labingwalong lungsod. Ang tribo ni Dan ay nakipaglaban sa mga Canaanita at nakuha ang lungsod ng Leshem, at tinawag itong Dan, ayon sa pangalan ng kanilang ama.

Ang lahat ng mga tribo ay naayos nang gayon. Nagtapos ang salaysay, *“Ito ang mga mana na binahagi ni Eleazar na saserdote at ni Josue na anak ni Nun, at ng mga pangulo ng mga sangbahayan ng mga magulang ng mga lipi ng mga anak ni Israel na pinakamana, sa pamamagitan ng pagsasapalaran sa Silo sa harap ng Panginoon sa pintuan ng tabernakulo ng kapisanan. Gayon nila niwakasan ang pagbabahagi ng lupain.”* (Josue 19:51).

PAG-IISIP: Ang pamumuno ay nangangailangan ng isang maka-ama na espiritu gaya ng kay Josue.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo kami ng mga pinuno ngayon na pinagkalooban ng kababaang-loob.

ANG PANGANGAILANGAN SA MGA LUNSOD KANLUNGAN

Ang buong Israel ay nanirahan sa kanilang mana. Noon ay kailangan nang ilagay sa lugar ang isang kanais-nais na pamamahala. Ito ay kinakailangan bilang isang paraan ng paglutas at pagpigil sa mga problemang karaniwan sa lahat ng bayan. Isa sa mga bagay na iniutos ng Diyos ay ang pagtatayo ng mga lungsod ng kanlungan. Inaasahan na may mga taong nagkasala ng pagpatay ng tao. Ang mga ito ay tumutukoy sa mga maaaring nakapatay ng isang tao nang hindi sinasadya, at sa gayon, hahabulin ng ibang naghahanap ng paghihiganti para sa mamatay-tao. Upang maiwasan ang dobleng kamatayan, kinailangan na magkaroon ng isang lugar ng kanlungan upang matiyak ang ganyang bagay. Nagbigay ang Diyos ng utos sa mga pinuno ng Israel na magtabi ng anim na mga lungsod ng kanlungan upang tulungan ang mga maaaring nagkasala.

Pinaalalahanan ng Diyos si Josue na isantabi ang mga lungsod ng kanlungan habang siya ay nagsimula ng paninirahan sa kanilang mana. Gaya ni Moises, si Josue ay naglingkod bilang isang pinunong sibil pati na rin isang lider ng relihiyon. Ang utos na isantabi ang mga lungsod ng kanlungan ay hindi na bago kay Josue. Iniutos na ng Diyos sa pamamagitan ni Moises iyon ang mga lungsod na ito ay dapat kilalanin at ihiwalay para sa ganung layunin. Sinabi ng Diyos kay Josue na itataga ang mga lungsod na ito gaya ng iniutos noon. Ang orihinal na utos kay Moises ay nakatala sa Mga Bilang 35:6, 11, at 14. Ang anim na lungsod na ibubukod, ay tatlo na nasa kanlurang bahagi ng Jordan, at tatlo sa silangang bahagi. Ang layunin ng mga lungsod na ito ay upang magbigay ng kanlungan para sa isang nagkasala ng pagpatay ng tao.

Ang mga lungsod na ito ay kukunin mula sa mga tribo at ibibigay sa mga Levita. Yamang sila ay espirituwal na mga ministro at bihasa sa Kautusan, sila ay ang mga tamang tao upang hatulan ang mga kaso ng kriminal na kalikasan.

PAG-IISIP: Ang isang makadiyos na bayan ay nangangailangan ng makatarungang mga batas para sa mabuting kaayusan.

PANALANGIN: Ama, nawa'y pahalagahan ko ang mga makatarungang batas ng aking bayan.

ANG LUNAS SA KASO NG PAGPATAY NG TAO

Alam ng Diyos na magkakaroon ng mga kaso ng pagpatay ng tao. Ang ganitong mga kamatayan ay mangyayari sa gayon ay lubusang imbestigahan at lahat ng katotohanan ay pinagsama-sama at ang mga saksi tatawagin para tumestigo. Sa kalaunan, isang makatarungang paghatol ang gagawin. Kapag mayroong isang insidente ang nangyari, ang unang bagay na gagawin ng nagkasala ay ang tumakas sa isa sa mga lungsod ng kanlungan. Pagkatapos ay kailangan niyang sundin ang sasabihing pamamaraan. Ito ay isang aral sa Israel sa dalawang paraan: ang bawat tao ay hindi dapat mag-ingat lamang na huwag masaktan ang sinuman, ngunit palaging mag-ingat pangalagaan ang buhay.

Ang tungkulin ng mga lungsod ng kanlungan ay para sa isang mamamatay-tao na maaaring tumakas sa isa sa mga lungsod na ito, na dapat matatagpuan sa kabuuang lupain ng Israel. Ipapahayag ng mamamatay-tao ang kanyang dahilan sa mga matatanda sa lungsod. Ang mga matatanda ay makikinig nang mabuti at pagkatapos ay patunayan ang kaso na nasa tamang proseso. Pagkatapos ay papasukin ang lalaki at bibigyan ng lugar na matutuluyan. Bibigyan siya ng proteksyon mula sa galit ng tagapaghiganti ng dugo. Ito ay isang batas na nagpapakita ng kaayusan sa mga gawaing sibil, na kailangan sa bagong bayan. Nangangailangan ito ng agarang atensyon dahil ang pagbuhos ng dugo nang walang matuwid na dahilan ay isang malubhang pagkakasala.

Ang parusa para sa sadyang pagbubuhos ng dugo ay parusang kamatayan. Ito ang pinakaunang batas na ibinigay bago pa ang panahon ni Moises. Ganito ang ipinahayag ng Diyos kay Noe: *“Ang magbubo ng dugo ng tao, sa pamamagitan ng tao ay mabububo ang kaniyang dugo: sapagka’t sa larawan ng Dios nilalang ang tao.”* (Gen 9:6). Hindi lamang ipinagbawal ang pagpatay, ipinahayag din Niya ang kabanalan ng buhay. Kaya, Siya ay naglagay ng mga batas na makaiwas sa mga insidente ng pagkawala ng buhay.

PAG-IISIP: Kailangang sundin ang Diyos, pangalagaan ang buhay at bigyan ng hustisya ang lahat ng mga partidong kasangkot.

PANALANGIN: Ama, nawa’y lagi kong maalalahanin ang buhay.

PAG-IWAS SA DOBLENG MGA KAMATAYAN

Ang batas ng mga lungsod ng kanlungan ay nilayon upang protektahan ang buhay. Ang mamamatay-tao ay hindi ibibigay sa tagapaghiganti ng dugo. Ang nag-udyok ng tagapaghiganti ay galit, hindi dahilan. Ang pagtakas at proteksyon na ibinigay sa lungsod ng kanlungan ay una upang patahimikin ang galit ng tagapaghiganti at, pangalawa, upang bigyan ng panahon para mabigyan ng hustisya ang magkabilang panig.

Nangyayari rin ngayon ang mga aksidenteng pagkamatay, at gagawin din ito ng pulisya bagay na ginawa ng mga matatanda sa mga lungsod na iyon. Dapat dalhin ng mga matatandang iyon ang kaso sa harap ng korte para sa tamang paghatol. Kapag napatunayan na talaga pinatay ng taong iyon ang kanyang kapwa nang walang intensyon, hindi niya gagawin iyon pinayagang makauwi kaagad. Siya ay dapat manirahan sa lungsod ng kanlungan hanggang sa kamatayan ng mataas na saserdote na nanunungkulan sa panahon ng pagkakasala. Pagkatapos noon, pinayagan siyang bumalik. Ang mga lungsod sa gayon ay may mga tanggapan ng gobyerno na nag-asikaso sa mga naturang usaping sibil. Ganito si Josue isantabi ang mga lungsod na iyon.

Ang unang lungsod ay ang Kedesh sa lupain ng Nephtali. Ito ay nakikilala mula sa ibang mga lungsod na may parehong pangalan. Ito ay partikular na ang isa sa lupaing inilaan sa tribo ni Neftali. Ang pangalawang lungsod ng kanlungan ay Shechem sa Mt Ephraim. Ito ay isang napapaderang lungsod malapit sa Mt Gerizim. Ito ay ilang nabanggit sa buhay ng mga patriyarka. Minsan ay nagkampo si Abraham doon, at nanirahan doon ang pamilya ni Jacob nang maglakbay sila mula sa Haran. Ito ay nasa loob na ngayon ng mana ng Ephraim at ginawang isa sa mga lungsod ng kanlungan.

PAG-IISIP: Ang mga lungsod ng kanlungan ay kumakatawan sa kaligtasang inialay sa mga nagkasala, at kapatawaran sa lahat ng makasalanang pamamagitan ni Kristo.

PANALANGIN: Ama, ibigay mo ang aking pagnanais para sa kaligtasan at kapatawaran.

SABADO, DISYEMBRE 20

JOSUE 21:1-7

DEUTERONOMIO 10:8-10

“...Kaya’t ang Levi ay walang bahagi ni mana sa kasamahan...”

ANG POSISYON NG MGA LEVITA

Dahil hindi binigyan ng sariling mana ang mga Levita, ang Diyos ay nagkalat sa kanila sa lahat ng lipi ng Israel. Iniutos niya na gagawin nilang mabigyan ng mga lunsod na tirahan ang mana. Ang mga Levita ay nagsalita kina Eleazar, Josue at sa mga pinuno ng mga ama na dapat nilang tuparin para sa kanila ang iniutos ng Diyos.

May tatlong pangunahing pamilya ng mga Levita: Coath, Gerson at Merari. Ang Josue 21:1-7 ay nagbibigay ng mga pangalan ng lahat ng apatnapu’t walong lungsod na iyon ay ibinigay sa mga Levita. Sila ay ipinamahagi sa lahat ng mga tribo. Ang mga Levita ang huling mga tao na nakakuha ng paninirahan sa Canaan bago sila pinayagang umalis sa kampo.

Nang humiling ang mga Levita ng mga lunsod na tirahan, ang kanilang kahilingan ay lehitimo dahil sila ay kumikilos ayon sa iniutos ng Diyos. Batid din ito ng mga pinuno at naghintay sila ng tamang panahon upang matupad ito. Ang lahat ng mga tribo ay nagkakampo pa rin sa Shilo. Hinihintay nila ang pagkumpleto ng paghahati at pagtatalaga ng paninirahan para sa bawat tribo. Ang utos tungkol sa mga Levita ay ang bawat tribo ay dapat magbigay sa mga lunsod at mga nayon sa loob ng kanilang mana para sa tahanan ng mga Levita.

Alam ng lahat na ang Diyos, sa pamamagitan ni Moises, ay nagbigay ng utos mga bagay na ito. Ang mga lipi ng Israel ay labindalawa. Ang mga Levita ay hindi binilang sapagkat sila ay maglilingkod bilang espirituwal na mga ministro sa lahat ng mga tribo. Nauna nang inayos ni Jacob ang tanong tungkol sa bilang ng kanyang mga anak nang inampon ang dalawang anak ni Jose. Si Ephraim, ang nakababatang anak, ay binigyan ng pagkapanganay; Si Manases, ang matanda, ay pinagpala rin. Kaya, naging dalawang tribo si Jose, at pinalitan si Levi.

PAG-IISIP: Ang kamay ng Diyos ay nasa kaayusan upang ayusin ang mga Levita.

PANALANGIN: Nagpapasalamat ako sa Iyo, Ama, na lagi Mong pinangangalagaan ang Iyong mga lingkod.

ANG LAYUNIN SA PAGPAPAHALAGA NG MGA LEVITA

Ang mga Levita, dahil sa kanilang tungkulin, ay maimpluwensya at binigyan ng espesyal na pagpapahalaga sa lahat ng lipi ng Israel. Sila ay mga guro ng Kautusan at sila ay nagbigay ng mga seremonyal na tungkulin; sa katunayan, sila rin ay mga hukom.

Kinailangan nilang bigyang-kahulugan ang Kautusang Mosaiko at gabayan ang bayan sa paggawa nito. Nauna rito, nang basbasan ni Jacob ang kanyang mga anak, hinatulan niya si Levi at si Simeon na ipangalat sa iba nilang mga kapatid. Ito ay dahil sa ginawa nila sa Sichem. Gayunpaman, noong panahon ni Moises, natubos ni Levi ang kanyang sarili nang tumayo ang tribo para sa Diyos sa pangyayari ng gintong guya. Ang mga kaganapang ito ay maaaring makita bilang biglaang mga pangyayari; at ang mga ito ay, hanggang sa pag-iisip ng tao ay nababahala. Gayunpaman, ang mga ito ay nasa loob ng walang hanggang utos ng Diyos na Kanyang isinagawa sa Kanyang mga gawa. “Ang mga gawa ng Diyos ay ang kanyang pinakabanal, matalino at makapangyarihang nag-iingat at namamahala sa lahat ng kanyang mga nilalang, at sa lahat ng kanilang mga aksyon” (Westminster Shorter Catechism Q.11). Ang mga tao ay nilalang ng Diyos na moral, at ang Diyos ay nakikitungo sa kanila sa isang espesyal na paraan. Sa pagkakataong ito, nagtalaga Siya para sa kanila ng mga pinuno at mga propeta na sa pamamagitan nila ay magagawang makipag-usap sa Kanyang. Ang Kanyang mga gawa dito ay malinaw na nagpakita ng Kanyang awtoridad at kapangyarihan sa lahat ng Kanyang nilalang.

Ang Josue 21:1-7 ay nagbibigay ng listahan ng lahat ng lungsod na inilaan sa pamilyang ito. Ang mga pinuno ng Israel ay tiyak sa kanilang mga paglalarawan, at sa kanilang talaan nagsilbi sa layunin ng pagbibigay ng legal na pagmamay-ari ng isang na piraso ng lupa.

PAG-IISIP: “Bawa’t mabuting kaloob at bawa’t sakdal na kaloob ay mula sa itaas...” (Santiago 1:17a)

PANALANGIN: Ama, nawa’y lagi kong kilalanin na ang Iyong mga regalo sa akin ay ikabubuti at perpekto para sa akin.

ANG BAHAGI PARA SA PAMILYA NI COATH

Sa sambahayan ni Levi, mayroong tatlong pangunahing pamilya ayon sa mga anak na lalaki ng ama ng tribo. Sila ay sina Coath, Gerson at Merari. Sila ay binigyan ng mga lungsod ayon sa kanilang bilang.

Ang pamilya ni Coath ang una at tila mas malaki kaysa sa dalawa pa. Ito ay ipinakita sa bilang ng mga lungsod na inilaan sa kanila. Una, binigyan sila ng labintatlong lungsod sa loob ng mana ng Juda, Simeon at Benjamin. Nakatanggap sila ng isa pang sampung lungsod mula sa pamanang inilaan sa Ephraim, Dan at sa kalahating tribo ni Manases, na ang kabuuan ng dalawampu't tatlo. Ito ay halos kalahati ng bilang na ibinigay sa buong tribo. Ang mga lungsod na inilaan sa kanila ay kasama ang Hebron sa Juda (isa sa anim na lungsod ng kanlungan) at Sichem, sa pamana ng Ephraim, isang lungsod din ng kanlungan.

Mapapansin sa wakas na ang lahat ng anim na lungsod ng kanlungan ay ibinigay sa mga Levita. Ang layunin ng isantabi ang mga lungsod na iyon ay para sa isang espesyal at espirituwal na ministeryo. Ang mga Levita ay kuwalipikadong humawak sa mga bagay na nangangailangan ng makatarungang paghatol at pagsunod sa Kautusan ni Moises. Si Aaron at si Moises ay nagmula sa tribo ni Levi, partikular sa sambahayan ni Coath. Si Aaron ay pinahiran bilang unang saserdote, at ang kanyang pamilya ay kailangang sumunod sa kanya hakbang.

Sa panahon ng salaysay na ito, si Eleazar, ang anak ni Aaron, ang namumuno ng kung ano ang naging katungkulan ng mataas na saserdote. Itong opisina ang isang mahalagang katungkulan sa sumunod na kasaysayan ng Israel. Kahit na ang Diyos sa kalaunan ay binigyan sila ng mga hari bilang kanilang mga pinuno, ang katungkulan ng isang pari ay nanatiling isang mahalagang katungkulan na higit pa kaysa sa mga hari.

PAG-IISIP: Ang utos ng Diyos para sa Kanyang mga lingkod ay nagpapadali sa mahusay na katuparan ng Kanyang ibinigay na mga tungkulin.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng kasiyahan sa anumang lugar ng paglilingkod sa Iyo.

ANG MANA NG PAMILYA NI GERSHON AT MERARI

Si Gershon ay ang panganay na anak ni Levi (Exodo 6:16), at ang ama ng mga Gersonita. Sa kasalukuyang salaysay, natabunan siya ng kanyang pangalawang kapatid, si Coath. Nagkaroon siya ng dalawang anak, sina Libni at Simeï. Ang pamilya kay Gershon ay tumanggap ng mga lungsod upang manirahan sa loob ng mga mana ni Issachar, Aser, Neftali at kalahating tribo ni Manases. Ang mga lungsod na inilaan sa ang mga Gersonita ay labing tatlo. Kabilang dito ang dalawang lungsod ng kanlungan: Golan at Kedesh.

Si Merari ang ikatlong anak ni Levi. Natanggap ng pamilya ang alokasyon ng mga lungsod upang manirahan sa loob ng mga pamana ng mga tribo ni Ruben, Gad at Zabulon. Ang bilang ng mga lungsod na inilaan sa kanila ay labindalawa. Ito ay ang pinakamababang bilang ng tatlong pamilya. Gayunpaman, ang mga pinuno ay isinasaalang-alang ang pangangailangan ng bawat tribo at gayundin ang kalidad ng mga lungsod na itinalaga. Ang ilan ay maaaring mas malalaking lungsod at ang ilan ay mas maliit. Ang kanilang mga lungsod ang Ramot (sa Gilead sa lupain ng Gad) at Bezer, ay kabilang sa pamana ni Ruben. Ang parehong mga lungsod ay kabilang sa anim na lungsod ng kanlungan. Ang bawat isa sa mga angkan ng mga Levita ay tumanggap ng dalawang lungsod ng kanlungan at lahat ay pantay na kinalalagyan upang sila ay magsilbi sa layunin kung saan sila ay itinalaga.

Ang lahat ng mga lungsod na inilaan sa mga Levita ay apatnapu't walo, at lahat ay pantay na ipinamahagi sa labindalawang tribo ng Israel. Ito ay karunungan at direksyon mula sa Diyos na gumabay sa mga pinuno sa pag-aayos na kasiya-siya ng lahat. Sina Josue at Eleazar ay nagtatapos na ngayon ng ganoon kalaking responsibilidad bilang kamay ng kanilang Panginoon.

PAG-IISIP: Ang langit ang tahanan sa hinaharap na inaasam ng mga mananampalataya, para sa walang hanggan pahinga; at ang lugar na ipinangako ni Kristo na pupuntahan at ihahanda para sa atin.

PANALANGIN: Ama, ibilang mo ako sa mga tagapagmana ng makalangit na pamana.

ANG PAG-ALIS NG MGA TRIBO SA SILANGAN

Ang gawain ng pag-aayos sa mga tribo ng Israel ay natapos. Oras na ngayon upang aalis sila sa kampo ng Shiloh. Sa buod, ang unang umalis ay ang mga tribo sa silangan. Sila ang mga lipi ni Ruben at Gad at kalahating lipi ni Manases. Pinuri sila ni Josue sa kanilang katayuan kasama ng lahat ng mga tribo ng Israel.

Sa pagtawid nila sa Ilog Jordan, nagtayo sila ng dambana para sa alaala ng ilog sa kanlurang bahagi. Nagdulot ito ng ilang hindi pagkakaunawaan mula sa ibang tribo. Pagkatapos nilang ipaliwanag ang kanilang mga sarili, ang lahat ng mga tribo ay sumang-ayon sa layunin nito. Pagkatapos, nagpaalam sila sa isa't isa sa kapayapaan. Ang kilusan sa kanilang mana ay nagsimula, ang Salita ng Diyos ay natupad. Natuwa ang lahat na natanggap nila ang kanilang pamana. Ngunit bago ito, tinawag ni Josue ang mga tribong iyon at pinuri sila sa kanilang pagsunod sa lahat ng sinabi ni Moises. Ang lupain sa silangan ng Jordan ay hindi bahagi ng orihinal na lupain na ipinangako ng Diyos sa kanila. Nang makita nila iyon na isang magandang lupain para sa pag-aalaga ng mga hayop, hiniling nila kay Moises na ibigay ito sa kanila. Si Moises ay nagtanong sa Diyos, at ang Diyos ay sumang-ayon sa kanilang kahilingan. Si Moises ang nagbigay sa kanila ng lupain sa kondisyon na sila ay makikipaglaban kasama ang kanilang mga kapatid hanggang sa ganap nilang matamo ang kanilang mana sa lupain ng Canaan. Tinupad nila ang kanilang salita. Noong sinimulan ni Josue ang kampanya para sakupin ang lupain ng Canaan, ang lahat ng tatlong tribo ay bahagi ng hukbo na nakipaglaban sa mga Canaanita. Hindi nila iniwan ang kanilang mga kapatid, ngunit tinupad ang kanilang pangako.

PAG-IISIP: Ang paglalakad kasama ang Diyos ay pagsunod sa Kanya araw-araw.

PANALANGIN: Ama, ang pagsunod sa Iyo ay maging tanda ng aking pananampalataya.

ANG MGA SILANGANG TRIBU AY BINIGYAN NG SAMSAM

Pinaalis sila ni Josue pabalik sa kanilang mga tolda ng kanilang mana. Binasbasan ni Josue ang kalahating tribo ni Manases. Nang makipaglaban ang Israel sa mga Canaanita, kinuha nila ang kanilang mga ari-arian bilang mga samsam sa digmaan. Ang mga ito ay nakalista sa Josue 22:8 habang iniaalok ni Josue ang mga samsam sa kanila: *“At sinalita sa kanila, na sinasabi, Kayo’y bumalik na may maraming kayamanan sa inyong mga tolda, at may maraming hayop, may pilak, at may ginto, at may tanso, at may bakal, at may maraming kasuutan: magbahagi kayo sa inyong mga kapatid ng samsam sa inyong mga kaaway.”* Sinunod ng mga tribo ang mga tagubilin ni Josue at bumalik sa kanilang pag-aari sa silangan ng Jordan. Ang mga kayamanan na inaalok sa kanila ay kailangan habang sila ay nanirahan sa bagong lupain. Ang mga tanong na etikal na nauugnay dito ng pag-aari ay naayos dahil ang lahat ng kanilang ginawa ay sa pamamagitan ng mga tagubilin ng Diyos. Nasa ibaba ang isang angkop na komento ni Matthew Henry:

Pinaalis ni Josue ang mga tribo sa pamamagitan ng mabuting payo. Ang mga mayroong kautusan ay maging walang kabuluhan, maliban kung gagawin nila ang kautusan; at hindi ito magagawa nang tama maliban kung sila ay masakap na mag-iingat. Sa partikular ay mahalín ang Panginoong na ating Diyos, bilang pinakamahusay sa mga nilalang, at pinakamatalik na kaibigan; at hangga’t ang alituntuning iyon ay naghahari sa puso, magkakaroon ng pare-pareho magmalasakit at magsikap na lumakad sa kaniyang mga daan, maging yaong makikitid at pataas-burol. Sa bawat pagkakataon na sundin ang kanyang mga utos. Sa lahat panahon, at sa lahat ng kalagayan, na may layunin ng puso na kumapit sa Panginoon, at upang paglingkuran siya at ang kanyang kaharian sa gitna ng mga tao, kasama ng lahat ng puso, at nang buong kaluluwa. Ang mabuting payong ito ay ibinibigay sa lahat; nawa ang Diyos ay magbigay sa atin ng biyaya na tanggapin ito!

PAG-IISIP: Kapag ang Diyos ay nagtalaga ng isang tungkulin, Siya rin ang nagbibigay ng paraan.

PANALANGIN: Ama, nawa’y maging masunurin ako sa lahat ng Iyong mga tagubilin para sa aking buhay at ang mga gawain mo para sa akin.

ANG PAGTATAYO NG DAMBANA

Ang mga tribo sa silangan ay may mabuting hangarin sa pagtatayo ng dambana, isang dakila monumento. Nagkasundo sila at nagkasundo na itayo ito bilang isang alaala dahil kaisa sila ng lahat ng lipi ng Israel. Ang dambanag ito noon ay hindi para sa mga hain o mga handog na sinusunog.

Ang kanilang gawain ay iniulat sa iba pang mga tribo at, nang walang pagpapatuloy sa pagtanong, napagpasyahan ng ibang mga tribo na ang pagkilos ay isang paghihimagsik laban sa Diyos. Dahil dito, itinuring nilang karapat-dapat na parusahan ang mga tribong silangan sa pamamagitan ng kamatayan. Binanggit nila ang mga nakaraang insidente kung saan ang ilan sa Israel ay nagkaroon ng nagrebelde at pinarusahan. Kailangan nilang sundin ang Diyos. Kung talagang ang gawa ng mga tribo sa silangan ay isang paghihimagsik, ang iba pang mga tribo ay naging makatwiran sa kanilang pagkilos.

Ipinaliwanag ng mga tribo sa silangan ang layunin ng dambana. Sinabi nila sa ibang mga tribo na ang kanilang dambana ay hindi para sa anumang pag-aalay o anumang anyo ng pagsamba. Iginiit nila na ito ay isang alaala para sa mga susunod na henerasyon, kaya't maaaring hindi sabihin sa kanila ng kanilang mga anak na wala silang bahagi sa Diyos. Ito ay isang simbolo ng kanilang relasyon, dahil ang kanilang pamana ay nasa silangan ng Jordan. Pinagtibay nila na hindi sila nagrebelde sa Diyos. Natuwa naman ang ibang tribo sa paliwanag ng layunin ng dambana. Pinatunayan ni Phinehas na pari na hindi sila nakagawa ng pagsuway. Sinabi niya sa kanila na napagtanto niya na kasama nila ang Diyos. Bumalik sila sa kanilang mga tolda na ganap na nasisiyahan. Tinawag nilang Ed ang dambana (Josh 22:34), i.e. a saksi sa pagitan nila at ng Diyos. Naghari sa kanila ang kapayapaan ng Diyos na sila ay namuhay nang may pagkakaisa.

PAG-IISIP: Ang lahat ng mga utos ng Diyos ay may superlatibong mga pagpapahayag.

PANALANGIN: Ama, nawa'y bigyan Mo ako ng biyayang makilala at labanan ang tukso ng kasalanan.

NAGHANDA SI JOSUE SA PAG-ALIS

Nang matapos ni Josue ang paghahati-hati ng lupain sa mga tribo, nabuhay siya sa Canaan sa panahon ng kapayapaan, at patuloy na namuno sa bayan ng Israel.

Ito ay nabanggit dito na si Josue ay palaging matapat. Sinabi niya sa Israel na maging matapang at na ang susi sa kanilang tagumpay ay ang pagsunod sa Kautusan ni Moises. Ipinaalala niya sa kanila ang ginawa ng Diyos para sa kanila. Ang kanyang pangunahing paratang ay dapat panghawakan ng Israel ang Kautusan ni Moises. Nagbabala siya laban sa anumang kaugnayan sa natitirang mga Canaanita, na idiniin ang kailangang iwasan ang idolatriya ng mga Canaanita. Tiniyak niya sa kanila ang katapatan sa Diyos habang ipinaalala niya sa kanila kung ano ang nagawa na ng Diyos para sa kanila. Ito ay isang kumpirmasyon na ang lahat ng mga pangako ng Diyos ay magiging matupad. Ipinakita ng Diyos ang Kanyang kapangyarihan sa pagpapalayas sa mga bayang iyon. Ginamit ito ni Josue upang ipakita sa Israel na ang Diyos ay patuloy na makikipaglaban para sa kanila. Sila sa gayon ay magpahingang nasisiyahan at hanapin ang pag-iisip ng Diyos sa lahat ng kanilang ginagawa. Dapat ang kanilang punto ng sanggunian ay ang Batas. Naroon din ang mga pari at mga Levita upang gabayan sila. Malakas na nagsalita si Josue dahil laging naroroon ang mga tukso na maaring ikompromiso nila ang mga utos ng Diyos. Siya rin ay nag-alala sa sinabi ni Moises sa Israel bago siya umalis at ang tuwirang paratang na ibinigay sa kanya ng Diyos noong siya ang namumuno sa bayan. Sinabi niya sa kanila na magkakaroon ng espirituwal na nakamamatay na mga kahihinatnan kapag tinanggihan nila ang Diyos. Ang patotoo ni Josue ay nagsalita para sa sarili at ang kanyang mga salita ay may kabigatan. Sa oras ng kanyang kamatayan, si Josue ay isang-daan-sampung taong gulang.

PAG-IISIP: Ang paglipat sa espirituwal na pamumuno ay naghahatid ng pag-asa sa hinaharap.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng mga tainga upang marinig ang mga salita ng matalino at espirituwal mabubuting pinuno.

ANG BABALA LABAN SA NATIRANG MGA CANAANITA

Ipaglalaban ng Diyos ang Israel. Ang isa sa kanila ay hahabul ng isang libo. Dito sa pagsasaalang-alang, ang kanilang pag-ibig sa Diyos ay pangunahin. Ano ang naging tawag sa ang pinakadakilang utos ay nakatala sa Deuteronomio 6:4-14. Ito, ayon kay Jesus, ay ang kabuuan ng lahat ng mga utos. Ganito ang ginawa ng Israel ipinagbabawal na makipag-asawa sa mga Cananeo. Ang pagbabawal na ito ay inulit din sa Batas. Ang gayong pakikipag-ugnayan sa mga Canaanita ay magdadala sa kanila upang ikompromiso ang kabanalan ng kanilang katayuan sa harap ng Diyos. Binalaan sila ni Josue ng kahihinatnan kung sila ay susuway: *“Ay tatalastasin ninyong lubos na hindi pa palalaysin ng Panginoon ninyong Dios ang mga bansang ito sa inyong paningin...”* (Josue 23:13).

Ang Israel ay may katiyakan sa katapatan ng Diyos. Paalis na si Josue at ang kanyang mga huling salita ay mahalaga sa Israel. Muli niyang pinaalalahanan ang bayan sa katapatan ng Diyos at na ang Diyos ay palaging mananatiling pag-asa nila. Sinabi niya sa kanila na tutuparin ng Diyos ang Kanyang mga pangako para sa o laban sa Israel depende sa kung paano sila mamuhay sa harapan Niya. Mahigpit na ipinagbabawal sa kanila na sumamba ng ibang mga diyos, at kung gagawin nila, ang galit ng Diyos ay magiging kalaban nila. Ang pagkakaiba sa pagitan ng Israel at ng mga Canaanita ay ang kanilang paniniwala at pagsamba. Ang mga Canaanita ay kumapit sa mga diyus-diyosan at sumamba sa kanila. Alam ng Israel ang totoong Diyos at Lumikha. Siya lamang ang dapat sambahin.

Inulit ni Josue ang nalalaman ng Israel tungkol sa Diyos, at idiniin niya ito upang hindi sila kalimutan. Ang kabanalan ay pangunahin para sa lahat ng mga anak ng Diyos. Maging banal tayo dahil ang ating Diyos ay banal.

PAG-IISIP: Ang mga prinsipyo ng Bibliya ay ang pangunahing batayan ng pananampalataya.

PANALANGIN: Ama, nawa'y manatili akong tapat sa Iyong mga doktrinang makatotohanan.

ANG HULING KAPULUNGAN NI JOSUE

Ang tipan ay isang may-bisang kasunduan kung saan saksi ang Diyos. Bawat bahagi nito ay may pananagutan sa Diyos. Binago ni Josue ang tipan sa pagitan ng Israel at ng Diyos habang papalapit ang araw ng kanyang paglisan. Tinipon niya ang bayan sa Sichem at nagbigay ng taimtim na atas na hinihimok silang manatiling tapat Diyos.

Maaaring pinili ni Josue ang Sichem dahil ito ang pinakamalapit sa kanyang mana. Siya ay matanda na at mas mabuting lumapit sa kanya ang Israel kaysa pumunta siya sa kanila. Siya ay hindi estranghero sa pakikitungo sa malaking mga pagtitipon. Siya ay naging pinuno ng bayan sa mahabang panahon at sanay sa mabisang komunikasyon. Nais niyang maghatid ng isang mahalagang bagay sa kanyang mensahe, at ito ang kanyang huling salita sa bayan. Sinimulan niya ang kanyang salitain ng *“Ganito ang sabi ng Panginoon, ng Dios ng Israel...”* (Jos 24:2). Kahit sa huling komunikasyon na ito, kinausap niya ang awtoridad na ipinarating niya ang mensahe mula sa Diyos. Nirepaso niya kung paano nakitungo ang Diyos sa bayan mula ang panahon ni Abraham hanggang sa kanilang paninirahan sa lupain ng Canaan. Binanggit niya ang ilan sa mga problemang kinaharap nila noong Exodo at kung paano sila tinulungan ng Diyos na malampasan ang lahat ng kanilang mga hadlang.

Ang Diyos ay direktang nagsalita sa bayan sa pamamagitan ni Josue. Naalala niya ang pamamaraan ni Balak, hari ng Moab, na, upang pigilan ang Israel na sakupin ang kanilang lupain, inupahan si Balaam upang sumpain ang Israel, at kung paanong hindi ito pinahintulutan ng Diyos. Binanggit niya ang pagsakop sa Jerico, ang unang lungsod na sinakop sa Canaan. Idinagdag ng Diyos na Siya ay nagpadala ng mga putakti sa unahan nila na nagpalayas sa mga hari ng mga Amorrheo, hindi na may espada o busog. Binigyan niya ang Israel ng lupain na hindi nila gawa, mga lungsod na hindi nila itinayo, mga ubasan at olibo na hindi sila ang nagtanim kung saan sila nakakuha at kumain.

PAG-IISIP: Magpatotoo sa mga dakilang gawa ng Diyos sa iyong buhay.

PANALANGIN: Ama, nawa’y hindi ko malilimutan ang Iyong ginawa para sa akin.

NAGSALITA SI JOSUE NG KANYANG PAGLILINGKOD

Oras na para isalaysay ang kabuuan ng ginawa ng Diyos kay Josue. Sinabi ni Josue sa Israel na matakot sa Diyos at maglingkod sa Kanya nang tapat sa pamamagitan ng paglalayo mula sa mga huwad na diyos at ang paglilingkod sa Diyos lamang ang dapat gawin. Sinabi niya ang lahat ng mga kababalaghang iyon upang paalalahanan ang Israel na baka makalimutan nila. Ipinarating niya ang mensaheng ito mula sa Diyos bilang kanyang huling komunikasyon sa bayan. Napakalaking biyaya ang ginamit ng Diyos sa kasaganaan ng kanyang buhay. Gusto ni Josue ng pangmatagalang resulta. Ito ay nasa kanyang puso nang itawag niya ang kapulungang iyon.

Si Josue, bilang isang matandang na, ay nagsalita sa harap ng isang bagong henerasyon. Siya ay nagkaroon ng sapat na karanasan ng kahinaan ng tao sa pagsunod sa Diyos at alam niya kung gaano kadali para sa bayan na iwanan ang Diyos upang maglingkod sa ibang mga diyos. Kaya, binigay niya ang lahat ng kanyang lakas upang maiwi ang mensahe sa kapulungang iyon.

Hinimok ni Josue ang bayan na paglingkuran ang Diyos nang may katapatan, hindi lang sa labi. Ang mga tao, na lumabas sa Egipto at nakaranas ng pagtawid sa Pulang Dagat na naging tuyong daanan, magiging iba ang reaksyon sa mga simpleng narinig ang tungkol dito. Nag-alinlangan sila, ngunit nakita nila ang pagliligtas ng Diyos. Nasaksihan ni Josue ang lahat ng mga kababalaghang iyon ng Exodo, kaya noong siya ay nagsalita ng sinseridad, siya mismo ay sinsero. Sinabi niya ang kanyang sariling pangako upang maglingkod sa Diyos. Nang sabihin niya ito, ang buong kapulungan ng Israel ay iisa sa kasunduan. Nangako sila sa harap ni Josue na hindi nila pababayaan ang Diyos o maglingkod sa ibang mga diyos. Nangako silang maglingkod sa Diyos lamang.

PAG-IISIP: (Basahin ang Exodo 20:3.)

PANALANGIN: Ama, nawa'y manatili hanggang wakas ang aking katapatan sa paglilingkod sa Iyo.

HULING BABALA NI JOSUE SA ISRAEL

Natural lang kay Josue na magbigay ng babala sa kaniyang kalagayan. Doon maraming tao at laging kasama ang taksong lumayo sila. Binigyang-diin niya ang kabanalan ng Diyos at ang kanilang kahinaan na madungisan ang kanilang sarili. Binalaan niya sila na bilang hindi banal na mga tao, hindi sila maaaring maglingkod sa Diyos dahil Siya ay banal at isang mapanibughuing Diyos. Dagdag pa niya na kung kanilang pababayaan ang Diyos, Kanyang lilipulin sila.

Sa babalang ito, sinusubok ni Josue ang kanilang kahandaan at ipininta niya ang posibilidad na talikuran nila ang Diyos. Inulit muli ng mga tao ang kanilang pangako na maglilingkod sila sa Diyos. Sa lahat ng pagtatanong na ito, pinagbigyan diin ni Josue ang kahalagahan ng kanyang sinasabi sa Israel. Gusto niyang magtatag ng isang tapat na pamana upang patuloy na maisakatuparan ng Diyos ang lahat ng Kanyang mga pangako sa Israel. Pagkatapos ay hiniling niya sa kanila na alisin ang kakaibang mga diyos na kasama nila. Ito ay isang pagkilala na doon ay may ilan sa kanila na may kakaibang mga diyos. Ang matandang pinuno na ito ay maingat dito, kaya hinimok niya silang maging malinis sa bagay na ito. Ang paulit-ulit na pinagtibay ng mga tao sa harap ni Josue na sila ay maglilingkod sa Diyos at sundin ang Kanyang tinig. Muli silang hinimok ni Josue at gumawa sila ng tipan sa Sichem. Sa lungsod na ito nakipagpulong ang Diyos kay Abraham at siya ay nagtayo ng isang dambana sa Dios. Dito rin inilibing ang mga buto ni Jose. Si Jacob ay humukay ng isang balon ng tubig sa Sichem na siyang pinangalanan niya sa araw na ito. Sa mismong balon na iyon nakilala ni Jesus ang babae ng Samaria at nangaral sa kanya tungkol sa kaligtasan (Juan 4:12).

Iningatan ni Josue ang mga salita ng tipan para sa mga susunod na henerasyon: isinulat niya ang mga salitang iyon sa aklat ng Kautusan.

PAG-IISIP: Ang nasusulat ng buhay ni Josue ay hindi nagpakita ng kapintasan sa kanya.

PANALANGIN: Ama, bigyan mo ako ng biyaya upang ako ay makapaglingkod sa Iyo gaya ng paglilingkod ni Josue.

Notes

Notes

The RPG Ministry

*The Read Pray and Grow Daily Devotional Booklets
A Literature Ministry of Calvary Pandan B-P Church*

Translated into Tagalog by the
Filipino Worship Service (*FiWS*) -
True Life Bible-Presbyterian Church

FiWS meets at 10.30 am every Sunday in
Rm. 601, RELC, Orange Grove Road, Singapore 258352
For enquiry, please contact us at +65 8185 3623
or visit our website at: www.truelifebpc.org.sg/